

A decorative floral illustration in a dark blue color, featuring a central flower with several leaves and a stem with small buds, all enclosed in a stylized, swirling frame.

DÖTTRAR

i mitt rike

HJÄLPFÖRENINGENS
HISTORIA OCH VERKSAMHET

DEN HÄR BOKEN TILLHÖR

*Sannerligen säger jag dig: Alla de som tar emot mitt
evangelium är söner och döttrar i mitt rike.*

Läran och förbunden 25:1

DÖTTRAR

i mitt rike

.. ————— ..
HJÄLPFÖRENINGENS
HISTORIA OCH VERKSAMHET

Utgiven av
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
Salt Lake City, Utah, USA

HJÄLP- FÖRENINGEN

SYFTEN

*Stärka tro och
rättfärdighet*

*Stärka familjen
och hemmet*

*Söka upp och
hjälpa behövande*

© 2011 Intellectual Reserve, Inc.
Med ensamrätt
Printed in the United States of America

Engelskt original godkänt: 8/10
Godkänt för översättning: 8/10
Originalets titel: *Daughters in My Kingdom:
The History and Work of Relief Society*
ISBN 978-91-86881-74-0
Swedish
06500 180

Innehållsförteckning

FÖRORD	Ett budskap från första presidentskapet.....	IX
FÖRORD	”Något extraordinärt”	XI
KAPITEL 1	Hjälpföreningen: En återställelse av ett forntida mönster	1
KAPITEL 2	”Något bättre”: Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo	9
KAPITEL 3	Håll fast vid förbunden: Uttåg, migration och bosättning	27
KAPITEL 4	”Ett stort verksamhetsfält”	39
KAPITEL 5	”Kärleken upphör aldrig”	61
KAPITEL 6	En världsomfattande krets av systrar	81
KAPITEL 7	”En gudstjänst som är ren”: Omsorg och tjänande genom besöksverksamhet	103
KAPITEL 8	Prästadömets välsignelser för alla: Ett oskiljaktigt band till prästadömet	125
KAPITEL 9	”Hemmets väktare”: Etablera, vårda och försvara familjen	145
	Familjen: Ett tillkännagivande för världen	166
KAPITEL 10	”Lev upp till era förmåner”	169
.. ————— ..		
	Viktiga händelser i Hjälpföreningens historia	182
	Slutnoter	186
	Bildförteckning.....	194
	Register	201

FÖRORD

Ett budskap från **första presidentskapet**

Kära systrar!

Med tacksamt erkännande av välsignelsen som Hjälpföreningen är i kyrkans medlemmars liv har vi lett förberedelserna av *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet*. Vi ber att den här boken ska vara till välsignelse för er och för dem vars liv ni berör.

Vi vill uttrycka vår kärlek och beundran för er och bekräfta att ni är älskade döttrar till vår himmelske Fader och hängivna lärjungar till Herren Jesus Kristus. Ni är del av ett stort världsomfattande systraskap. Vägleda av ert motto, "Kärleken upphör aldrig", stärker ni familjen och bygger upp Guds rike på jorden.

Vi vill uppmana er att studera den här boken och låta dess tidlösa sanningar och inspirerande exempel påverka er.

Vi vittnar om att Herren har återställt evangeliets fullhet genom profeten Joseph Smith och att Hjälpföreningen är en viktig del av den återställelsen. Hjälpföreningens systrar har ett förunderligt arv. Vi ber att denna bok ska vara en viktig resurs när det gäller att bevara det arvet.

Första presidentskapet

”Något extraordinärt”

Liksom Maria och Marta i Nya testamentet tjänar Hjälpföreningens systrar idag som trofasta lärjungar till Jesus Kristus.

Under Hjälpföreningens första möte sade syster Emma Smith: ”Vi ska göra något extraordinärt.”¹ Hon hade rätt. Hjälpföreningens historia är fylld av exempel på vanliga kvinnor som har åstadkommit extraordinära saker då de har utövat tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Hjälpföreningen etablerades för att

förbereda Guds döttrar för det eviga livets välsignelser. Hjälpföreningens syften är att stärka tro och rättfärdighet, stärka familjen och hemmet och tjäna genom att söka upp och hjälpa behövande. Kvinnor uppfyller dessa syften när de söker, tar emot och följer personlig uppenbarelse i sina kallelser och i sitt personliga liv.

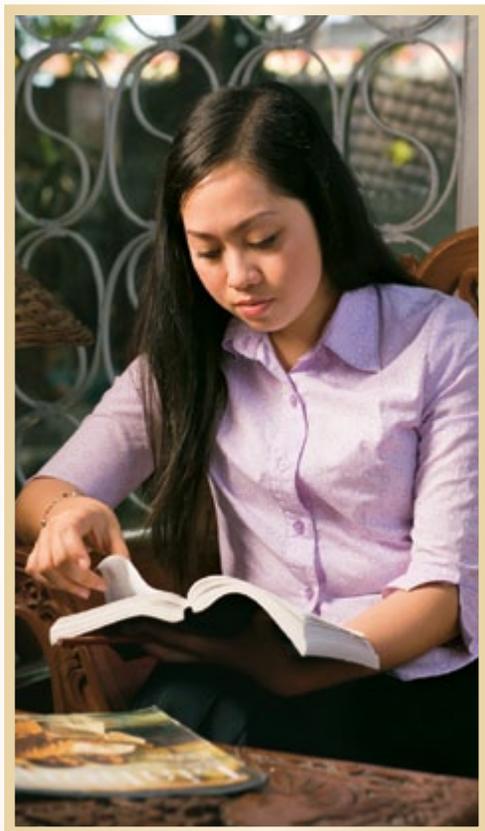
Den här boken är ingen kronologisk historia, inte heller är den ett försök att ge en allomfattande bild av allt som Hjälpföreningen har åstadkommit. I stället ger den en historisk bild av omfattningen av Hjälpföreningens verksamhet. Genom historiska redogörelser, personliga upplevelser, skrifterna och ord från

nutida profeter och från ledare i Hjälpföreningen undervisar den här boken om det ansvar och de möjligheter som sista dagars heliga kvinnor har i vår himmelske Faders lycksalighetsplan

Varför ska vi studera Hjälpföreningens historia och verksamhet?

President Spencer W. Kimball, kyrkans tolfte president, sade: "Vi vet att kvinnor som hyser uppskattning för det förgångna är angelägna om att forma en rättfärdig framtid."² Genom att studera den här boken kan kvinnor öka sin uppskattning för det förflutna och kunskapen om sitt andliga arv.

Hjälpföreningens historia undervisar om Guds döttrars gudomliga identitet och oändliga värde. Det är en andligt uppbyggande berättelse om starka, trofasta, målmedvetna kvinnor som har tjänat utan större offentlig uppmärksamhet. Genom att studera denna historia kan sista dagars heliga se att vår himmelske Fader känner sina döttrar, att han älskar dem, att han betror dem med heliga ansvarsuppgifter och att han vägleder dem då de fullgör dessa uppgifter. I sina ansträngningar har kyrkans kvinnor förenat sig med män som bär prästadömet, för att bygga upp Guds rike på jorden och stärka Sions hem.

Personliga studier hjälper kvinnor att lära sig sina ansvarsuppgifter i Guds rike.

Personliga studier av *Döttrar i mitt rike*

Den här bokens värde ligger inte så mycket i datumen och årtalen och informationen den innehåller utan i syftena, principerna och mönstren den undervisar om. När enskilda hjälpföreningssystrar studerar och använder den här boken gång på gång upptäcker de att Hjälpföreningens arv inte bara handlar om kvinnor som levde förr. Det handlar också om kvinnor över hela världen idag som ingår och håller förbund. Denna insikt kan hjälpa systerarna finna inspiration från det förflutna och känna frid då de möter framtiden.

Lärdomarna, berättelserna och exemplen i boken kan hjälpa systerarna fastställa prioriteringar och vanor i sitt liv som hjälper dem stärka sin tro och rättfärdighet, stärka familjen och hemmet och söka upp och hjälpa behövande.

Syster Belle S. Spafford, Hjälpföreningens nionde generalpresident, sade: "Jag tror att det vore bra om genomsnittskvinnan idag gjorde en utvärdering av de intressen och aktiviteter hon sysselsätter sig med, och sedan vidtar åtgärder för att förenkla sitt liv genom att sätta de viktigaste sakerna främst och koncentrera sig på det som hon har den största och mest bestående behållningen av och upphöra med de mindre givande aktiviteterna."³

När systerarna lär sig av Hjälpföreningens historia kan de upptäcka exempel, uttryck och

principer som har en särskild innebörd för dem. Inspirerade av dessa upptäckter och av forntida och nutida profeters lärdomar kan de söka, ta emot och följa personlig uppenbarelse. De kan få vägledning medan de strävar efter att bli de personer som Herren vill att de ska bli och göra det som han vill att de ska göra.

Systrarna kan få uppmuntran av Almas ord: "Med små och enkla medel utträttas mycket stort."⁴ Allt det lilla som de utträttar hjälper dem se hur Herren stärker dem och vägleder dem i livet.

Studera Hjälpföreningens historia och verksamhet med andra

Den här boken är en viktig resurs för att hjälpa hjälpföreningssystrarna lära tillsammans på söndagar och andra dagar under veckan. För att hitta allmänna instruktioner angående undervisningen på hjälpföreningsmötena kan hjälpföreningsledare i grenar och församlingar gå till den nuvarande handboken och till LDS.org. För detaljerade instruktioner om hur man använder den här boken på hjälpföreningsmötena kan de besöka LDS.org och se andra kompletterande instruktioner som kyrkan publicerat.

Det är meningen att bokens inflytande ska sträcka sig bortom Hjälpföreningens möten.

Systrar kan upplyfta varandra medan de samtalar om Hjälpföreningens historia och verksamhet.

Familjer kan studera och samtala om exemplen och lärdomarna i boken tillsammans. Hjälpföreningens systrar kan ge ett exemplar av boken till sina vänner. Kyrkans medlemmar i alla åldrar kan använda boken som referens i lektioner, tal och rådsmöten.

Erkännanden

De som har förberett boken för publicering vill uttrycka sin tacksamhet mot Lucile C. Tate och hennes systerdotter Elaine R. Harris som kallades och avskildes 1996 för att sammanställa en opublicerad historia om Hjälpföreningen. Deras arbete har förvarats som en resurs i kyrkans arkiv. Deras arbete med att

dokumentera Hjälpföreningens generalpresidenters liv och viktiga händelser i Hjälpföreningen utgjorde grunden till den här boken.

Vi vill också uttrycka vår uppskattning till följande: Susan W. Tanner som avskildes 2009 till att skriva Hjälpföreningens första omfattande historia för hela kyrkan, med syster Tates och syster Harris arbete som grund; redaktörer och formgivare som fångade andan av vad den här boken kunde bli och arbetade flitigt för att förverkliga det; andra författare, bidragare och historiker som i slutet av boken uppmärksammas genom citat från publicerade arbeten.

Slutligen skulle den här historiken inte ha kunnat skrivas om det inte hade varit för hjälpföreningssystrarnas tro, hängivenhet och tjänande under hela kyrkans historia.

KAPITEL 1

Hjälpföreningen

*En återställelse av ett
fortida mönster*

*Fastän namnet är nytt har
institutionen ett forntida ursprung.
Vår profet som led martyrdöden sade
att samma organisation existerade
i den forntida kyrkan.*

Eliza R. Snow

Hjälpföreningen

En återställelse av ett forntida mönster

Under hela sin jordiska verksamhet visade Frälsaren en särskild kärlek för och omsorg om kvinnor. Äldste James E. Talmage i de tolv apostlarnas kворum sade: "Jesus Kristus är kvinnans och kvinnlighetens största förkämpe."¹

Frälsaren undervisade kvinnor i folksamlingar och enskilt, ute på gatan och vid stränder, vid brunnen och i deras hem. Han visade dem kärleksfull omsorg och botade dem och deras familjemedlemmar. I många liknelser berättade han om kvinnor som höll på med vanliga sysslor. Han visade en djup kännedom om kvinnors liv och undervisade om tidlösa evangeliebegrepp utifrån deras vardagliga upplevelser. Han förlät dem. Han grät med dem. Han visade medlidande med dem i deras olika omständigheter som döttrar, hustrur, hemmafruar, mödrar och änkor. Han uppskattade dem och hedrade dem.

Till och med när Frälsaren led fruktansvärda plågor på korset uttryckte han omsorg om sin mor som då troligen var änka och i behov av hjälp.² Och den första personen han visade sig för efter sin uppståndelse var en kvinna.³

Kvinnliga lärjungar i Nya testamentet

Vi vet inte mycket om kvinnornas formella organisation i Nya testamentet, men bevisen pekar på att kvinnorna utgjorde en viktig del av Frälsarens verksamhet. I Nya testamentet finns det berättelser om kvinnor, både nämnda vid namn och inte, som utövade tro på Jesus Kristus, som lärde sig och följde hans lärdomar och som vittnade om hans verksamhet, underverk och majestät. Dessa kvinnor blev exemplariska lärjungar och viktiga vittnen om frälsningsarbetet.

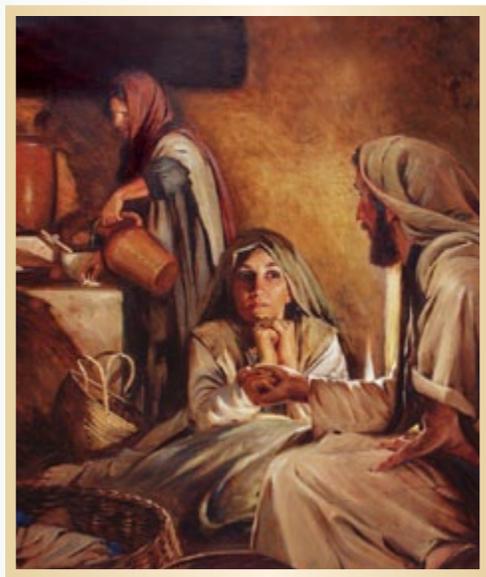
Kvinnor färdades med Jesus och hans tolv apostlar. De gav av sina medel för att bidra till hans verksamhet. Efter hans död och uppståndelse fortsatte kvinnorna att vara trofasta lärjungar. De träffade och bad tillsammans med apostlarna. De upplät sina hem som samlingsplatser för kyrkans medlemmar. De deltog ivrigt i arbetet med att rädda själar, både timligt och andligt.

Marta och hennes syster Maria är exempel på kvinnliga lärjungar i Nya testamentet. Lukas 10 innehåller en berättelse om när

Marta öppnade sitt hem för Jesus. Hon tjänade Herren genom att ta hand om hans timliga behov, och Maria satt vid Mästarens fötter och lyssnade på hans undervisning.

I en tid när kvinnorna vanligtvis förväntades att bara ge timligt tjänande lärde Frälsaren Marta och Maria att kvinnor också kan bidra andligt till hans verk. Han uppmanade dem att bli hans lärjungar och ta del av frälsningen, "den goda delen" som aldrig skulle tas ifrån dem.⁴

Maria och Marta deltog aktivt i Herrens jordiska verksamhet. Senare i Nya testamentet läser vi om Martas kraftfulla vittnesbörd om

"Marta tog emot [Jesus] i sitt hem." Hennes syster Maria "satte sig vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord" (Lukas 10:38–39).

Frälsarens gudomlighet. I ett samtal med Jesus sade hon: "Jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma till världen."⁵

Många andra kvinnliga lärjungar färdades med Jesus och de tolv. De lärde av honom andligt och tjänade honom timligt. Lukas skrev:

"Därefter vandrade Jesus från stad till stad och från by till by och predikade evangeliet om Guds rike. De tolv var med honom

och även några kvinnor, som hade blivit befriade från onda andar och botade från sjukdomar: Maria, som kallades Magdalena — från henne hade sju onda andar farit ut —

vidare Johanna som var hustru till Herodes förvaltare Kusas, och Susanna och många andra som tjänade dem med vad de ägde."⁶

Det är troligt att de här kvinnorna bidrog med visst ekonomiskt stöd till Jesus och hans apostlar och att de även tjänade dem genom att laga mat. Förutom att de här kvinnorna fick ta emot hans undervisning — evangeliets glada budskap och välsignelserna av hans helande kraft — så tjänade kvinnorna honom och bidrog med sina medel och sin hängivenhet.

Aposteln Paulus skrev om kvinnor som tjänade de heliga, både som ämbetsmän i kyrkan och på eget initiativ. Hans beskrivning av en rättfärdig änka stämde in på många kvinnor i kyrkans första dagar: "Hon skall vara känd för att ha gjort mycket gott: uppfostrat barn, visat gästfrihet, tvättat de heligas fötter, hjälpt

Under hela sin jordiska verksamhet visade Frälsaren en särskild kärlek för och omsorg om kvinnor.

nödlidande och sökt varje tillfälle att göra gott.”⁷ Paulus skrev också om det inflytande som de visa, erfarna äldre kvinnorna har. Han uppmanade Titus att uppmuntra äldre kvinnor att tjäna och undervisa unga kvinnor om deras eviga roller som hustrur och mödrar och förmana de unga kvinnorna att inte ”missbruka vin” och ”att älska man och barn”.⁸

Apostlagärningarna innehåller en berättelse om en kvinna som hade de dygder som Paulus beskrev. Tabita, som också är känd som Dorkas, bodde i Joppe där hon tillverkade kläder till behövande kvinnor.

”Att kultivera kristuslika egenskaper är en krävande och obehaglig uppgift — det är inget för säsongarbetaren eller för dem som vägrar att ständigt anstränga sig.”

Spencer W. Kimball

Se Nordstjärnan, apr. 1979, s. 160

”I Joppe fanns en lärjunge som hette Tabita — översatt heter det Dorkas. Hon gjorde många goda gärningar och gav rikligt åt de fattiga.

Men under de dagarna blev hon sjuk och dog ...

Då nu [staden] Lydda ligger nära Joppe och lärjungarna hade hört att Petrus var där, skickade de två män till honom och bad: ’Skynda dig och kom till oss!’

Petrus gick med dem. Och när han kom fram ... kom [alla änorna] gråtande fram till honom och visade de livklädnader och mantlar som Dorkas hade gjort medan hon ännu var bland dem.

Men Petrus skickade ut dem alla och föll på knä och bad. Sedan vände han sig mot den döda och sade: ’Tabita, stå upp!’ Då öppnade hon ögonen, och när hon fick se Petrus satte hon sig upp.”⁹

I Nya testamentet nämns andra hängivna kvinnor. Priska och hennes make Akvila riskerade livet för apostlarna och upplät sitt hem för kyrkliga sammankomster.¹⁰ Paulus skrev: ”Akvila och Priska tillsammans med församlingen *i deras hus* hälsar hjärtligt till er i Herren.”¹¹

En kvinna som hette Maria arbetade mycket för apostlarna.¹² En kvinna som hette Lydia döptes tillsammans med sin familj och tjänade sedan dem som hade undervisat henne.¹³

En kvinna som hette Febe hade tydligen en tjänandekallelse i sin församling. Paulus sade: ”Vår syster Febe *som tjänar församlingen* ... vill jag lägga ett gott ord för. Ta emot henne i Herren på ett sätt som anstår de heliga och ge henne den hjälp hon behöver. Hon har också varit *till hjälp för många*.”¹⁴ Det slags tjänande som Febe och andra underbara kvinnor i Nya testamentet utförde fortsätter idag med Hjälpföreningens medlemmar — ledare, besökslärare, mödrar och andra — som är till hjälp för många.

Tabita ”gjorde många goda gärningar och gav rikligt åt de fattiga” (Apostlagärningarna 9:36).

Kvinnliga lärjungar i vår tid

Kvinnorna i den forntida kyrkan var värdiga och ädla, behövda och högt värderade. De tjänade andra, växte i helighet och deltog i det stora arbetet med att rädda själar.

Dessa mönster har återställts i de sista dagarna genom Hjälpföreningens organisation. Profeten Joseph Smith förkunnade: "Kyrkan var aldrig fullständigt organiserad förrän kvinnorna sålunda hade organiserats."¹⁵ Syster Eliza R. Snow, Hjälpföreningens andra generalpresident, upprepade hans påstående. Hon sade: "Fastän namnet är nytt har institutionen ett forntida ursprung. Vår profet som led martyrdöden sade att samma organisation existerade i den forntida kyrkan."¹⁶

Förutom Joseph Smith har andra nutida profeter vittnat om att Hjälpföreningens organisation är en inspirerad del av återställelsen, varigenom kyrkans kvinnor kallas till kyrkliga ämbeten för att tjäna andra och vara till välsignelse för hela kyrkan. President Joseph F. Smith, kyrkans sjätte president, sade: "Denna organisation är gudomligt grundad, gudomligt bemyndigad, gudomligt instiftad, gudomligt förordnad av Gud, till att bidra till kvinnors och mäns frälsning."¹⁷ Till en grupp hjälpförenings-systrar sade president Lorenzo Snow, kyrkans femte president: "Ni har alltid funnits vid prästadömet sida, redo att stärka deras händer och göra er del för att främja Guds rikets intressen.

Och eftersom ni har medverkat i detta arbete kommer ni förvisso få ta del av arbetets triumf och den upphöjelse och härlighet som Herren ger sina trofasta barn."¹⁸

När kvinnorna deltar i Hjälpföreningen medverkar de som trofasta lärjungar till Kristus i frälsningsarbetet. Liksom kvinnorna i den forntida kyrkan arbetar de sida vid sida med männen som bär prästadömet för att stärka tro och rättfärdighet, stärka familjen och hemmet och söka upp och hjälpa behövande. Syster Julie B. Beck, Hjälpföreningens femtonde generalpresident, har sagt: "Genom Hjälpföreningen tränar vi på att vara Kristi lärjungar. Vi lär oss det han vill att vi ska lära oss, vi gör det han vill att vi ska göra och vi blir det han vill att vi ska bli."¹⁹

KAPITEL 2

"Något bättre"
*Kvinnliga hjälpföreningen
i Nauvoo*

*Jag vrider nu om nyckeln för er
i Guds namn, och denna föreningen skall
nu glädja sig och kunskap och intelligens skall
flöda ner från och med denna tidpunkt.*

*Detta är början till bättre dagar
för denna förening.*

Joseph Smith

... for ... to ...
... night, ...
... shall be ...
... to his father ...

Commandment H 1838

Resolution to ...
... shall be ...
... shall be ...
... shall be ...
... shall be ...

Commandment H 1850

Resolution to ...
... shall be ...
... shall be ...
... shall be ...
... shall be ...

... shall be ...
... shall be ...
... shall be ...
... shall be ...
... shall be ...

”Något bättre”

Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo

På våren 1842 arbetade kyrkans medlemmar i Nauvoo, Illinois flitigt på att bygga ett tempel i staden. Profeten Joseph Smith uppmanade alla att hjälpa till. Männen byggde själva templet och kvinnorna sökte ivrigt efter sätt att också kunna bidra. Sarah M. Kimball berättade:

”Templets väggar var omkring en meter höga. Kyrkans president och andra vädjade om hjälp för att få arbetet att gå framåt.

De heliga kände att det var brådskande att få templet i Nauvoo byggt.

En dag när fröken [Margaret] Cook och jag samtalade om en nyligen gjord begäran om mat, kläder, sängkläder och andra förmödenheter till arbetarna och deras familjer, sade hon att hon gärna bidrog med sömnadsarbete om material kunde göras tillgängligt. Jag tillhandahöll material som hon kunde använda och menade att andra kanske kände som vi. Sedan började vi tala om att bilda en syförening, vars syfte skulle vara att hjälpa till med templets uppförande.

Omkring ett dussin grannsysstrar träffades efter en inbjudan i mitt [hem] följande torsdag.”¹

På den tiden var det populärt för kvinnor att bilda egna organisationer, ofta med författningar och stadgar som styrde organisationerna. Kvinnorna som träffades hemma hos Sarah Kimball bestämde sig för att fastställa en författning och stadgar, och Eliza R. Snow tog ansvaret för att skriva dem. Sedan bad kvinnorna Joseph Smith att gå igenom dem och ge sina synpunkter på dem. När profeten hade läst dem sade han att de var ”det bästa han någonsin sett. ’Men’, sade han, ’det här är inte det ni vill ha. Tala om för systrarna att Herren har tagit emot deras offer och att han har något

bättre åt dem än en skriven författning. Jag inbjuder dem alla att träffa mig och några av bröderna ... på torsdag eftermiddag, och jag skall organisera kvinnorna under prästadömet efter prästadörets mönster.”²

Hjälpföreningen organiseras

Påföljande torsdag, den 17 mars 1842, träffades 20 kvinnor på övervåningen i en röd tegelbyggnad där Joseph Smith hade ett kontor och en affär för att kunna försörja sin familj. De träffades under ledning av Joseph Smith och två medlemmar av de tolv apostlarnas kворum, äldsterna John Taylor och Willard Richards.³

I stället för att forma kyrkans kvinnoorganisation efter de kvinnoorganisationer som var

populära på den tiden, organiserade profeten Joseph Smith kvinnorna på ett gudomligt inspirerat och bemyndigat sätt.

I början av mötet sade han till systarna att de skulle ”sporra bröderna till att tillgodose de fattigas behov — att söka efter tillfällen att utföra kärleksverk och att tillmötesgå deras behov — att hjälpa till med att förbättra deras moral och att stärka det goda i samhället”.⁴

Joseph Smiths hustru Emma utsågs till president för den nya föreningen. Profeten uppmuntrade sedan sin hustru att välja rådgivare som tillsammans med henne kunde ”presidera över den här föreningen, ta hand om de fattiga — avhjälpa deras behov och handha institutionens olika angelägenheter”. Syster Smith valde Sarah M. Cleveland och Elizabeth

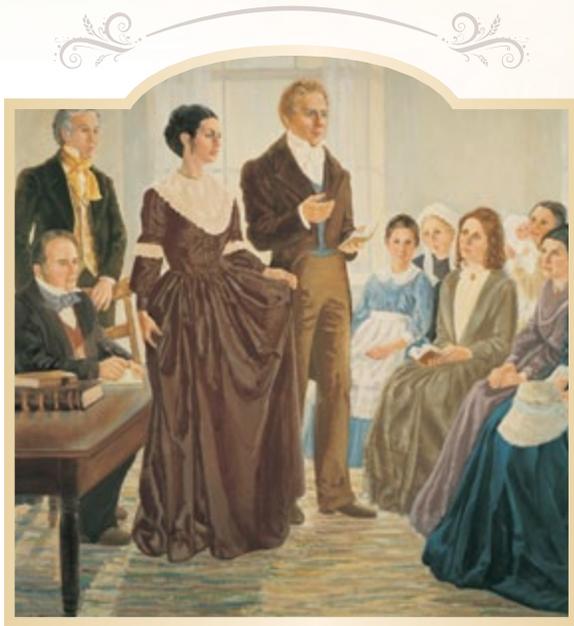
EMMA SMITH

Hjälpföreningens första generalpresident

”Jag åstundar Guds ande för att kunna känna och förstå mig själv, att jag må övervinna varje tradition eller egenkap som inte leder till min upphöjelse i de eviga världarna. Jag åstundar ett fruktbart, aktivt sinne, så att jag utan att tvivla må kunna förstå Guds planer när de uppenbaras genom hans tjänare.”

Emma Smith

Brev till Joseph Smith, 1844, Kyrkans historiska bibliotek

Den 17 mars 1842 blev Emma Smith Hjälpföreningens första president.

Ann Whitney som sina rådgivare. Äldste Taylor avskilde senare var och en av rådgivarna genom handpåläggning till att verka i sina ämbeten inom presidentskapet.⁵

Senare under mötet sade Joseph Smith att hans huskallelse uppfyllde en profetia som uppenbarats för honom omkring tolv år tidigare i vilken Herren talade till henne som "en utvald kvinna som jag har kallat" och sade att hon skulle "ordineras under [Joseph Smiths] hand till att förklara skrifterna och till att förmana kyrkan allteftersom det skall givas dig genom min Ande".⁶ Joseph Smith läste hela uppenbarelsen, vilken nu är kapitel 25 i Läran och förbunden, för alla närvarande.⁷

I denna uppenbarelse berättade Herren för Emma om vilka förmåner hon skulle få, som att vara skrivare

"Hjälpföreningen etablerades genom inspirationens ande och har vägletts av den anden [sedan dess], och den har ingjutit i oräkneliga goda systrar en önskan att vara rättfärdiga, vilket har varit behagligt för Herren."

Joseph Fielding Smith

Relief Society Magazine,
dec. 1970, s. 883

för sin make och sammanställa psalmer för kyrkans medlemmar. Herren rådde också Emma att lyssna på varningar, att vara trofast och dygdig, att inte knota, att trösta sin make och hjälpa honom, att undervisa från skrifterna och förmana kyrkan, att skriva och att lära, att "lägga åt sidan det som hör till världen och söka det som hör till en bättre värld", att hålla förbunden, att vara ödmjuk och akta sig för högmod och hålla buden.⁸

I slutet av uppenbarelsen förkunnade Herren att det han hade sagt till Emma inte bara var till henne utan hans "röst till alla".⁹ Med profetisk myndighet upprepade Joseph Smith denna punkt och betonade att råden och varningarna i uppenbarelsen gällde alla medlemmar i den nyligen organiserade föreningen. Han sade "inte bara [Emma] utan även andra kan få samma välsignelser".¹⁰ Denna uppenbarelse fastställde grundläggande principer för kvinnorna i kyrkan.

Efter att ha samtalat om det bestämde sig systrarna för att kalla sig Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo. Emma Smith sade: "Vi ska göra något extraordinärt ... Vi förväntar oss enastående möjligheter och angelägna kall."¹¹

I slutet av mötet delgav äldste John Taylor sina tankar. Han sade att hans "hjärta gladdede sig" när han såg "de mest framstående personer gå fram i denna sak vilken är utformad för att varje dygd ska kunna tas i bruk och att alla det kvinnliga hjärtats känslor ska

kunna uttryckas". Han gladdede sig också åt att "se denna institution organiserad enligt

John Taylor

himlens lag — enligt en uppenbarelse som tidigare getts till fru [Emma] Smith, vilken utsåg henne till denna viktiga kallelse — och att se allt förflytta sig framåt på ett så underbart sätt". Hans bön var att "Guds välsignelser och himlens frid må vila över denna institution framdeles". En kör upprepade sedan äldste Taylors tankar när den före avslutningsbönen sjöng "Kom, låt oss nu glädjas i frälsningens tider".¹²

Prästadömetts myndighet, mönster och välsignelser

I ett hjälpföreningsmöte sex månader senare undervisade profeten Joseph Smith systrarna länge och sade slutligen: "Denna förening skall få undervisning genom den ordning som Gud upprättat — genom dem som utsetts att leda — och jag vrider nu om nyckeln för er i Guds namn, och denna förening skall nu glädja sig och kunskap och intelligens skall flöda ner från och med denna tidpunkt. Detta är början till bättre dagar för denna förening."¹³

Som Herrens profet hade Joseph Smith alla nycklarna till prästadömetts myndighet på jorden. När han således organiserade

Hjälpföreningen till att verka under hans övergripande ledning, låste han upp möjligheterna för kyrkans kvinnor att inneha viktiga roller i Herrens rike. De verkade nu under prästadörets myndighet och hade fått löfte om välsignelser utöver dem som de redan hade fått. Dessa välsignelser skulle de få alltefter trofasthet och hängivenhet. Kunskap och intelligens skulle flöda till dem allteftersom de tog emot fullheten av prästadörets välsignelser i templet. De skulle ta emot förrättningar och ingå heliga förbund som skulle hjälpa dem att förbereda sig själva och sina familjer för evigt liv. (För mer information om Hjälpföreningen och prästadömet, se kapitel 8.)

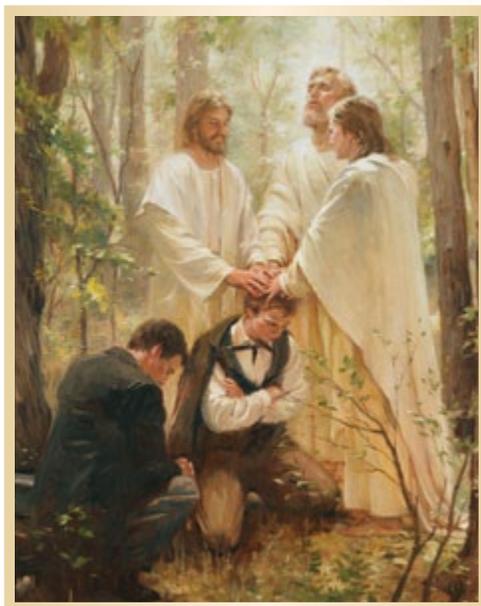
Tidig entusiasm för Hjälpföreningen

Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo växte snabbt och i augusti 1842 uppgick medlemsantalet till över 1 100 personer. Från början var medlemskap i föreningen inget som skedde automatiskt för kyrkans kvinnliga medlemmar. Kvinnorna behövde ansöka om medlemskap och de godtogs beroende på deras godhet och dygd. Joseph Smith sade: "Det bör vara en exklusiv förening, åtskild från all världens ondska — utvald, dygdig och helig."¹⁴

Systrarna i Nauvoo skockades för att bli medlemmar i Hjälpföreningen. De var ivriga

att ge timlig och andlig hjälp på ett organiserat, bemyndigat sätt. De insåg också att det var ett unikt tillfälle att få undervisning av en profet som förberedelse för högre andlig kunskap och templets välsignelser. De älskade att vara förenade som systrar och med prästadömsbröderna i dessa stora angelägenheter.

Nu när systrarna hade denna förmån, hade de också ansvaret att leva upp till den. Joseph Smith sade till dem: "Ni är nu i den ställningen att ni kan handla enligt de känslor som Gud har inplantat i er själ. Hur stor och härlig kommer inte er belöning att bli om ni lever upp till dessa

Genom Petrus, Jakob och Johannes gav Herren "[sitt] rikes nycklar" till Joseph Smith (se L&F 27:13).

principer!”¹⁵ Som president Boyd K. Packer i de tolv apostlarnas kворum sade många år senare: ”Det är lika obligatoriskt för en kvinna att tillägna sig de dygder som uppmuntras av Hjälpföreningen som det är obligatoriskt för männen att utveckla de karaktärsegenskaper som uppmuntras av prästadömet.”¹⁶

Hjälpföreningen var inte bara ytterligare en grupp kvinnor som försökte göra gott i världen. Den var annorlunda. Den var ”något bättre” eftersom den var organiserad under prästadömetns myndighet. Dess organiserande var ett nödvändigt steg i utvecklandet av Guds verk på jorden. Den förberedde kyrkans

kvinnor för att ta emot prästadömetns förrättningar och förbund, och den hjälpte dem med deras familjeansvar.

Joseph Smiths instruktioner

Vid Hjälpföreningens första möte utsågs syster Eliza R. Snow till organisationens sekreterare. I den egenskapen förde hon noggranna och detaljerade anteckningar, som kallades protokoll, vid varje hjälpföreningsmöte hon närvarade vid. Joseph Smith sade till systrarna att dessa protokoll skulle bli föreningens ”författning och lag”.¹⁷

Under de flesta hjälpföreningsmötena använde systrarna en del av tiden till att ta emot instruktioner. Systrarna välsignades av profeten Joseph Smiths undervisning under sex av mötena. Medan han undervisade kände de hur Anden utgöts i rikt mått. I slutet av ett av dessa möten skrev syster Snow: ”Herrens ande utgöts på ett mycket mäktigt sätt som aldrig ska glömmas av dem som var närvarande vid denna intressanta tilldragelse.”¹⁸

Av alla protokoll som syster Snow förde hade hennes anteckningar av profetens predikningar störst inflytande. Profetens lärdomar i den miljön vägledde arbetet för Hjälpföreningens systrar och för prästadömsledarna som tjänade tillsammans med dem. Dessa lärdomar fortsätter att ha inflytande på kyrkans arbete idag.

Emma Smith ledde hjälpföreningsmötena.

Profeten Joseph Smith undervisade hjälpföreningssystrarna.

Joseph Smith undervisade om principer som hjälpte Hjälpföreningens systrar att ta hand om fattiga och att rädda själar — grundläggande principer på vilka föreningen var byggd.¹⁹ Etablerad på denna grund har Hjälpföreningen bestått och har ökat sitt inflytande. Sedan Hjälpföreningens första möten har systrarna tillämpat profetens lärdomar i sina ansträngningar att stärka tro och rättfärdighet, stärka familj och hem och söka upp och hjälpa behövande.

Stärka tro och rättfärdighet

Joseph Smith lärde systrarna att de har en högtidlig plikt att utarbeta sin egen frälsning. Han sade: "Vi kan endast leva genom att dyrka

vår Gud. Det måste alla göra själva, det kan ingen göra åt någon annan."²⁰ Han lärde dem att bli rättfärdiga individer, att bli ett heligt folk och att förbereda sig för templets förrättningar och förbund. Han uppmuntrade dem att ha en fridfull relation till Herren, till människorna runt omkring dem och vara tillfreds med sig själva. "Systrar ... skall det finnas stridighet bland er? Jag tänker inte finna mig i det. Ni måste omvända er och få Guds kärlek."²¹ "Inte strid, inte bråk, inte motsägelse eller gräl, utan ödmjukhet, kärlek, renhet — det är detta som bör upphöja er."²²

Under ett av Hjälpföreningens möten talade profeten Joseph om kapitel 12 i Första

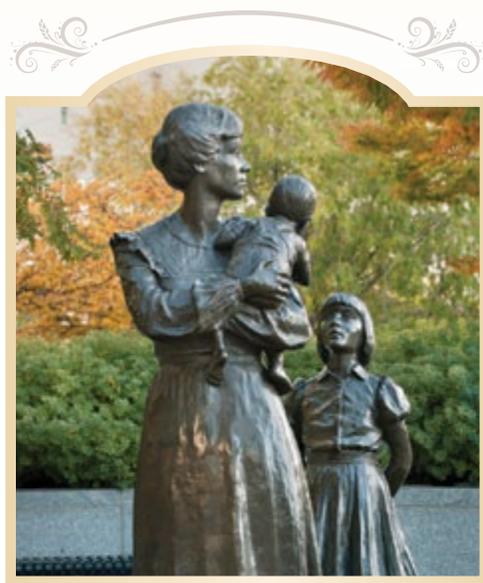
Korintierbrevet och betonade att varje syster som uppfyller sin roll var viktig för hela kyrkan. Han gav "anvisningar om de olika ämbetena och vikten av att varje person verkade i den sfär han eller hon tilldelats och i de olika ämbeten de utsetts till". Han varnade också för benägenheten att "betrakta lägre ämbeten i kyrkan som mindre hedrande och för att rikta avund samma blickar på andras ställning". Detta, sade han, "var människohjärtats dårskap att eftertrakta någon annan ställning än den som Gud givit dem."²³ Genom sådana lärdomar hjälpte han systrarna att "vandra i helighet inför Herren".²⁴

"Om vi vill komma inför Gud", sade Joseph Smith till hjälpföreningssystrarna, "låt oss då själva vara rena."²⁵

Stärka familjen och hemmet

Även om de första hjälpföreningssystrarna engagerade sig på platsen där de bodde och var redo att tjäna sina grannar så glömde de aldrig ansvaret för den egna familjen och det egna hemmet. De var trogna sina inneboende gåvor som mödrar och vårdare. De var också trogna de uppenbarelser som Herren hade gett genom Joseph Smith angående deras ansvar för familjen:

"Din kallelse s ämbete skall vara att trösta ... din man, i hans lidanden, med tröstande ord och i ödmjukhetens anda."²⁶

"Fostra era barn i ljus och sanning" (L&F 93:40).

"Om det i Sion eller i någon av dess organiserade stavar finns föräldrar som har barn, och som inte lär dem att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, och om dopet och den Helige Andens gåva genom handpåläggning, skall synden vila på föräldrarnas huvuden.

Ty detta skall vara lag för invånarna i Sion eller i alla hennes organiserade stavar.

Och deras barn skall döpas till syndernas förlåtelse när de är åtta år gamla och ta emot handpåläggning.

Och de skall även lära sina barn att be och att vandra rätttrådigt inför Herren."²⁷

"Jag har befallt er att fostra era barn i ljus och sanning ...

Ställ ... först ditt hus i ordning ...

Det jag säger till en, säger jag till alla ...

Se till att [familjemedlemmarna] är flitigare och mer sysselsatta hemma och alltid ber.”²⁸

Utdrag från protokoll från Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo visar att Joseph Smith och systrarna aldrig glömde bort principerna i dessa uppenbarelser. Deras ord och handlingar visade att deras hem och andras hem var det som de hade först i åtanke. Emma Smith sade till exempel att ”det var hög tid för mödrarna att de vakade över sina döttrar och uppmanade dem att hålla sig på dygdens väg”.²⁹ Profeten Joseph uttryckte särskild oro för relationen mellan man och hustru. Han rådde systrarna: ”Låt denna förening lära kvinnorna hur de ska vara mot sina män, att behandla dem med vänlighet och tillgivenhet. När en man tyngs av bekymmer, när han är rådlös på grund av omsorger och svårigheter, om han då får möta ett leende i stället för invändningar och klagomål — om han möts av mildhet, lugnar det hans själ och känslor. När sinnet håller på att förtvivla behöver det tröst ... När ni går hem, säg då aldrig ett ont eller ovänligt ord till era makar, utan låt ... vänlighet, barmhärtighet och kärlek kröna ert verk.”³⁰ I andra situationer gav profeten liknande råd till män och sade att makens plikt är att ”älska, hålla kär och sörja för sin hustru” och ”ta hänsyn till hennes känslor”.³¹

När hjälpföreningssystrarna diskuterade hur de kunde hjälpa människorna på orten tänkte de ofta på familjen och hemmet. Protokollen från deras möten är fyllda med anteckningar som till exempel: ”Fru Hawkes talade om familjen Drury — fortfarande sjuka och i behov av våra

*”Hjälpföreningens
framtid är löftesrik.
Allteftersom kyrkan
växer kommer dess
användbarhetsområde
att vidgas därefter, och
den kommer att bli en
ännu större makt i det
godas tjänst än vad den
har varit tidigare.
Om alla systrar stöder
föreningen kommer den
att åstadkomma ett
mäktigt arbete och vara
till fortsatt välsignelse
för kyrkan.”*

Lorenzo Snow

*Deseret Evening News,
9 juli 1901, s. 1*

böner — om inte mer.”³² ”Syster Joshua Smith ... gick och besökte syster McEwen och syster Modley. Fann att de och deras familjer hade stora behov. De behöver tillsyn varje dag.”³³ ”P. M. Wheeler ... rekommenderade att vår förening hjälper syster Francis Lew Law som är sjuk och utan bostad, en åldrad änka utan pengar.”³⁴ ”Syster Peck rapporterade att herr Guyes med familj är sjuka och utblottade. Vidtog åtgärder för att hjälpa dem ... Fru Kimball sade att en herr Charleston med familj var sjuk, hans hustru mycket nedstämd och i stort behov av vård. Hon sade att hon hade hjälpt dem.”³⁵

De heligas förenade ansträngningar att bygga ett tempel i Nauvoo påverkades av deras kärlek till sina familjer. Profeten Joseph hade sagt att de kunde döpas till förmån för

Dopbassäng i templet i Helsingfors.

släktingar som hade dött. De tilläts utföra dessa förrättningar utanför templet under en tid, men Herren hade befallt dem:

”Bygg ett hus åt mitt namn vari den Allrahögste kan bo.

Ty det står inte att finna en plats på jorden dit han kan komma och återställa det som gick förlorat för er, eller det som han har tagit bort, det vill säga prästadörets fullhet.

Ty det finns ingen dopfont på jorden där de, mina heliga, kan döpas för dem som är döda.

Ty denna förrättning tillhör mitt hus.”³⁶

De ville också bygga ett tempel så att de kunde ta emot äktenskapets nya och eviga förbund, genom vilket deras familjer kunde bli förenade för evigt.³⁷

Kyrkans medlemmar i Nauvoo fann stor tröst i att utföra dop för de döda och i löftet om eviga familjer. En av dessa medlemmar var en syster som hette Sally Randall. När hennes fjortonårige son George dog skickade hon den sorgliga nyheten till sina släktingar. En kort tid därefter fick hon höra talas om dop för de döda. Återigen skrev hon till sina släktingar, den här gången med nyfunnen frid och försäkran:

”[Georges] far har döpts för honom och vad underbart det är att vi kan tro på och ta emot evangeliets fullhet som det predikas nu, och att vi kan döpas för alla våra döda vänner och rädda dem så långt tillbaka som vi kan få någon kunskap om dem. Jag vill att ni ger mig

Förberedelse för att komma till templet

Tro på vår himmelske Fader, på Jesus Kristus och på den Helige Anden.

Utveckla ett vittnesbörd om Jesu Kristi försoning och det återställda evangeliet.

Stöd och följ den levande profeten.

Gör dig värdig en tempelrekommendation genom att vara moraliskt ren, hålla Visdomsordet, betala ett fullt tionde och leva i harmoni med kyrkans lära.

Ge av din tid, dina talanger och dina medel för att hjälpa till att bygga upp Herrens rike.

Utför släktforskningsarbete.

Var läraktig och vördnadsfull.

Klä dig passande och var mån om ditt utseende.

förnamnen på alla våra släktingar som är döda, i alla fall så långt tillbaka som våra far- och morföräldrar. Jag ämnar göra vad jag kan för att rädda mina vänner ... Jag antar att ni tycker att den här läran är sällsam, men ni kommer att finna att den är sann."

För sin mor som också hade förlorat ett barn vittnade Sally: "Å mor, om vi är så lyckligt lottade att vi får vara del av den första

uppståndelsen så kommer vi att ha våra barn precis sådana de var när vi lade dem i graven."³⁸

Bistå andra genom att söka upp och hjälpa behövande

Sedan kyrkan organiserades 1830 har dess kvinnor funnit oräkneliga sätt att tjäna andra. De har varit trogna Frälsarens ord: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig."³⁹

När profeten Joseph Smith ledde arbetet med att bygga ett tempel i Kirtland i Ohio såg systrarna många behov bland byggnadsarbetarna och deras familjer. Som Sarah M. Kimball berättade: "Kvinnorna kärnade och sände glatt sitt smör till dem som arbetade på templet, och åt utan något smör på sitt eget bord."⁴⁰ Systrarna såg också att man behövde tillverka mattor och draperier till templet. Polly Angell mindes en kommentar från Joseph Smith när han såg dem arbeta. Han sade: "Systrarna är alltid de första och främsta i allt gott arbete. Maria [från Magdala] var den första som kom efter Herrens uppståndelse. Och systrarna som lever nu är de första som arbetar på templets insida."⁴¹

Nu när Hjälpföreningen hade organiserats under prästadömetts myndighet gjordes ännu större ansträngningar för att hjälpa dem som byggde templet i Nauvoo. Under ett hjälpföreringsmöte koncentrerade kvinnorna sig på hur de praktiskt kunde tjäna de män som arbetade

så hängivet på templet. "Sysrarna uttryckte sina tankar en efter en" och visade en gemensam "önskan att hjälpa till med uppbyggandet av templet och att bistå i Sions ädla sak". I protokollen kan man läsa om många donationer som Hjälpföreningens medlemmar gav:

"Sys. Jones sade att hon var villig att gå runt och be om material om hon blev ombedd att göra det. Hon erbjöd sig även att ge husrum åt någon som arbetade på templet.

Fru Durfee sade att om föreningens medlemmar önskade det så var hon villig att åka runt med en vagn och samla in ull med mera för att främja arbetet.

Fru Smith föreslog att handelsmännens hustrur skulle donera material så att andra kunde engageras i bygget.

Fröken Wheeler sade att hon var villig att ge en del av eller hela sin tid.

Fru Granger [är] villig att göra vad som helst, sticka, sy eller ta hand om sjuka, det som är till störst hjälp.

Fröken Ellis sade att hon bland annat var villig att gå runt och be om bidrag.

Fru Angell sade att hon var villig att laga gamla kläder om man inte kunde få tag på nytt material.

Fru Smith föreslog att man skulle skaffa fram ull och ge äldre kvinnor garn till att sticka sockor inför kommande vinter till dem som arbetade på templet.

Sys. Stringham erbjöd sig att sy herrkläder och åta sig arbete på templet.

Sys. Felshaw erbjöd sig att skänka tvålv ...

Sys. Stanley erbjöd sig att skänka fem hekto av vart femte kilo lin, och även en liter mjölk per dag.

Fröken Beman ska sy kläder.

Sys. Smith erbjöd sig att skaffa muslin och annat från vänligt sinnade handelsmän som inte tillhör kyrkan ...

Sys. Geen erbjöd sig att skänka tråd som hon själv spunnit."⁴²

Ur dessa sysrars hjärtan flödade en stark önskan att göra goda gärningar. Och de gjorde dem med hjälp av ull och vagnar, tvålv och sömnad, mat och kläder, tid och talanger. Genom sin nya förening handlade kyrkans kvinnor i enlighet med sin naturliga medkänsla för att bygga upp Herrens kyrka.

Profeten Joseph Smith uppmuntrade hjälpföreningssysrarna i deras ansträngningar att stärka behövande. Under ett hjälpföreningsmöte, efter att ha undervisat ur Första Korintierbrevet 12 (se sidorna 17–18), började han läsa Paulus predikan om kärlek i Första Korintierbrevet 13. Han sade följande i sina kommentarer till kapitlet: "Begränsa er inte i er syn på er nästas förtjänster ... Om ni vill göra som Jesus, måste ni vidga själen mot andra ... När ni tillväxer i oskuldsfullhet och dygd, när ni tillväxer i godhet, låt era hjärtan sträckas ut mot

andra — ni måste vara långmodiga och ha fördragsamhet med människornas fel och brister. Hur värdefull är inte människans själ!”⁴³

Under ett annat hjälpföreningsmöte sade han: ”Det finns inget som så kan förmå människor att överge sina synder som att ta dem vid handen och vaka över dem med ömhet. När folk visar mig den minsta kärlek och ömhet, o vilken makt detta har över mitt sinne, medan det motsatta har en tendens att framkalla hårda känslor och trycka ned det mänskliga sinnet.”⁴⁴

Hjälpföreningens systrar antog kärleksfullt tjänande som en grundläggande princip inom organisationen. Varje vecka när Kvinnliga

hjälpföreningen i Nauvoo träffades rapporterade systrarna om behövande. En kassör tog emot donationerna och donationerna fördelades för att hjälpa de behövande. Donationerna bestod bland annat av pengar, förnödenheter, talanger och tid. Kvinnor donerade klädesplagg och sängkläder. De gav lin, ull och garn som kunde användas till att tillverka kläder. De bidrog också med mat: äpplen, lök, mjöl, socker, bröd och smör.

Syster Emma Smith var som president för Hjälpföreningen ett framstående exempel på kärleksfullt tjänande. Hon öppnade sitt hem för hungriga, hemlösa och sjuka. Familjen Smiths

I Nauvoo i Illinois ledde Emma och Joseph Smith arbetet med att hjälpa hungriga, hemlösa och sjuka.

timmerhus bestod av ett samlingsrum och två sovrum. När Hjälpföreningen organiserades fanns elva personer i hemmet förutom Emma, Joseph och deras fyra barn.

Hjälpföreningssystrarna hjälpte behövande och tog själva emot tjänande emellanåt. Ellen Douglas, till exempel, blev medlem i Hjälpföreningen strax efter att hon och hennes familj hade anlänt till Nauvoo i mars 1842. Tre månader senare dog hennes make George. Hon och hennes barn arbetade tillsammans för att försörja sig, men det var svårt utan deras make och far. Ändå deltog Ellen i Hjälpföreningens arbete genom att aktivt lindra andras lidande, sjukdomar och fattigdom. I april 1844 blev hon och några av hennes barn sjuka och var själva i behov av hjälp. Hon skrev ett brev till sin familj i England och beskrev hur hjälpföreningssystrarna

hade hjälpt henne när hon åkte för att besöka en väninna som hette Ann:

”När jag [hade] börjat tillfriskna begav jag mig till staden för att besöka Ann där hon bodde, och jag sov två nätter där ... Kvinnan som Ann bodde hos uppmanade mig att be Kvinnliga hjälpföreningen om lite kläder som jag behövde till mig själv och till mina barn. Jag vägrade att göra detta, men hon sade att jag behövde något och att jag hade varit sjuk så länge, och att om jag inte gjorde det så skulle hon göra det åt mig.” Syster Douglas gick så småningom med på att be om hjälp. ”Vi gick till en av systrarna”, fortsatte hon, ”och hon frågade mig vad jag var i störst behov av. Jag sade att jag behövde ... många saker. Medan jag var sjuk [slet] barnen ut sina kläder eftersom jag inte kunde [laga] dem, så hon sade att hon skulle göra sitt bästa för att hjälpa mig. Ann kom hit efter några dagar och

JOSEPH SMITH

Kyrkans förste president

”Kvinnliga hjälpföreningen är inte enbart till för att hjälpa de fattiga utan också för att rädda själar.”

Joseph Smith Jr.

Relief Society Minute Book, 9 juni 1842, kyrkans historiska bibliotek, s. 63

de hade med sig vagnen med en sådan present som jag aldrig tidigare hade fått.”⁴⁵

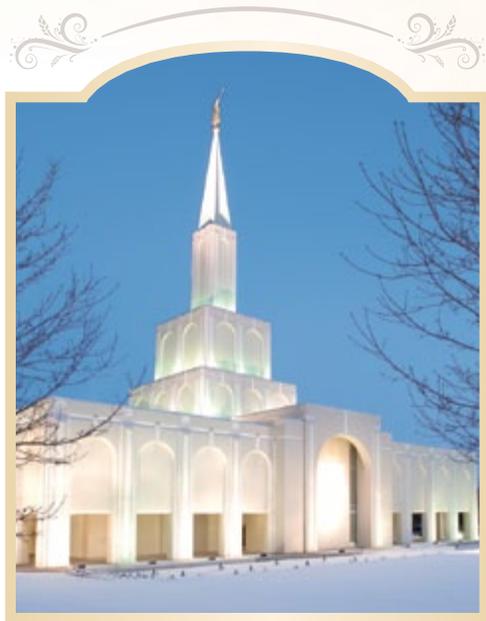
”Så att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans”

Äldste John A. Widtsoe i de tolv apostlarnas kворum beskrev Hjälpföreningens grundläggande arbete: ”Lindring från fattigdom, lindring från sjukdom, lindring från tvivel, lindring från okunnighet — lindring från allt det som kan hindra kvinnans glädje och framåtskridande. Vilket storslaget uppdrag!”⁴⁶

Sista dagars kvinnor, starka i sin tro och i sitt vittnesbörd, har sannerligen fått i uppdrag ”att tjäna likt änglar”.⁴⁷ Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum har sagt: ”Varje syster i den här kyrkan som ingått förbund med Herren har ett gudomligt uppdrag att bidra till att rädda själar, att leda världens kvinnor, att stärka hemmen i Sion och att bygga upp Guds rike.”⁴⁸

När Sarah M. Kimball och Margaret Cook bestämde sig för att starta en syförening ville de hjälpa till att förbereda ett tempel för folket. Under ledning av och inspiration från en profet och andra prästadömsledare hjälpte de och deras systrar till att förbereda ett folk för templet.

Detta arbete fortsätter idag. Vägleda av principerna som Joseph Smith undervisade om, arbetar Hjälpföreningens systrar tillsammans för att förbereda kvinnorna och deras familjer

Templet i Toronto i Ontario, Kanada

för Guds största välsignelser. De följer glatt rådet från Joseph Smiths mor Lucy Mack Smith: ”Vi måste ta hand om varandra, vaka över varandra, trösta varandra och ta emot undervisning så att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans.”⁴⁹

Håll fast vid förbunden

Uttåg, migration och bosättning

Systrarna förlorade aldrig institutionen ur sikte, inte heller löftena som profeten Joseph Smith gett dem ... De stod alltid redo med villiga händer och medkännande sympati för att utföra kärleksfulla gärningar, och många var i behov av sådana vänliga gärningar, ty dessa var arbetsamma dagar, mödosamma dagar och dagar av fattigdom och vedermödor.

Emmeline B. Wells

Håll fast vid förbunden

Uttåg, migration och bosättning

Den 27 juni 1844 närmade sig en beväpnad pöbelhop ett litet fängelse i Carthage i Illinois där Joseph Smith satt oskyldigt inspärrad tillsammans med sin bror Hyrum och äldsterna John Taylor och Willard Richards. När pöbelhopen gav sig av var Joseph och Hyrum döda och äldste Taylor skottskadad.

Joseph och Hyrum Smiths martyrdöd satte inte stopp för de heligas tro och hängivenhet. Inte heller innebar den slutet på förföljelsen av kyrkans medlemmar. På grund av de fortsatta förföljelserna rådde kyrkans nye ledare, president Brigham Young, så småningom de heliga att lämna Nauvoo för ett nytt hem där de hoppades kunna leva och dyrka Gud i fred. Många följde president Young och påbörjade uttåget i februari 1846.

Under de händelser som ledde fram till den här svåra tiden upphörde kvinnliga Hjälpföreningen som formell organisation. Men systrar- nas önskan att lindra lidande, stärka familjen och att vara trofasta och heliga var fortsatt stark. De följde uppmaningen som Herren gav deras första hjälpföreningspresident: "Håll fast vid de förbund som du har slutit."¹

Uttåg: Förbunden höll dem uppe

De första hjälpföreningssystrarna, liksom Ammons forntida folk, "utmärkte sig ... för sin hängivenhet mot Gud" och "var ståndaktiga i tron på Kristus".² De hade fått undervisning av profeten Joseph Smith och de hade välsignats genom sin formella organisation under prästtadörets myndighet. Nu behövde de templets välsignelser.

Över 5 000 heliga strömmade till templet i Nauvoo efter dess invigning för att kunna ta emot begåvnings- och beseglingsförrättningar innan de gav sig i väg på färden mot en okänd framtid. De kom till templet hela dagen och långt inpå natten. President Brigham Young skrev att de var så ivriga att ta emot sina förrättningar att "jag går helt upp i Herrens verk i templet, natt och dag. Jag sover inte mer än cirka fyra timmar per dygn och går hem bara en gång i veckan."³

Styrkan, kraften och välsignelserna som kom genom tempelförbunden höll medlemmarna uppe under deras resa då de drabbades av kyla, hetta, hunger, fattigdom, sjukdom, olyckor och

död. De blev stärkta och andligt förberedda att lämna Nauvoo på sin mödosamma färd ut i ödemarken.

Liksom många andra hjälpföreningssystrar upplyftes Sarah Rich av templets välsignelser när hon stod inför uttågets utmaningar. Innan hon lämnade Nauvoo kallades hon av Brigham Young att arbeta i templet. Hon sade senare:

”Det var många välsignelser vi hade tagit emot i Herrens hus. De gav oss glädje och tröst

mitt i allt vårt lidande och gjorde att vi kunde ha tro på Gud med vetskap om att han skulle vägleda oss och bistå oss på den okända resa som låg framför oss. För om det

Sarah Rich

inte hade varit för den tro och den kunskap vi fick i det templet genom Herrens andes inflytande och hjälp, skulle vår resa ha varit som att ta ett språng ut i mörkret. Att påbörja en sådan resa på vintern, med tanke på hur fattiga vi var, skulle ha varit som att gå rätt in i dödens käftar. Men vi hade tro på vår himmelske Fader och vi förlitade oss på honom. Vi kände att vi var hans utvalda folk och hade tagit emot hans evangelium. Och i stället för att sörja gladdes vi åt att vår frälsnings dag hade kommit.”⁴

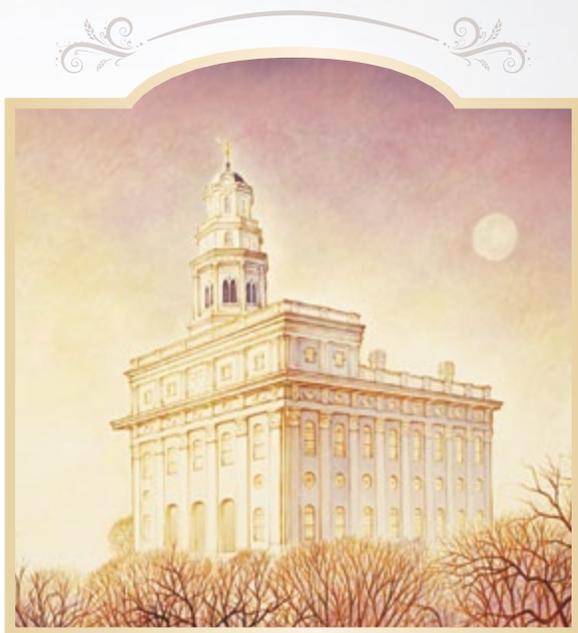
Som syster Rich antydde var uttåget inte ”ett språng ut i mörkret” för de trofasta kvinnorna i kyrkan. De fick styrka genom sina

förbund. Liksom Israels barn fordom, följde de en profet ut i ödemarken i hopp om frälsning. Som förberedelse för uttåget sade president Brigham Young följande till de heliga: ”Detta skall vara vårt förbund: att vi skall vandra enligt Herrens alla förordningar.”⁵ Kyrkans medlemmar gick ut i ödemarken, bundna genom förbund till Gud, till sin familj och till sina medvandrare.

Migration: Tro, kärlek och ömsesidigt stöd

Innan de lämnade Nauvoo skrev en grupp sista dagars heliga följande budskap på väggen i samlingsalen i deras övergivna tempel: ”Herren har sett vårt offer. Kom, följ oss!”⁶ Dessa ord sammanfattade deras hängivenhet och förenade ansträngningar. De heliga genomförde vandringen i en anda av uppoffring, helgelse och tro på Gud. De färdades inte ensamma utan som ”Israels här”, en gemenskap organiserad i mindre grupper som kallades kompanier, för ömsesidigt stöd.

I en uppenbarelse till Brigham Young ”beträffande Israels [här] på deras färder mot Västern” befallde Herren pionjärerna att ”[låta] varje kompani till lika delar, enligt deras del av ägodelarna, åta sig att ta med de fattiga, änkor, de faderlösa och de anhöriga till dem som har gått in i armén”.⁷

Över 5 000 heliga tog emot sina tempelvälsignelser i Nauvoo i Illinois innan de gav sig i väg på sin färd till Saltsjödalen.

Ofta under vandringen var det många fler kvinnor och barn än män. På våren 1847, efter att många heliga hade tillbringat vintern på en plats de kallade Winter Quarters, gick omkring 520 män, åtföljda av 35 kvinnor och 42 barn, med i mormonbataljonen till följd av en uppmaning om att tjäna i Förenta staternas armé. Ytterligare 143 män, 3 kvinnor och 2 barn fortsatte framåt i det första pionjärkompaniet för att bereda vägen för andra. En syster som hette Presendia Kimball berättar: "Endast några få män var kvar för att odla säd och grönsaker och för att skydda kvinnorna och barnen ... Således återstod de gamla, de svaga, kvinnorna och barnen."⁸

De heliga välsignades med prästadörets kraft genom handpåläggning av bröder som hade prästadömet. De

"I var och en av de tidsåldrar då Gud har kallat eller befallt en människa eller ett folk att utföra ett visst arbete, har de genom beslutsamhet och ihärdighet och tro på honom kunnat utföra det."

Wilford Woodruff

*Deseret News: Semi-Weekly,
26 juli 1881, s. 1*

Under de heligas färd mot Salt Lake City hjälpte kvinnorna varandra att ta hand om sina familjer.

stärktes också av systrarnas tro på Gud och deras kärlek, styrka och böner.

Med alla sjukdomar som rasade tjänade syst-rarna som läkare och sjuksköterskor i sina egna familjer och i andras, så som de hade gjort i Nauvoo. Drusilla Dorris Hendricks minns: "Det fanns inte en enda vagn i hela lägret som inte drabbats av någon sjukdom, [men] vi bar bördan med ett tålamod som liknade Jobs."⁹ Dödsfallen var många, särskilt bland små barn.¹⁰

Eliza Partridge Lyman födde en son den 14 juli 1846 i en vagn. Liksom fallet var med många av spädbarnen bland pionjärerna skulle

pojken inte överleva. Eliza beskrev sina upplevelser i en dagbok:

14 juli 1846: "Jag har det mycket obekvämt för att vara en sjuk kvinna. Den brännande solen skiner på vagnen hela dagen lång och den kalla nattluften är nästan en alltför stor kontrast för att vara hälsosam."

15 oktober 1846: "Vi har tagit vårt timmerhus i besittning idag. Det första huset som mitt lilla barn någonsin har bott i. Jag känner mig oerhört tacksam för förmånen att sitta vid en brasa där vinden inte kan blåsa i alla riktningar och där jag kan värma en sida utan att frysa

om den andra. Vårt hus är utan golv och många andra bekvämligheter men väggarna skyddar oss mot vinden även om grästaket inte skyddar oss från regnet.”

6 december 1846: ”Minstingen [är] sjuk och blir allt sämre. Han har gråtit hela dagen men jag kan inte förstå vad det är för fel på honom.”

12 december 1846: ”Min lille son är död och jag sörjer honom. Vi har gjort det vi har kunnat

Eliza Partridge Lyman

för honom, men inget var till någon hjälp. Han fortsatte att bli allt sämre efter att han hade blivit sjuk. Min syster Caroline och jag satt uppe

varje natt med honom och försökte rädda honom från döden, för vi stod inte ut med tanken att skiljas från honom, men vi var maktlösa ...

Jag har fortfarande vänner som är mig kära. Om jag inte hade det skulle jag vilja ta farväl av den här världen, för den är så full av besvikelser och sorg. Men jag tror på att det finns en makt som vakar över oss och som gör att allt ordnar sig.”¹¹

Som Eliza sade stärktes hon av omtänksamma systrars vänskap. Senare skänkte hon samma vänskap och medlidande när hon hjälpte andra kvinnor som drabbades av liknande sorg. Den 1 juni 1847 skrev hon: ”Syster Elvira Holmes lilla baby dog. Fick en inbjudan ... att komma och tillbringa dagen

med henne, vilket jag tackade ja till. Vi besökte hennes barns grav tillsammans.”¹²

Under sådana provande omständigheter litade systrarna till kraften i sina förbund. Bathsheba W. Smith, Hjälpföreningens fjärde generalpresident, mindes senare dessa upplevelser:

”Jag ska inte försöka beskriva hur vi färdades genom snöstormar och skyfall, hur vägar behövde läggas, broar uppföras och flottor byggas, hur våra stackars djur tvingades dra vidare dag efter dag med knapp föda. Inte heller hur vi led brist på förnödenheter och drabbades

Många sista dagars heliga kvinnor födde barn under resan till Saltsjödalén.

av sjukdom och av död. Vi fick tröst ... av att vi kunde ha våra offentliga och privata möten i fred då vi bad och sjöng Sions sånger och gladdes åt att vi hade lämnat våra förföljare långt bakom oss. Vi fick ytterligare tröst av att se Guds makt manifesteras genom handpåläggning av äldsterna som botade sjuka och fick lama att gå. Herren var med oss och hans makt manifesterades dagligen.”¹³

Kvinnorna blev också andligt stärkta av varandras kärlek och medlidande. Under hela resan bad de i tro för varandra och tröstade varandra när de drabbades av sjukdom och död. ”Guds kärlek flödade från hjärta till hjärta”, skrev Helen Mar Whitney, ”tills den onde tycktes kraftlös i sina ansträngningar att komma emellan oss och Herren, och

hans grymma pilar berövades i några fall sin udd.”¹⁴

Dessa trofasta pionjärvinnor mindes profeten Joseph Smiths inspirerade undervisning och hade en vision av sin kraft och förmåga att tjäna. De hjälpte till att skapa hem och samhällen. Genom sina trosvissa och kärleksfulla gärningar räddade de själar. Deras uppoffringar hade ett helgande inflytande på dem själva och på dem som blev föremål för deras tjänande.

Också utan Hjälpföreningens formella möten följde pionjärvinnorna de profetiska lärdomarna och höll sina tempelförbund, och i och med det bidrog de till ett förunderligt kapitel i kyrkans och Västerns historia. En framstående historiker som inte tillhör kyrkan skrev: ”Det faktum att jag inte accepterar tron som

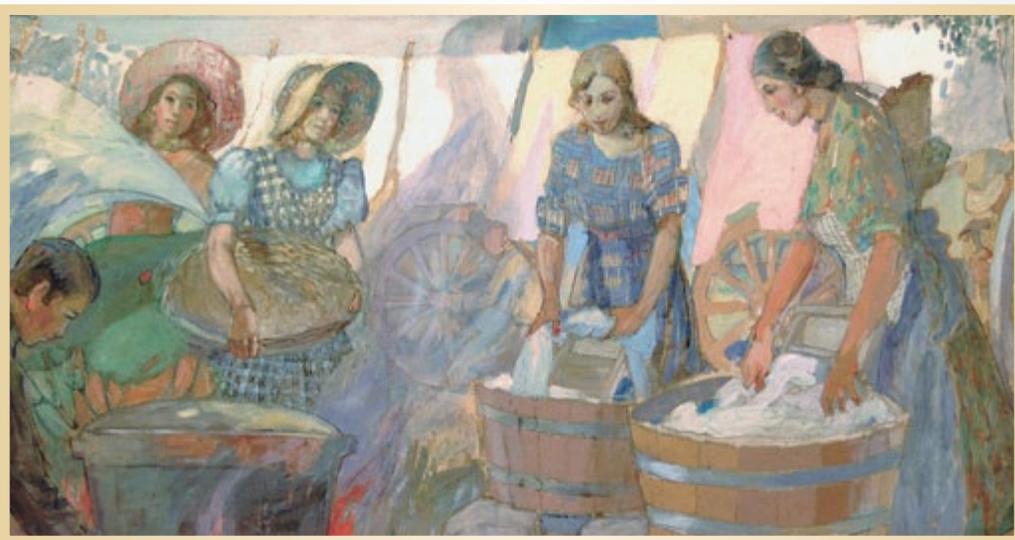
BATHSHEBA W. SMITH

Hjälpföreningens fjärde generalpresident

”När jag fick höra evangeliet så visste jag att det var sant. När jag läste Mormons bok första gången visste jag att den var inspirerad av Gud. När jag såg Joseph Smith första gången visste jag att jag stod ansikte mot ansikte med Guds levande profet, och jag hyste inget tivel om hans myndighet.”

Bathsheba W. Smith

Young Woman's Journal, okt. 1901, s. 440

Systrarna "stod alltid redo med villiga händer och medkännande sympati för att utföra kärleksfulla gärningar" (Emmeline B. Wells).

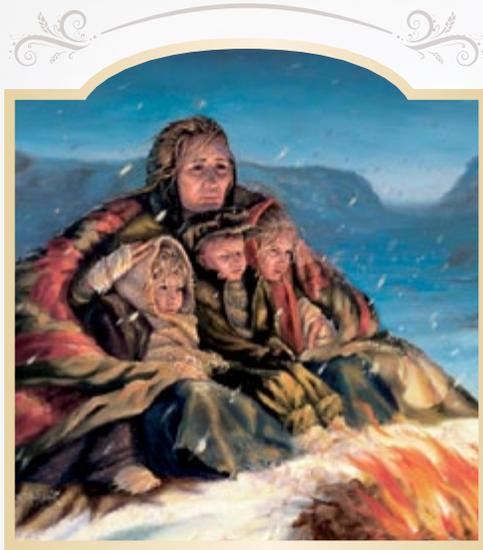
uppfylde dem betyder inte att jag tvivlar på deras hängivenhet och hjältemod i dess tjänst. Särskilt när det gäller kvinnorna. Deras kvinnor var helt otroliga."¹⁵

Bosättning: "Alltid redo ... att utföra kärleksfulla gärningar"

När de första pionjärkompanierna kom till Saltsjödalens planterade de säd och såg till att få tak över huvudet för sin egen överlevnad. De hjälpte också till att uppfylla andras behov. President Brigham Young rådde de heliga att hjälpa behövande, både andligt och timligt. Hans råd

var som Amuleks uppmaning i Mormons bok till de fattiga zoramiterna: "Om ni, när ni har gjort allt detta, avvisar de behövande och de nakna och inte besöker de sjuka och lidande och inte ger av era ägodelar, om ni har några, till dem som står i behov — jag säger er att om ni inte gör något av detta, se, då är er bön förgäves och till ingen nytta för er, och ni är hycklare som förnekar tron."¹⁶

Syster Emmeline B. Wells, som senare verkade som Hjälpföreningens femte generalpresident, beskrev systrarnas godhet och tjänande: "När de heliga lämnade Nauvoo och under sina färder var det nödvändigt att Hjälpföreningens

År 1856 samlade hjälpföreningssystrarna in täcken till lidande handkärreptionjärer.

möten upphörde, men systrarna förlorade aldrig institutionen ur sikte, inte heller löftena som profeten Joseph Smith gett dem, utan de fortsatte med sitt välgörenhetsarbete varhelst och närhelst det fanns tillfälle. De stod alltid redo med villiga händer och medkännande sympati för att utföra kärleksfulla gärningar, och många var i behov av sådana vänliga gärningar, ty dessa var arbetsamma dagar, mödosamma dagar och dagar av fattigdom och vedermödor.¹⁷

År 1854 upptäckte Matilda Dudley att det fanns många behov bland de lokala indianerna. Hon agerade först på eget initiativ, senare efter att ha fått instruktioner av president Brigham Young, och organiserade systrar under ledning av sin biskop för att sy kläder till indiankvinnorna

och deras barn. Liknande grupper bildades i andra bosättningar när kvinnorna i kyrkan lät sig ledas av den kärlek och barmhärtighet de hade i hjärtat och tjänade för att avhjälpa behoven hos människorna omkring dem.

Det här mönstret fortsatte allteftersom fler sista dagars heliga anlände till Saltsjödalen. Kyrkans ledare kallade personer att bosätta sig långt ut i territoriet och expandera till områden norr och söder om Salt Lake City. Systrarna mindes arvet och de grundläggande principerna i Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo, och många grupper bildades i dessa bosättningar för att tjäna andra och hjälpa fattiga.

Lucy Meserve Smith, till exempel, ledde en grupp sista dagars heliga kvinnor i Provo. Hon och andra systrar följde uppmaningar att hjälpa sista dagars heliga som anlände till Utah. Under generalkonferensen i oktober 1856 tillkännagav president Brigham Young att handkärreptionjärerna satt fast många mil bort. Han sade: "Er tro, religion och religiösa bekännelse kommer aldrig att frälsa en enda av er in i Guds celestiala rike, såvida ni inte tillämpar just dessa principer som jag nu undervisar er om. Ge er av och hämta dem som är där ute på slätten och utför noga det vi kallar det timliga, eller era timliga plikter. Annars är er tro inte till någon nytta."¹⁸

Syster Smith skrev i sin självbiografi att efter president Youngs uppmaning skred de närvarande till handling för att hjälpa sina bröder och

systrar. Kvinnorna tog där i Tabernaklet ”av sig sina underkjolar [som enligt modet på den tiden var stora och varma], strumpor och allt de kunde avvara och lade [det] i en hög på vagnarna som skulle gå till de heliga i bergen”.

De fortsatte att samla in sängkläder och kläder till de heliga som skulle anlända med bara några få tillhörigheter i sina små handkärror. Syster Smith skrev: ”Vi gjorde allt vi kunde, med hjälp av de goda bröderna och systrarna, för att trösta de nödställda när de anlände med handkärorna sent på hösten ... Eftersom vår förening inte hade så mycket pengar då kunde vi inte göra

Hjälpföreningssystrarna fortsatte att tjäna och uppmuntra varandra när de hade anlant till Saltsjödalens.

mycket, men de fyra biskoparna kunde knappt bära sängkläderna och de andra kläderna vi hade samlat ihop första gången vi träffades. Vi fortsatte med våra ansträngningar tills alla hade det bra.” Syster Smith sade att när handkärrekompanierna kom fanns det en byggnad i staden som var ”full av förnödenheter till dem”. Hon fortsatte: ”Jag har aldrig tidigare känt större tillfredsställelse eller snarare glädje över något arbete jag har utfört i mitt liv. Det rådde en sådan enighetskänsla. Jag behövde bara gå in i en affär och tala om vad jag behövde. Om det var tyg så mättes det upp utan kostnad. [Vi] pulsade genom snön tills våra kläder var våta upp till knäna för att få allt i ordning.”¹⁹

”Vad finns härnäst för villiga händer att göra?”

Dessa hjälpföreningssystrar visade kärlek, ”Kristi rena kärlek”,²⁰ när de gav bort sina underkjolar och sydde täcken för att rädda frusna, svältande heliga som de aldrig hade träffat. De fann stor glädje genom att tjäna på detta sätt. När de hade gjort allt de kunde göra för att hjälpa handkärreprojektorerna fortsatte de att hjälpa andra. Lucy Meserve Smiths ord gav uttryck åt deras hjärtas känslor: ”Vad finns härnäst för villiga händer att göra?”²¹ Denna fråga säger allt om Hjälpföreningens kvinnors godhet — då och nu.

KAPITEL 4

”Ett stort verksamhetsfält”

Om någon av Israels döttrar eller mödrar känner sig det minsta [begränsade] i sin nuvarande miljö får de nu många möjligheter att använda alla de krafter och förmågor till att göra gott som de så frikostigt har begåvats med ... President Young har vridit om nyckeln till ett stort verksamhetsfält vari de kan göra nytta.

Eliza R. Snow

”Ett stort verksamhetsfält”

Den 26 december 1866 träffades första presidentskapet och de tolv apostlarna under ledning av president Brigham Young. I slutet av mötet uttryckte president Young, kyrkans andre president, en önskan att åter organisera hjälpföreningar i hela kyrkan.¹

Följande år kände president Young att det fanns stort behov av att hjälpa biskoparna i deras ansvar att söka upp och hjälpa behövande. Han tog initiativet till att åter organisera Hjälpföreningen i varje församling och gav följande råd till biskoparna: ”Låt [systrarna] organisera Kvinnliga hjälpföreningar i de olika församlingarna. Vi har många begåvade kvinnor bland oss och vi önskar få deras hjälp i denna sak. En del kanske tror att det är någonting obetydligt, men det är det inte. Ni ska finna att systrarna kommer att vara den drivande kraften i verksamheten. Låt dem få del av er visdom och erfarenhet, påverka, vägled och led dem klokt och omsorgsfullt, så ska de finna rum åt de fattiga och skaffa förnödenheter för att uppehålla dem tio gånger fortare än vad till och med biskopen kan.”²

Återigen skulle systrarna organiseras under prästadömetts myndighet och, som profeten

Joseph Smith hade sagt, befinna sig ”i den ställningen att [de kunde] handla enligt de känslor som Gud [hade] inplanterat i [deras] själ”.³ De skulle stärka sin familj och andra behövande, både timligt och andligt. Genom detta tjänande skulle deras egen tro och rättfärdighet stärkas. Syster Eliza R. Snow sade att Hjälpföreningen skulle ”förfina och upphöja [systrarna] och framför allt stärka dem i tron på evangeliet, och att de därigenom kunde hjälpa till att rädda många”.⁴

Uppförandet av Salt Lake-templet, 1877

En hjälpförening i varje församling

President Young kallade syster Snow till att tjäna kyrkan genom att resa runt i territoriet och hjälpa biskoparna att organisera hjälpföreningar. Hon sade: "President Young instruerade biskoparna att organisera kvinnliga hjälpföreningen i sina församlingar, och ... vidarebefordrade uppmaningen till alla bosättningarna. Han kallade systrarna att organisera sig, inte bara för att hjälpa fattiga utan också för att utföra alla slags goda och ädla gärningar."⁵

Som sekreterare i den första kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo i Illinois hade syster Snow fört detaljerade protokoll under mötena, bland annat om undervisningen från Joseph Smith (se kapitel 2). Under färden från Nauvoo till Saltsjödalen hade hon protokollboken i säkert förvar. Hon förstod hur viktig undervisningen var som systrarna hade fått under dessa möten. Hon visste hur föreningen skulle struktureras och kom ihåg principerna som den var grundad på. Hon förstod att organisationen var en grundläggande del av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. "Det är något utöver

ELIZA R. SNOW

Hjälpföreningens andra generalpresident

"Vi vill bli uppskattade, men om vi inte får all den uppskattning vi tycker vi förtjänar, vad spelar det för roll? Vi vet att Herren har lagt höga ansvarsuppgifter på oss, och det finns ingen önskan eller längtan som Herren lagt i våra hjärtan i rättfärdighet som inte kommer att förverkligas, och det största goda vi kan göra för oss själva och andra är att förfina och utveckla oss i allt som är gott och förädlade så att vi kvalificerar oss för dessa ansvar."

Eliza R. Snow

Relief Society Minute Book, 1868–1979, Lehi församling, Alpine stav, 27 okt. 1869, kyrkans historiska bibliotek

Vänster till höger: Elizabeth Ann Whitney, Emmeline B. Wells och Eliza R. Snow

det vanliga”, sade hon, ”att träffas i en organisation av det här slaget. Denna organisation tillhör Kristi kyrkas organisation i alla tidsutdelningar när den är fullkomlig.”⁶ När hon nu reste från församling till församling undervisade hon ofta från protokollet.

Systrarnas vision och inflytande vidgas

Förutom att president Young bad syster Snow att arbeta med prästadömsledarna i varje församling så utökade han hennes uppdrag. Han sade: ”Jag vill att du undervisar

*”Detta är vad vi önskar
ingjuta i systrarnas
hjärta — att de ska
arbeta i sin sfär och inte
avskräckas på grund av
svårigheter längs vägen,
utan lita till Gud och
se till honom och hans
förunderliga välsignelser
som jag lovar er kommer
att utgutas över er.”*

Lorenzo Snow

Young Woman's Journal,
sep. 1895, s. 578

Syster Eliza R. Snow undervisade hjälpföreningssystrarna.

systrarna.”⁷ Fastän hon inte avskildes som Hjälpföreningens andra generalpresident förrän 1880 fick hon samma ansvar som Herren hade gett syster Emma Smith: ”att förklara skrifterna och ... att förmana kyrkan alltefter som det skall givas dig genom min Ande.”⁸

President Young gav också själv råd till kvinnorna i kyrkan. Hans uppmaningar och syster Snows undervisning vidgade systrarnas vision av den kraft de hade att göra gott i sin familj, i kyrkan och i världen. Syster Snow sade:

”Om någon av Israels döttrar eller mödrar känner sig det minsta [begränsad] i sin nuvarande miljö får de nu många möjligheter

att använda alla de krafter och förmågor till att göra gott som de så frikostigt har begåvats med ... President Young har vridit om nyckeln till ett stort verksamhetsfält vari de kan göra nytta.”⁹

En genomgång av några av de lärdomar och bemödanden som var utmärkande för Hjälpföreningen under senare delen av 1800-talet visar hur den återorganiserade Hjälpföreningen vidgade de sista dagars heliga kvinnornas vision och rättfärdiga inflytande.

Kärlek

Enligt mönstret som fastställdes av Joseph och Emma Smith i Nauvoo fortsatte kärlek att

utgöra grunden till allt, både andligt och timligt, som hjälpföreningssystrarna organiserades att göra. President Young sade:

”Allt omfattas i vår religion. Varje gott ord och varje god gärning, allt som är timligt och allt som är andligt, det som finns i himlen, det som finns på jorden och det som finns under jorden omfattas av vår religion ... Om vi gör allt detta och gläds åt att göra det rätta kommer våra fötter att göras säkra och orubbliga liksom foten av dessa eviga berg. Vi bör inte önska något [förutom] enligt rättfärdiga principer, och om vi vill det rätta, låt oss då förmedla det till andra och vara vänliga och fulla av kärlek och barmhärtighet mot alla.”¹⁰

Vända sig bort från världsligt inflytande

I sitt hem lärde president Young sina döttrar att ”avlägsna allt som är dåligt och värdelöst och förbättra [sig] inom allt som är gott och vackert”.¹¹ President Young rådde sina döttrar att vända sig bort från världslighet, ytlighet och oanständighet i uppförande och klädsel. Han predikade om samma sak för hela kyrkan.

När president Young uppmanade de heliga att avlägsna sig från världens sätt gav han vanligtvis praktiska råd som hade med vardagslivet att göra. Han uppmuntrade till sparsamhet och hårt arbete. Han rådde till exempel systrarna i Hjälpföreningen att förändra mat- och hushållsvanor. Men denna förändring innebar mer

än att bara införa en enklare livsstil. Den innebar en hjärtats förändring. Systrarna skulle hålla sig åtskilda från resten av världen — verkligen bli heliga, ett Herrens folk. Syster Eliza R. Snow sade: ”Vad vill jag avlägsna mig från? Det är min okunnighet och allt som inte är av Gud.”¹²

Personlig uppenbarelse

Syster Snow följde prästadömsledarnas råd och lovade sina systrar i Hjälpföreningen att de skulle välsignas om de gjorde detsamma. Hon sade också att enskilda kvinnor kunde få inspiration till vägledning i deras personliga liv, för deras familj och deras ansvar i kyrkan. Hon sade: ”Säg åt systrarna att gå ut och utföra sina plikter i ödmjukhet och trofasthet så kommer Guds ande att vila på dem och de blir välsignade i sitt arbete. Låt dem söka efter visdom i stället för kraft, så får de all den kraft som de har visdom till att utöva.”¹³

Hennes inspirerade undervisning hjälpte hjälpföreningssystrarna möta sin tids prövningar. Hon sade att om de hela tiden sökte vägledning och tröst hos den Helige Anden så kunde de känna frid mitt i prövningarna. Hon sade att den Helige Anden ”tillfredsställer och uppfyller det mänskliga hjärtats alla önskningar, och den uppfyller varje tomrum”. ”När jag är fylld av denna ande”, fortsatte hon, ”är min själ tillfredsställd, och jag kan uppriktigt säga att dagens alla oväsentligheter inte alls tycks stå

i vägen för mig. Men om jag släpper taget om evangeliets ande och kraft och tar del av världens ande, på minsta sätt, så kommer problemen. Något är fel. Jag prövas, och vad kan trösta mig? Ingen kan ge mig sådan tröst som tillfredsställer det odödliga sinnet, det kan bara det som kommer från källan där ovan. Och är det inte vår förmån att leva på ett sådant sätt att vi kan ha detta konstanta flöde in i vår själ?"¹⁴

Försvar av månggifte

Under kyrkans första dagar uppenbarades månggifte för Joseph Smith.¹⁵ Detta bruk var svårt för många att acceptera i början, men de

När hjälpföreningssystrarna ber enskilt och med sin familj kan de få inspiration som vägleder dem.

trofasta heliga visste att Joseph Smith var en Guds profet. De följde Herrens vilja så som den hade uppenbarats för deras profet. De ingick förbund med Gud och var starka och uppriktiga i att hålla dessa förbund.

När Hjälpföreningen organiserades på nytt i slutet av 1860-talet var månggifte fortfarande en del av kyrkans medlemmars liv. Men många i Förenta staterna ansåg att kvinnor som följde lagen om månggifte var förnedrade och miss-handlade. Till följd av ett allmänt missförstånd angående sista dagars heliga och deras tro, införde regeringen lagar som förbjöd polygama äktenskap.

En grupp sista dagars heliga kvinnor samlades i Salt Lake City i januari 1870 som en reaktion på lagstiftningen. I närvaro av tidningsreportrar från hela Förenta staterna uttryckte dessa kvinnor sitt stöd för levande profeter och för kyrkans sedvänjor. De försvarade sig och sina män och förkunnade sin tro och sina förbund. Syster Eliza R. Snow sade: "Det var hög tid [att] höja oss i vår kallelse värdighet och tala för oss själva ... Världen känner oss inte, och sanning och rättvisa mot våra bröder och mot oss själva kräver att vi talar ... Vi är inte underlägsna världens kvinnor, och vi vill inte framstå som om vi vore det."¹⁶

En sista dagars helig kvinna uttryckte mångas känslor när hon sade: "Det finns ingen plats i denna vida värld där vänlighet och kärlek ges till kvinnan i högre grad eller där

hennes rättigheter försvaras på ett så högtidligt sätt som i Utah. Vi är här för att uttrycka vår kärlek till varandra och för att visa världen vår hängivenhet mot Gud vår himmelske Fader, för att visa vår villighet att rätta oss efter evangeliets krav, och lagen om celestialet äktenskap är ett av de krav som vi har valt att hedra, undervisa om och utöva, vilket Gud må ge oss styrka att göra.”¹⁷

Tidningsreportrar sade att det var ett ”anmärkningsvärt möte”.¹⁸ En reporter skrev: ”I fråga om logik och retorik är mormonernas så kallade förnedrade kvinnor jämställda med ... kvinnorna i öst.”¹⁹ Under de efterföljande månaderna deltog många fler kvinnor i sådana möten runtom i territoriet.

År 1890 fick president Wilford Woodruff, kyrkans fjärde president, en uppenbarelse som ledde till att kyrkan upphörde med månggiftet. Han skrev ner uppenbarelsen i ett dokument som är känt som manifestet. Han sade följande om dokumentet: ”Himlens Gud befallde mig att göra det jag gjorde, och när stunden kom när jag befalldes att göra det, var allt uppenbart för mig. Jag kom inför Herren och skrev det som Herren sade att jag skulle skriva.”²⁰

Eftersom folket hade accepterat det profetiska rådet att utöva månggifte, och hade ingått och hållit sina förbund, blev den nya uppenbarelsen ännu en gång svår för många, men de trofasta sista dagars heliga bestämde sig återigen för att följa profeten. Dagen då kyrkans medlemmar hörde manifestet och godkände det sade syster Zina D. H. Young, som verkade som Hjälpföreningens tredje generalpresident: ”Idag prövades allas hjärtan, men vi litade till Gud och fogade oss.”²¹

”Sök i skrifterna — sök i uppenbarelserna som vi publicerar, och be din himmelske Fader, i hans Sons, Jesu Kristi namn, att uppenbara sanningen för dig, och om du gör det med blicken fäst på hans ära, utan att tviola, kommer han att svara dig genom sin Helige Andes kraft. Du ska då veta av dig själv och inte av någon annan. Då är du inte beroende av människor för din kunskap om Gud.”

Joseph Smith

History of the Church, 1:282

Kyrkans kvinnor som genom uppenbarelse tog till sig läran om månggifte och som genom uppenbarelse senare accepterade manifestet är värda vår beundran och uppskattning. De visade strikt lydnad mot sina förbund och den levande profetens råd. Idag hedras dessa kvinnor av sina trofasta efterkommande.

Helen Mar Whitney, som följde lagen om månggifte, skrev: "Vi kan läsa berättelser om martyrer och mäktiga erövrare och om många goda män och kvinnor, men angående Guds ädla kvinnor och vackra döttrar i Sion, vars tro

på Israels Guds löften gjorde det möjligt för dem att triumfera över sig själva och följa Guds högre lag och hjälpa hans tjänare att etablera den på jorden ... så är jag övertygad om att änglarna förde en uppteckning om deras gärningar vilken ska finnas i evighetens uppteckningar, skrivna med bokstäver av guld."²²

Att artikulera tron

Syster Eliza R. Snow var en begåvad författare och talare. Hon var känd av många som "Sions skaldinna" på grund av sin skrivtalang.²³ Hon var

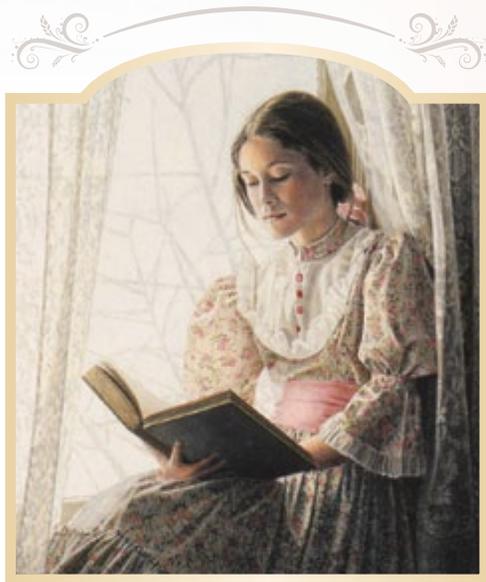
En samling sista dagars heliga mödrar och döttrar, 1893

kunnig, organiserad, trofast, outtröttlig, orubblig, vis och vältalig, och hon följde Andens maningar medan hon hjälpte till att bygga upp Herrens rike. Hon delade frikostigt med sig av sin kunskap och sitt vittnesbörd, och på Hjälpföreningens möten uppmuntrade hon de sista dagars heliga kvinnorna att göra samma sak och inte bara lita till att andra undervisade dem.

Några kvinnor kände sig motvilliga och oförberedda att tala offentligt. Syster Snow gav följande råd till dessa systrar: "Låt inte er president behöva säga allt ... Har inte Gud givit er talets gåva? ... Om ni har begåvats med Guds ande, oavsett hur enkla era tankar än må vara, kommer de att vara upplyftande för dem som hör er."²⁴

Emily S. Richards sade att syster Snow hjälpte henne att lära sig tala offentligt: "Första gången [hon] bad mig tala på mötet kunde jag inte det, och hon sade: 'Ingen fara, men när du blir ombedd att tala igen, försök då att ha något att säga', och det hade jag."²⁵ Syster Richards fortsatte att förbättra sin förmåga att tala offentligt och 1889 talade hon vid Kvinnornas nationella rösträttskonvent i Washington, D.C.

En journalist skrev om syster Richards att hon "darrade något inför folkmassans blick, ändå var hon reserverad, hade självkontroll, värdighet och var ren och ljuv som en ängel ... Det var inte orden i sig utan den milda andan [som] orden förde med sig och som övertygade varje hjärta."²⁶

"Mätta er med Kristi ord" (2 Nephi 32:3).

Idag följer Hjälpföreningens systrar mönstret som etablerades av syster Snow, syster Richards och andra bland Hjälpföreningens första systrar. De söker ihärdigt kunskap om evangeliet och sprider sedan den kunskapen till andra. När det gör så följer de nutida profeters råd. President Spencer W. Kimball, kyrkans tolfte president, sade:

"Jag vill ... betona det djupa behov varje kvinna har av att studera skrifterna. Vi vill att våra hem ska vara välsignade med systrar som är kunniga i skrifterna — vare sig ni är ensamstående eller gifta, unga eller gamla, änkor eller med familjen runt er.

Oavsett era speciella omständigheter kommer ni, då ni blir mer och mer bekanta med

skrifternas sanningar, att bli mer och mer effektiva när det gäller att hålla det andra stora budet, att älska nästan som sig själv. Bli lärda i skrifterna, inte för att trycka ner andra, utan för att bygga upp dem! Vem har när allt kommer omkring större behov av att 'uppskatta' evangeliets sanningar (som man kan vända sig till i stunder av nöd) än kvinnor och mödrar som uppfostrar och undervisar så mycket?"

President Kimball vittnade om att Hjälpföreningens systrar har ett mäktigt och gott inflytande på "de goda kvinnorna i världen" när de "återspeglar rättfärdighet och vältalighet i sitt liv".²⁷

Syster Snow, president Kimball och många andra ledare i kyrkan har talat om en vision om

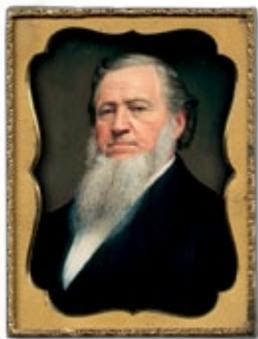
Hjälpföreningens goda inflytande. När systarna uttrycker sin tro genom ord och handling kan de stärka varandras tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus. De kan hjälpa varandra förbereda sig för att ta emot alla välsignelser som finns tillgängliga i vår himmelske Faders lyckalighetsplan.

Timligt oberoende

De sista dagars heliga samlades i Saltsjö-dalen efter att ha förföljts och tvingats ifrån sina hem och samhällen ett flertal gånger. Nu när de hade migrerat till en fjärran isolerad öken ville president Brigham Young att de skulle blomstra och etablera ett varaktigt hem åt sig. Han ville att de skulle skyddas från fysisk skada, och han ville också att de skulle skydda sig mot världsliga inflytanden som kunde

Spencer W. Kimball

BRIGHAM YOUNG

Kyrkans andre president

"Systarna i våra kvinnliga hjälpföreningar har utträttat mycket gott. Kan man säga hur mycket gott Israels mödrar och döttrar är kapabla att utträtta? Nej, det är omöjligt. Och det goda de gör följer dem genom hela evigheten."

Brigham Young

Deseret News Weekly, 16 juni 1869, s. 228

skada deras tro och deras vittnesbörd. Han ville att de skulle vara oberoende av världsliga inflytanden, både i timligt och andligt avseende.

Det innebar att de heliga behövde lära sig färdigheter som skulle göra det möjligt för dem att ta hand om alla sina behov. I detta arbete hade president Young stort förtroende för kvinnornas förmåga, talanger, trofasthet och villighet. Han påminde hjälpföreningssystrarna om att utföra sina plikter i hemmet tillsammans med maken och barnen.²⁸ Han undervisade också om andra plikter som hade med timligt oberoende att göra. Några nämns nedan. Många av de timliga plikterna är annorlunda idag, men principerna bakom dessa plikter är konstanta: Sista dagars heliga har fått rådet att göra allt de kan för att sörja för livets timliga behov både för egen del och för sin familjs del.

Sömnad. President Young rådde systrarna att sy kläder till sig själva och sin familj. Han sade: "Jag uppmanar mina systrar att ... skapa ert eget mode och tillverka kläder som ni tycker om, oberoende av yttre påverkan."²⁹ Syster Eliza R. Snow rapporterade att han uppmuntrade systrarna att skapa "ett mode som var klädsamt — som skulle vara värdigt att användas av förnuftiga, förfinade och intelligenta kvinnor som står, vilket vi faktiskt gör, som ledare för världen."³⁰

Silke. President Young grundade Deseret Silk Association med Zina D. H. Young som

Bli oberoende

Lär dig att älska arbete och undvik lättja.

Utveckla en anda av självuppooffring.

Ta ansvar för din egen andliga styrka.

Ta ansvar för hälsa, utbildning, anställning, ekonomi, mat och andra livsuppehållande nödvändigheter.

Be om tro och mod att kunna möta utmaningarna som kommer.

Stärk andra som behöver hjälp.

dess ledare. Denna grupp odlade silkesmaskar och matade dem med bladen från mullbärsträd. Syster Young avskydde maskarna och hade till och med mardrömmar om dem, men hon kläckte och förvarade dem i en liten kokongbyggnad och lärde andra att göra det samma. Under hennes ledning födde Deseret Silk Association upp silkesmaskar i över 20 år. Deras arbete gav aldrig någon inkomst, men de fick möjlighet att spinna vackert silke åt sig själva.

Vete. President Young rådde systrarna: "Lär er att försörja er. Lagra säd och mjöl, och spara det för svårare tider."³¹ Emmeline B. Wells, som senare blev Hjälpföreningens femte generalpresident, fick i uppdrag att ha ansvar för den centrala vetekommittén.

I denna satsning motiverades kvinnorna av sin modersinstinkt att skydda sin familj från svält. Syster Wells sade: "Vilka finns det som kan känna sådana känslor så djupt som en mor kan? Tänk er hur det skulle vara att höra ert lilla barn gråta efter bröd."³²

Församlingarnas hjälpföreningspresidenter träffades regelbundet för att diskutera hur man skulle producera och lagra säd. Den beredvilliga inställningen hos Sarah Howard, en hjälpföreningspresident i Salt Lake City,

representerade många systrars känslor på den tiden. Hon sade: "Jag känner att det är en förmån som Herren har gett oss, och vi ska försöka förena oss i den. För min del ska jag försöka göra allt jag kan, och jag känner att Herren kommer att öppna en väg varigenom vi kan få spannmål, fastän det är sent på året."³³ Sarah M. Kimball, som också verkade som hjälpföreningspresident, hade redan en lagringsplan i åtanke när hon kom till ett möte. Under projektets första år byggde hennes

Hjälpföreningssystrar skördar silke, omkring 1890

.. ————— ..

hjälpförening i församlingen ett brandsäkert spannmåls-
magasin som rymde 2,7 ton vete.

President John Taylor i de tolv apostlarnas kворum
uppmuntrade bröderna i Kaysville i Utah att hjälpa
systarna med arbetet. Han berättade om en kvinna
som tyckte att hennes make var "lite för frikostig och
vårdslös" med familjens ekonomi. Varje vecka tog hon
lite av hushållspengarna och lade i familjebibeln. "Några
år senare uppstod en ekonomisk kris och maken var
bekymrad. Hustrun upptäckte genast förändringen i
makens humör och bad honom berätta om orsaken till
hans bekymmer. Han sade att hade en räkning som snart
skulle betalas, men han var rädd att han inte kunde göra
det. Hon försökte uppmuntra honom genom att säga att
han skulle ha tro på Gud. Hon nämnde bibeln och sade
att han skulle läsa i den, så skulle något gott komma av
det. Hon gav honom den och när han slog upp den och
vände på bladen började [pengarna] ramla ut." President
Taylor sade avslutningsvis: "Vi kanske får uppleva en tid
när vi behöver det här vetet som våra systrar lagrar. Låt
oss inte vara alltför självsäkra när det gäller våra affärer,
och låt oss göra vad vi kan för att hjälpa dem."³⁴

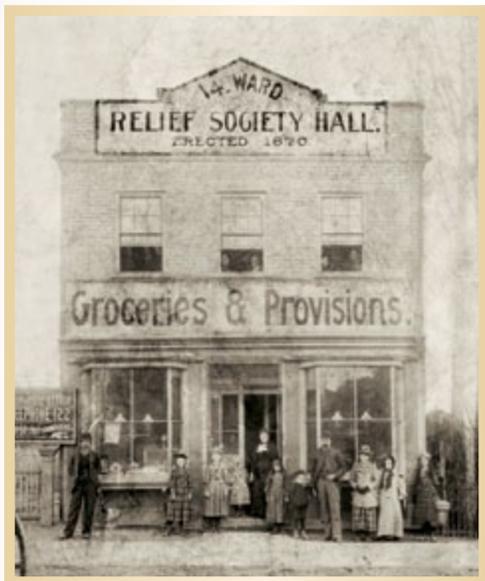
Syster Emmeline B. Wells sade till systarna att deras
flit i detta arbete skulle bli "detta folks timliga frälsning
i ett nödläge".³⁵ Detta uppfylldes år 1898 och 1899 när
Hjälpföreningens vete tillhandahöll mat under en svår
torka i södra Utah.

Systrarnas arbete med att lagra vete tillät kvinnorna
i kyrkan att tjäna andra människor förutom familjen
och medlemmarna i kyrkan. Kyrkan sände hjälpför-
eningsvete till indianer i Utah, till överlevande efter

*"Genom den levande
Gudens kraft kan vi
och kommer vi att bli
självförsörjande och
de mest oberoende
varelserna under den
celestiala världen."*

Harold B. Lee

*Church News,
12 feb, 1944, s. 8*

Hjälpföreningens mötessal, på våningen ovanför en livsmedelsbutik i Salt Lake City, 1892

en fruktansvärd jordbävning och brand i San Francisco år 1906 och till människor i Kina som 1907 led av hungersnöd.³⁶ Vetet gav också näring till tusentals människor under första världskriget när hjälpföreningssystrarna sålde omkring 5,5 ton till den amerikanska staten.³⁷ Detta arv att lagra och tjäna skapade ett mönster för kyrkans nuvarande arbete med att ge humanitär hjälp runtom i världen, överallt där människor lider nöd.

Hälsovård och medicinsk utbildning. I september 1873 rapporterade syster Eliza R. Snow att president Brigham Young ville att "många

[systrar] skulle skaffa sig en klassisk bildning och sedan ta examen i medicin".³⁸

Syster Zina D. H. Young är ett exempel på en hjälpföreningssystemer som tjänade på ett utmärkt sätt inom hälsovården. Hon fick veta i sin patriarkaliska välsignelse att hon hade gåvan att bota, och hon förberedde sig för att använda den gåvan genom att gå en kurs i obstetrik — vetenskapen om förlossningskonst. Hon hjälpte till att förlösa många barn i Salt-sjödalen. I sitt tjänande kompletterade hennes praktiska utbildning hennes gåvor att ge fysisk vård, bota andligt och trösta känslomässigt. Syster Emmeline B. Wells sade om henne: "Otaliga exempel kan redogöra för hennes omvårdnad om de sjuka, när hon verkade vara inspirerad av en högre kraft än den egna ... när mod och tro brast hos människorna runt sjuksängen. Vid sådana tillfällen tycktes hon sannerligen vara en barmhärtighetsängel."³⁹

Trots allt tjänande syster Young utförde medan hon litade till sina andliga gåvor och begränsade utbildning var hon högst medveten om att hon inte kunde avhjälpa alla medicinska behov hos den växande befolkningen i Utah. Hon uppmuntrade andra sista dagars heliga kvinnor att följa president Youngs råd och utbilda sig inom medicin.

Syster Snow sade: "Finns det här, nu, några systrar som har tillräckligt med ambition, och som ser behovet av det, att påbörja sådana

studier för Sions skull? Det finns de som har en naturlig fallenhet för att bli sjuksköterskor, och de gör klokt i att studera medicin ... Om de inte kan göra det på egen bekostnad så har vi medel så att vi kan hjälpa dem.”⁴⁰

Med denna uppmuntran började några hjälpföreningssystrar studera medicin i östra Förenta staterna. De kom tillbaka till Utah som läkare och höll kurser i förlösningshjälp och hemsjukvård. Emma Andersen Liljenquist, som gick en kurs i Utah, skrev ner några av sina upplevelser:

”Jag tyckte mycket om [kursen], och när jag hade avskilts av apostel John Henry Smith och

Nyutexaminerade sjuksköterskor vid LDS Hospital 1911

flera av de andra, återvände jag hem för att utföra mitt arbete. Jag hade fått löftet av apostlarna att om jag levde rätt så skulle jag alltid veta vad som ska göras när svårigheter uppstår ...

Det löftet har uppfyllts till punkt och pricka. Många gånger när en av mina patienter har varit svårt sjuk har jag bett min himmelske Fader om hjälp, och varje gång har den givits mig. Jag minns särskilt en kvinna som just hade fött barn och fick en kraftig blödning. Maken kallade på läkaren, men denne insåg inte situationens allvar. Jag ... bad Herren hjälpa oss. Blödningen upphörde och jag hjälpte henne med det som behövdes. När läkaren kom sade han att han knappt kunde tro vad som hade hänt men sade att jag hade gjort exakt det som han skulle ha gjort ...

Jag har hjälpt över tusen barn [till världen]. Ännu en gång tackar jag min himmelske Fader för hans hjälp och för styrkan Herren har gett mig, ty utan den skulle jag inte ha kunnat utföra detta tjänande för mina systrar i vårt samhälle. Något av det mest rörande med en födelse är att modern först och främst tänker på sitt barn, inte på sig själv.”⁴¹

År 1882 etablerade Hjälpföreningen sjukhuset Deseret Hospital, ”där de sjuka bland Herrens folk kunde få vård och förmånen att ta del av kyrkans förrättningar [prästadömsvälsignelser] samt skicklig behandling”.⁴² Sjukhusets verksamhet pågick i lite över ett årtionde, tills

driftskostnaderna översteg donationerna som gavs och andra inrättningar blev tillgängliga.

Kvinnlig rösträtt

I februari 1870 gav den territoriala regeringen i Utah kvinnorna rösträtt. Vid den tiden var territoriet Wyoming den enda andra platsen i Förenta staterna där kvinnorna hade den rätten. Senare återkallade den nationella regeringen denna förmån som del av sanktionerna för att de sista dagars heliga efterlevde lagen om månggifte. Men kvinnorna i kyrkan fortsatte att göra sig hörda och hävda sina rättigheter.

Många systrar kämpade aktivt för kvinnlig rösträtt. Deras ökade förmåga att artikulera sig var till välsignelse när de behövde representera sig själva som starka, värdiga och ädla kvinnor. Tack vare deras ansträngningar fick de rösträtt när Utah blev en stat i Förenta staterna. Respekten för dem ökade också bland andra kvinnorörelser i Förenta staterna och runtom i världen.

Publikationer

Under syster Eliza R. Snows ledarskap stödde Hjälpföreningen en tidning som hette *Woman's Exponent*. Tidningen skrevs för sista

ZINA D. H. YOUNG

Hjälpföreningens tredje generalpresident

"Jag gläds över att bära mitt vittnesbörd för Sions döttrar, på det att deras tro må stärkas och att det goda arbetet må fortskrida. Sök efter ett vittnesbörd på samma sätt, mina kära systrar, som ni skulle söka en gömd diamant. Om någon talade om för er att ni, om ni grävde tillräckligt länge på en viss plats, skulle finna en diamant av oskattbart värde, tror ni då inte att ni skulle använda all er tid, styrka eller medel till att få den skatten? ... Om ni gräver i ert hjärtas djup finner ni, med hjälp av Herrens ande, den kostbara pärlan, vittnesbördet om att det här verket är sant."

Eliza D. Young

Young Woman's Journal, apr. 1893, s. 319

dagars heliga kvinnor för att hjälpa dem lära sig mer om sitt arbete, sitt liv och sin historia. Syster Emmeline B. Wells var redaktör under större delen av tiden då tidningen gavs ut. Hon skrev i sin dagbok: "Jag vill göra allt jag kan för att förbättra mitt folks förutsättningar, särskilt kvinnornas."⁴³ Senare skrev hon: "Jag har av hela mitt hjärta önskat göra allt för att stärka kvinnorna såväl i deras moraliska och andliga arbete som i deras utbildning, och för att främja Guds verks framåtskridande på jorden."⁴⁴

Woman's Exponent utkom i 42 år och lades ner 1914. Följande år började Hjälpföreningen ge ut tidningen *Relief Society Magazine* som bland annat innehöll lektionerna till hjälpföreningsmötet varje vecka. Tidningen var en viktig resurs för systrarna. Kvinnorna värderade tidskriften högt och både lärde sig av den och undervisade ur den. År 1971 sammanslogs *Relief Society Magazine* och andra tidningar för engelsktalande vuxna medlemmar i kyrkan till en tidning som fick namnet *Ensign*. Sedan dess har *Ensign* tillhandahållit artiklar som undervisar och inspirerar Hjälpföreningens systrar.

Kyrkan började ge ut tidningar på andra språk än engelska i mitten av 1800-talet. Många av tidningarna gavs ut under ledning av missionspresidenterna. År 1967 sammanslogs de till en tidning med samma format och innehåll och som översattes till många olika språk. Denna internationella tidning — som nu heter

Liahona — har alltid innehållit artiklar som hjälper systrarna att leva efter evangeliet.

Besökslärnarnas budskap har funnits i *Liahona* och *Ensign* sedan 1987. Besökslärnarnas budskap distribueras också som separata utgåvor i de områden där kyrkan är ny och medlemsantalet begränsat.

Barn och unga kvinnor förbereds för att tjäna i Guds rike

I slutet av 1800-talet vidtog prästadöms- och hjälpföreningsledarna åtgärder för att förbättra

Woman's Exponent, en tidning för Hjälpföreningens systrar, gavs ut mellan 1872 och 1914.

livet för barn och unga kvinnor. Till följd av president Brigham Youngs uppmaning att göra förändringar och avstå från vissa saker (se sidan 45) bildade Hjälpföreningen Unga kvinnors avdelning av Cooperative Junior and Senior Retrenchment Association 1870. Detta var föregångaren till Unga kvinnors organisation som vi har idag. Primärföreningen bildades för barn 1878. I början ledde Hjälpföreningens ledare arbetet med dessa organisationer under ledning av prästadömsledare. År 1880 kallade president John Taylor, kyrkans tredje president, var sitt generalpresidentskap för Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primärföreningen och åtskilde så arbetet i de tre organisationerna.

Sedan dess har Hjälpföreningens systrar alltid lett och verkat inom Unga kvinnors och Primärs organisationer. De har också stärkt den uppväxande generationen genom att verka i andra organisationer, till exempel Söndagsskolan, seminariet och institutet.

Arbetet går framåt

Återorganiserandet av Hjälpföreningen ledde till större ansvarsuppgifter och större möjligheter för kyrkans kvinnor. Eliza R. Snow förkunnade:

”Ser ni inte att vårt verksamhetsfält blir allt större? Vårt verksamhetsfält ska fortsätta att växa, och ingen kvinna i Sion behöver sörja över att hennes sfär är för trång.

”Jag ska sträva framåt ... 'Vittnesbördet om Jesus' ... leder min syn” (Eliza R. Snow).

”Må Gud välsigna er, mina systrar, och uppmuntra er, så att ni må fyllas av ljus och inse att ni inte har några andra intressen utom Sions välfärd. Låt er första prioritering vara att utföra era plikter i hemmet. Men om ni är visa förvaltare kommer ni att få tid till sociala plikter, ty det åligger oss som döttrar och mödrar i Sion. Genom att söka utföra varje plikt finner ni att

er förmåga växer, och ni kommer att förvånas över vad ni kan åstadkomma.”⁴⁵

Syster Snows personliga uttryck för tro och optimism kan vara till vägledning för alla sista dagars heliga. ”Jag ska sträva framåt”, sade hon. ”Jag ska le åt stormens raseri och orädd och triumferande färdas över omständigheternas stormiga hav ... och *'vittnesbördet om Jesus'* ska tända en lampa som leder min syn genom odödlighetens portaler.”⁴⁶

KAPITEL 5

”Kärleken upphör aldrig”

*Kärleken är tålig och god och avundas
inte och är inte uppblåst, söker inte sitt och blir
inte lätt förargad, tänker intet ont och gläds
inte åt ondska utan gläds åt sanningen,
fördrar allting, tror allting, hoppas
allting och uthärdar allting.*

Moroni 7:45

SPECIAL NOTICE from Relief Society General Board

Delivered by Relief Society Visiting Teachers

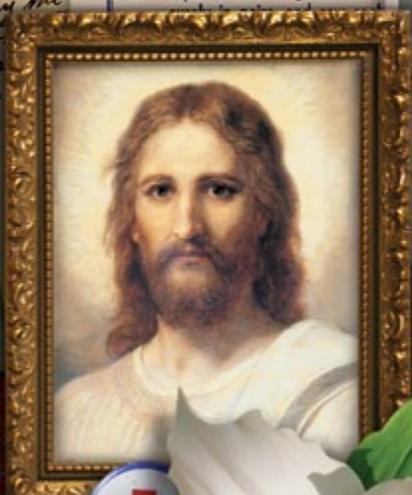
**CLOTHING TO BE GATHERED
FOR EUROPEAN SAINTS**

The evening of Monday, December 11, 1945, from 9:00 to 10:00 P.M. at the Church as the days on which clothing which has been accepted for repair should be given.

On these days in your ward of the ward welfare committee all such clothing. On this first repair should be given. A list of the names of the persons who will advise you as to what other articles should be brought to the ward meeting house.

*with love
we send you
of our new
& beaver
if Godest
will make
then you
the very
may the
bro
for
as*

”Kärleken upphör aldrig”

När syster Emmeline B. Wells kallades 1910 att verka som Hjälpföreningens femte generalpresident var hon redo för ansvaret. Som deltagare i migrationen till Saltsjödalen hade hon arbetat sida vid sida med systrar som hade ett orubbligt vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium och som förstod Hjälpföreningens grundläggande principer. Hon hade verkat som sekreterare till två av Hjälpföreningens generalpresidenter, Zina D. H. Young och Bathsheba W. Smith, från 1888 till 1910.

Med ett vittnesbörd om att Hjälpföreningen hade organiserats genom uppenbarelse var syster Wells och hennes rådgivare Clarissa S. Williams och Julina L. Smith fast beslutna att bevara de principer som föreningen hade grundats på. I oktober 1913 sade de:

”Vi förkunnar att det är vår avsikt att bevara denna underbara organisations ursprungliga namn och anda och syfte, och att hålla fast vid profeten Joseph Smiths inspirerade undervisning när han uppenbarade planen genom vilken kvinnorna skulle få kraft genom kallelser från prästadömet att grupperas i lämpliga

organisationer i syftet att vårda sjuka, hjälpa nödställda, trösta gamla, varna oförsiktiga och bistå föräldralösa.”¹

Några månader tidigare hade denna känsla av inriktning lett syster Wells och hennes rådgivare till att etablera ett motto som skulle bli en

konstant påminnelse om organisationens principer och inspirerade ursprung. De valde ett uttryck från skrifterna: ”Kärleken upphör aldrig.”² Dessa tre ord omfattade uppmaningen som profeten Joseph Smith hade gett hjälpföreningssystrarna: att ”hjälpa de fattiga” och att ”rädda själar”.³

Tidigare hade pionjärkvinnorna utfört kärleksfulla handlingar åt nära grannar. Nu organiserade hjälpföreningssystrarna sig för att även tjäna i kärlek, ”den kärlek som är Kristi rena kärlek”,⁴ till förmån för grannar världen över.

Syster Wells och hennes rådgivare fastställde det här mottot under en tid av relativ frid och framgång. De hade ingen aning om hur händelserna under de kommande åren skulle sätta deras motto på prov.

Leva fridsamt i krigstid

År 1914 bröt första världskriget ut i Europa. När kriget var över i november 1918 hade många nationer blivit indragna i konflikten. Under den perioden, när bitterhet och intolerans kunde hade hotat de kärleksfulla känslor som förväntades av hjälpföreningssystrarna, gav syster Emmeline B. Wells och hennes rådgivare följande budskap till kvinnorna i kyrkan:

”Tjäna er make och era barn i kärlek och tålmod. Vaka över de små. Tillåt inte att de tar efter andan av intolerans eller hat mot någon nation eller något folk. Håll skjutvapen borta från dem. Låt dem inte leka krig eller finna nöje i att imitera döende i strider. Inge dem en anda av lojalitet mot sitt land och sin flagga, men hjälp dem känna att de är Kristi soldater och att om de måste gripa till vapen för att försvara

frihet, land och hem, att de gör så utan hat eller bitterhet ... Undervisa om rikets fridgivande ting [och] se efter behövande mer hängivet än någonsin tidigare.”⁵

I detta budskap uppmanade syster Wells systrarna att handla i kärlek, precis som profeten Joseph Smith hade lärt mer än 70 år tidigare. Hon uppmanade dem att ha tålmod med närstående och vara vänliga mot grannar — även fiender — och att tjäna behövande. Hjälpföreningssystrarna följde detta råd. De önskade få och dela med sig av Kristi rena kärlek som de visste aldrig skulle upphöra.⁶ Denna kärlek skulle bära upp dem under tider av krig och fred.

Under första världskriget samarbetade Hjälpföreningen i Förenta staterna helhjärtat med sådana samhällsorganisationer som nationella försvarsrådet och amerikanska Röda

EMMELINE B. WELLS

Hjälpföreningens femte generalpresident

”Det är [min] största önskan att våra unga kvinnor av idag ska förstå vilket arbete de första medlemmarna utförde som utan dagens moderniteter tröstade ledsna och misströstande, besökte änkan och den faderlöse och var som tjänande änglar.”

Emmeline B. Wells

Relief Society Bulletin, maj 1914, s. 3

Hjälpföreningssystrar gör i ordning babykläder till nödställda familjer

korset. Systrarna hjälpte till med matproduktion och konservering, insamling av pengar, sanitär utrustning, välfärdsarbete till förmån för barn och annat tjänande. De var effektiva och energiska i sitt arbete med dessa samhällsinsatser. Men deras profet påminde dem om att de aldrig fick förlora Hjälpföreningens gudomliga ursprung ur sikte.

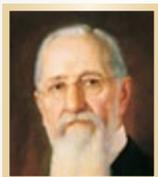
President Joseph F. Smith, kyrkans sjätte president, sade att de världsliga organisationerna "är skapade av män eller kvinnor" men Hjälpföreningen "är gudomligt grundad, gudomligt bemyndigad, gudomligt instiftad, gudomligt förordnad av Gud, till att bidra till kvinnors och mäns frälsning". Han ville inte "se den tid när vår Hjälpförening följer eller blandar sig med andra organisationer och förlorar sin identitet genom att beblanda sig

"Det vi känner för världens människor i allmänhet bör vara desamma som Jesus gav uttryck för. Han sökte verka för deras välfärd och vårt motto borde alltid vara detsamma som hans: 'Frid på jorden, till människor hans välbehag.'"

John Taylor

Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor (2002), s. 27.

med dessa nya organisationer som kvinnor skapar ... Ni har i uppdrag”, sade han till

Joseph F. Smith

hjälpföreningssystrarna, ”att leda världen, och särskilt världens kvinnor, i allt som är prövbart, allt som är gudalikt, allt som är upplyftande och som har en renande inverkan

på människobarnen. Ni är huvudet, inte svansen.”⁷ Syster Emmeline B. Wells delade detta synsätt. Hon ledde hjälpföreningssystrarna i samarbetet med andra organisationer, men hon hjälpte också till att bevara föreningens utmärkande syfte och gudomliga karaktär.

Förutom att arbeta med andra organisationer gjorde hjälpföreningssystrarna mycket själva och tillsammans med sin församling för att tillhandahålla förnödenheter och samla in pengar till behövande. Några systrar sydde och sålde klänningar, förkläden, barnkläder, täcken och handvävda hattar och mattor. Några födde upp och sålde nötkreatur och får.

En syster i Tooele i Utah fick veta att ett tacke hon hade gjort hjälpte en brittisk familj under kriget. Denna hjälpföreningssyster hade sytt täcket 1906, lagt ett meddelande i det och skickat det till San Francisco för att hjälpa dem som hade drabbats av en fruktansvärd jordbävning. Elva år senare gavs täcket åt Röda korset och skickades till Storbritannien. När den brittiska mottagaren hittade meddelandet, skickade

hon ett personligt tackbrev där det stod att täcket ”är till stor nytta eftersom jag har förlorat min man vid fronten”. Lämnad ensam med åtta barn och utan möjlighet att arbeta, skrev kvinnan: ”Jag klarar mig bara nätt och jämnt.”⁸

Många brittiska systrar erbjöd sig att sy och sticka åt soldaterna, men de hade inga pengar till att köpa materialet som behövdes. Amerikanska och kanadensiska hjälpföreningar bidrog ivrigt till en nödhjälpsfond för att hjälpa till med detta. De skickade pengar till varje gren i Storbritannien så att de brittiska systrarna kunde köpa material och sy lakan, örngott och kläder.

När Hjälpföreningen 1918 sålde sitt återstående vete till den amerikanska staten (se kapitel 4) kommenterade syster Wells: ”Under alla dessa år har vi inte haft något större behov av att använda spannmålen som lagrats i det syfte som avsågs, men med det mörka moln som nu svävar över världen kan vi se president Youngs profetiska visdom när han kallade systrarna att lagra spannmål för nödtider.”⁹

Vetet gjorde mer än att tillhandahålla mat till hungriga människor. Syster Clarissa S. Williams, som verkade som en av syster Wells rådgivare i presidentskapet, rekommenderade att Hjälpföreningen skulle förvara pengarna de fick genom försäljningen på ett centralt konto och att de skulle använda ränteavkastningen till att bekosta ansträngningar för att förbättra

kvinnors och barns hälsa. Senare när syster Williams verkade som Hjälpföreningens sjätte generalpresident hade hon överinseende över användandet av pengarna i sådana syften.

Stärka enskilda och familjer

I slutet av första världskriget var många familjer och enskilda nödställda — ekonomiskt, fysiskt, känslomässigt och andligt. För att avhjälpa dessa behov etablerade Hjälpföreningen 1919 en socialtjänstavdelning, med fullt stöd av president Heber J. Grant, kyrkans sjunde

president. Syster Amy Brown Lyman, som senare blev Hjälpföreningens åttonde generalpresident, verkade som chef för avdelningen. Genom socialtjänstavdelningen samarbetade Hjälpföreningen med församlingar och stavar i sådana insatser som att hjälpa nödställda kvinnor och flickor att hitta arbete och att förmedla adoptioner. Men dess främsta syfte var att ge familjer praktisk utbildning. Syster Lyman sade att Hjälpföreningens socialtjänstavdelning inte var någon "hjälporganisation" utan en "tjänandeavdelning" där betoningen låg på "studier av familjesituationer, planering och budgetering,

Hjälpföreningsysstrar i Kidderminster i England

organisering av hjälpsatser till förmån för kyrkans familjer och utbildning av dem som arbetar på lokal nivå".¹⁰

Med detta mål i åtanke utformade socialtjänstavdelningen en sex veckor lång utbildning i familjevård. Stavsarbetare gick kursen och åkte sedan tillbaka till sina församlingar och bostadsorter och höll den där. Över 4 000 kvinnor fick utbildningen.

År 1902 började Hjälpföreningens generalpresidentskap sponsra en sjuksköterskeutbildning. År 1920 hade sjuksköterskeutbildningen utökats, så Hjälpföreningen

startade ett utbildningsprogram för sjukvårdsbiträden. Denna ettåriga kurs som hade sin början vid LDS Hospital i Salt Lake City var avgiftsfri. I stället krävde man att eleverna skulle arbeta gratis i 30 dagar som vårdare på hemorten. Efter fyra år, när 46 vårdbiträden hade utbildats, lade Hjälpföreningen ner utbildningen och gav i stället sitt stöd till Röda korsets hemvårdskurser. Liksom med några andra program använde Hjälpföreningen det här programmet för att avhjälpa ett särskilt timligt behov som fanns just då och lämnade sedan över arbetet till andra organisationer.

Sjuksköterskor och barn sjunger tillsammans i LDS Hospital i Salt Lake City, 1934

Hjälpföreningens ledare uppmuntrade syst-rarna att fortsätta att tjäna varandra kärleksfullt, så som de hade gjort under den första tiden i Nauvoo. Systrarna tog hand om sjuka, sydde åt dem som behövde kläder och hjälpte behövande på andra sätt. År 1921 var till exempel en grupp armeniska medlemmar som bodde i Turkiet tvungna att evakuera sina hem. Joseph W. Booth, som var president för Palestina-Syrien-missionen, hjälpte dem flytta till Aleppo i Syrien där han organiserade en gren med en hjälpförening på omkring 30 systrar. De flesta av dessa kvinnor var mycket fattiga, och ändå kände de att det var deras förmån och plikt som hjälpföreningskvinnor att tjäna dem som var mindre lyckligt lottade än de. Därför samlades de och sydde kläder av 90 meter tyg som president Booth hade köpt. De lagade också mat till undernärda medflyktingar.

I april 1921 efterträdde syster Clarissa S. Williams syster Emmeline B. Wells som Hjälpföreningens generalpresident. Efter att ha verkat i presidentskapet med syster Wells var hon redo för utmaningarna som skulle komma. Hon var känd för sin organisatoriska förmåga och sin kärlek och vänlighet mot alla.

Syster Williams bekymrade sig över den höga dödligheten bland mödrar och spädbarn. Hon bekymrade sig också över bristen på möjligheter för personer med handikapp och över den låga levnadsstandarden som många kvinnor hade. Under hennes visa och dugliga ledarskap

Joseph W. Booth och hjälpföreningssystrar från Armenien i början av 1920-talet

fortsatte Hjälpföreningen med sina insatser för att lindra dessa problem. Med stöd och uppmuntran från generalauktoriteter och lokala prästadömsledare och syster Williams grundade Hjälpföreningen 1924 i Cottonwoods stav ett barnbördshus. Sjukhuset blev senare en del av ett nätverk av sjukhus som drevs av kyrkan.

Syster Williams såg ett stort behov av förbättringar när det gällde "hälsa, möjligheter och en rimlig levnadsstandard för alla som vi kommer i kontakt med". Hon sade: "Ett sådant förbättringsarbete innefattar noggranna förberedelser, utbildning, pedagogiskt arbete och tjänande."¹¹ Detta arbete hjälpte till att uppfylla dåvarande

krav och beredde en väg för biskoparna att hjälpa nödlidande familjer. Det förberedde också kyrkan för att hjälpa till med svårigheter som skulle inträffa några år senare.

Främja oberoende

I över ett årtionde efter första världskriget arbetade Hjälpföreningen på att förbättra levnadsstandarden för kvinnor och familjer, med fokus på hälsa, jobb och utbildning. Hjälpföreningen fortsatte också att uppmuntra till personlig rättfärdighet och kärleksfulla gärningar. Men 1929, utan någon större förvarning, drabbades världen av en svår ekonomisk depression.

Återigen stärktes enskilda och familjer av de egenskaper som undervisades och lärdes i

Hjälpföreningen. Sista dagars heliga kvinnor fann styrka i sin tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus, använde sin kunskap om oberoende och arbetade på att ge uttryck för kärleken de hyste. Med dessa principer till vägledning kunde de ta hand om sig själva och sina familjer samtidigt som de hjälpte andra.

År 1928 kallade president Heber J. Grant syster Louise Y. Robison att verka som Hjälpföreningens sjunde generalpresident. Ekonomiska svårigheter var inget nytt för syster Robison. Hon hade växt upp i en enkel timmerstuga i jordbrukssamhället Scipio i Utah där hon hade lärt sig arbeta med jordbruk, sköta en trädgård, sy, arbeta hårt, leva på litet och vara vid gott mod.

Sju år innan president Grant kallade syster Robison till generalpresident för

LOUISE Y. ROBISON

Hjälpföreningens sjunde generalpresident

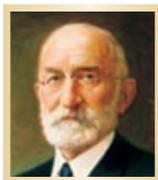
"Om vi bara utför ett halvdant arbete får vi ingen glädje därav. Om vi gör det av plikt får vi ingen glädje därav. Men om vi känner att vi är en gren i denna vinstock och att vår Fader i himlen har ansett oss värdiga att vara medlemmar av den grenen och att vi kan utföra det arbetet när det finns här att utföra, då kommer vi att få glädje."

Louise Y. Robison

Relief Society Magazine, nov. 1933, s. 649

Hjälpföreningen hade han avskilt henne till andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap. Hon hade känt sig mycket otillräcklig, som hennes dotter berättade:

”När mor begav sig till president Grants kontor för att avskiljas var hon övertygad om att han hade blivit

Heber J. Grant

felinformerad angående hennes förmåga, så hon sade att hon skulle vara glad att göra sitt bästa vad han än kallade henne att göra, men hon ville att han skulle veta att hon hade begränsad skolgång, ytterst lite pengar och låg social ställning, och att hon var rädd att hon inte skulle vara det exempel som Hjälpföreningens kvinnor förväntade sig av en ledare. Avslutningsvis sade hon: ’Jag är bara en enkel kvinna!’ President Grant svarade: ’Syster Louise, åttiofem procent av kvinnorna i vår kyrka är enkla kvinnor. Vi kallar dig till att vara ledare för dem.’”¹²

Uppmuntrad av president Grants ord delade syster Robison med sig av sina unika gåvor och tjänade helhjärtat, först som rådgivare och sedan som president. Hon var vis, medkännande och flitig. Hennes avsaknad av formell skolgång och materiell rikedom gjorde att hon kunde förstå och hjälpa personer i liknande omständigheter. Hennes råd till hemmafruar och mödrar var praktiska och medkännande. Hon förstod svårigheten med att leva på en knapp budget men visste också vikten av moderns inflytande i hemmet. Så hon uppmuntrade mödrar att göra allt de kunde för att stanna hemma med sina barn i stället för att gå ut på arbetsmarknaden.

*”Vi ... uppmanar
uppriktigt och ständigt
folket angående det allt
överskuggande behovet
av att leva rättfärdigt,
att undvika extravagans,
att göra det till en vana
att vara sparsam och
flitig, att leva strikt
inom sin inkomst och att
lägga undan någonting,
hur liten summan än är,
för de ännu sämre tider
som kan drabba oss.”*

*Första president-
skapet (Heber J. Grant,
Anthony W. Ivins,
J. Reuben Clark Jr.)*

*Deseret News, 2 sep.
1933, kyrkodelen, s. 7;
standardiserad interpunktion*

Hjälpföreningssystrar i Kalifornien konserverar mat till stavens välfärdsprogram, omkring 1940

Förenta staternas regering etablerade många hjälpprogram för att försöka vända på den ekonomiska krisen. Under en tid samarbetade Hjälpföreningens sociala tjänsteavdelning med dessa samhällsorganisationer för att hjälpa nödställda familjer, men behoven ökade så mycket att avdelningen inte kunde hantera det. En arbetare inom avdelningen såg antalet fall öka från 78 familjer 1929 till över 700 1934.¹³

Kyrkan uppskattade ansträngningarna som gjordes av statliga organisationer. Syster Robison sade att dessa "gjorde något underbart" när de hjälpte de nödställda. Men hon instämde med prästadömsledarna i att kyrkans medlemmar behövde fortsätta att främja oberoendets grundläggande värderingar. Hon sade:

"I nittiotre år har Hjälpföreningen sagt att vi tar hand om våra behovande. Jag undrar om vi inte ger staten för mycket av ansvaret nu."¹⁴

I april 1936 presenterade första presidentskapet ett välfärdsprogram som omfattade hela kyrkan runtom i världen. Detta gjorde det lättare för kyrkan att hjälpa nödställda. På generalkonferensen i oktober 1936 förklarade president Heber J. Grant syftet med programmet:

"Vårt främsta mål", sade han, "var att, i den mån det är möjligt, upprätta ett system, där lättjans förbannelse ska tas bort, understödets onda avskaffas och oberoende, arbetsamhet, sparsamhet och självrespekt åter skulle upprättas hos vårt folk. Kyrkans mål är att hjälpa människor att hjälpa sig själva. Arbete ska åter krönas som den styrande principen hos våra medlemmar i kyrkan."¹⁵

Många år senare upprepade president Thomas S. Monson, kyrkans sextonde president, samma lärdom. "Kom ihåg", sade han, "att kyrkan hjälper i avsikt att hjälpa människor att hjälpa sig själva. Medlemmarnas återanpassning är den enskildes och familjens ansvar, med stöd av prästadömskvorumet och Hjälpföreningen. Vi försöker främja oberoende, inte beroende. Biskopen försöker bygga upp redbarhet, självrespekt, värdighet och karaktärsstyrka hos varje person som får hjälp, vilket leder till fullständigt oberoende."¹⁶

En av välfärdsprogrammets ledande principer var att Hjälpföreningens systrar och prästdömets bröder skulle arbeta i harmoni. President Harold B. Lee, kyrkans elfte president, hjälpte till att etablera välfärdsprogrammet när han verkade som stavsresident. Han sade:

”Det viktigaste målet att uppnå för [kyrkans välfärdsprogram] är att främja en anda av samarbete och enighet i hela kyrkan ...

I den mån hjälpföreningarna i församlingarna fungerar i samarbetet med prästadömskvorumen och biskopsråden, i samma mån finns det ett välfärdsprogram i den församlingen.”¹⁷

Rollen som hjälpföreningspresidenterna i församlingarna hade var särskilt viktig, sade biskop Joseph L. Wirthlin, då kyrkans presiderande biskop: ”Enligt min mening finns det bara en person som kan gå in i ett hem, analysera behoven och avhjälpa dem på ett vist sätt. Den personen är någon vi kan välja att kalla hemförvaltare, en hjälpföreningspresident ... Dessa utmärkta kvinnor har trots allt egna hem, de har erfarenhet av att vara mor och ta hand om hemmet.”¹⁸

Hjälpföreningarna var väl förberedda att åta sig en framträdande roll i fråga om församlingarnas välfärdsinsatser. Under ledning av biskoparna bedömde de familjernas behov och gav dem sedan torkad och konserverad frukt och grönsaker, kläder och sängkläder, alltefter behov. Under en tid ombads systrar som

konserverade frukt att ge var tionde burk till välfärdsprogrammet. Syster Belle S. Spafford, Hjälpföreningens nionde generalpresident, mindes hur hon hade samlat frukt som vinden hade blåst ner, hur hon konserverat den och gett bort till nödställda systrar. Genom detta tjänandetillfälle fick hon större uppskattning för Hjälpföreningens syfte.

Hjälpföreningens ledare var en väsentlig del av kyrkans välfärdssystem. De deltog i välfärdskommitténs möten på general-, stavs- och församlingsnivå, och de påverkade beslut och samordnade insatser. Denna samordning blev mycket viktig allteftersom kyrkans välfärdssystem med gårdar, fabriker, distributionscentrer och andra byggnader växte. Hjälpföreningens socialtjänstavdelning införlivades med kyrkans välfärds- och socialtjänst 1969.

En samling hjälpföreningsystrar i Del Rio i Texas, omkring 1950

Stärka kärlekens band

Mellan 1939 och 1945 var större delen av världen inblandad i andra världskriget. De flesta av kyrkans program påverkades av denna globala konflikt. President J. Reuben Clark Jr., förste rådgivare till president Heber J. Grant, träffade i mars 1940 biorganisationspresidenterna för att på nytt se över alla program och aktiviteter. De utformade fyra grundläggande mål för var och en av kyrkans armar: "att begränsa den 'ständigt ökande bördan' på medlemmarna att stödja kyrkans aktiviteter, att lindra biskopens bördor, att skära ner på program som kräver stora, dyra möteshus och att hålla kyrkan inom dess ekonomiska ramar."

Hjälpföreningen och andra organisationer uppmanades att "konsolidera, samarbeta, eliminera, förenkla och anpassa arbetet så att de kunde samarbeta med första presidentskapet för att nå ovanstående mål".¹⁹

Att skydda familjen

Kyrkans ledares främsta syfte med att förenkla sina program var att skydda familjen. Prästdömet och biorganisationernas ledare var oroliga för att andra världskriget splittrade hemmen och familjerna. När männen gick ut i krig var kvinnorna tvungna att försörja familjen utan omedelbar hjälp från maken eller äldre söner. Kyrkans ledare uppmanade återigen mödrarna

CLARISSA S. WILLIAMS

Hjälpföreningens sjätte generalpresident

"Genom vår organisation har evangeliet predikats, behövande fått hjälp, sjuka tröstats, nedslagna uppmuntrats. Ett kärleksfullt och välsignande budskap har alltid utgått från Hjälpföreningens arbetare ... Det största som finns i världen är kärlek. Och om vi alltid har den i hjärtat, och ger den som ett budskap till dem runtomkring oss, så blir vi välsignade och blir redskap för att välsigna dem som vi har att göra med."

Clarissa S. Williams

Relief Society Magazine, juni 1922, s. 312

med barn hemma att om möjligt finna sätt att försörja barnen utan att ta något heltidsarbete utanför hemmet. Dessa ledare uppmuntrade hjälpföreningssystrarna att utveckla grundläggande färdigheter som hade med oberoende att göra: quilta, sy kläder, odla trädgårdsland och konservera och lagra frukt och grönsaker. De betonade också moderns andliga roll i hemmet. Nationer som splittrats av kriget behövde goda unga medborgare som lärt sig att vara moraliska och ståndaktiga av sina mödrar.

Samarbete med samhällsorganisationer och prästadömsbröder

Liksom under första världskriget följde Hjälpföreningens medlemmar i Förenta staterna uppmaningen att erbjuda sitt stöd till andra värdiga organisationer. År 1942 gick över 10 000 hjälpföreningssystrar Röda korsets kurser i hemsjukvård, första hjälpen och näringslära. Dessutom främjade kyrkan antirök- och antialkoholkampanjer för att skydda de medlemmars hälsa som tjänade i det militära. Genom sitt stöd åt dessa program och genom sitt medkännande, kärleksfulla tjänande, främjade hjälpföreningssystrarna hälsa och goodwill.

Det här var en tid när systrarna samarbetade mycket, både i samhället och med prästadömsledarna. Syster Amy Brown Lyman, som verkade som Hjälpföreningens åttonde generalpresident under större delen av andra världskriget, sade:

”Jag tror att något av det jag har uppskattat mest ... är stödet som Hjälpföreningens kvinnor alltid har fått av prästadömet — av kyrkans generalauktoriteter och även av lokala prästadömsledare, särskilt av biskoparna.

Generalauktoriteterna har inte bara gett mormonkvinnornas ledare i biorganisationerna utmärkta möjligheter i kyrkan, utan har även uppmuntrat dem i deras samarbete med andra hjälporganisationer.”²⁰

Ett exempel på detta samarbete var programmet för inackordering av studerande indianer som startades 1947 med stöd av äldste Spencer W. Kimball, då i de tolv apostlarnas kворum. Genom detta program inbjöds indianungdomar från mindre samhällen att under en tid bo hos medlemsfamiljer på platser där formell skolgång var lättillgänglig och där kyrkan var väletablerad. Programmet uppmuntrade dessa ungdomar att få nya upplevelser, och det främjade också förståelsen mellan olika kulturer.

Hjälpföreningens ledare, särskilt syster Belle S. Spafford, Hjälpföreningens nionde generalpresident, hjälpte till att administrera programmet under äldste Kimballs ledning. Många systrar tjänade ungdomarna direkt genom att ta hand om dem som om de vore deras egna barn. Programmet fortsatte till 1996. President Boyd K. Packer i de tolv apostlarnas kворum sade senare: ”Programmet för inackordering av studerande indianer uppfyllde sitt syfte och har nu avslutats.

Och sådant händer ... Vi tar ner byggnadsställningarna när byggnaden är färdig.”²¹

”Kristi rena kärlek”: Kärlek i handling

Hjälpföreningens systrar i Europa upplevde stor förödelse på grund av andra världskriget. De visade också beundransvärt mod medan de tjänade varandra trots de svåra förhållandena. De fortsatte trofast och litade till sitt vittnesbörd och till Jesu Kristi försoning. Deras liv och vittnesbörd från den här perioden är verkligen inspirerande.

Efter kriget skrev Maria Speidel, som verkade som president för Hjälpföreningen i Stuttgarts distrikt i Tyskland:

”De senaste fem åren har varit mycket svåra och vi har blivit ödmjuka. Vår tillit till Herren och vårt vittnesbörd om hans kyrka har varit våra stöttepelare. Han har barmhärtigt bevarat oss, och trots att vi upplevde stort lidande har han gett oss av sin styrka. Några av oss har förlorat alla våra jordiska ägodelar, varje föremål som vi hade kärt, och när vi säger att ’det är bättre att vandra med Gud i mörkret än utan honom i ljuset’, så vet vi vad vi talar om ...

Vi sjunger Sions sånger med glädje och sätter vår lit till Herren. Han gör allting bra.”²²

Gertrude Zippro, en annan hjälpföreningspresident i ett distrikt, vandrade med Gud i mörkret många kvällar och älskade och tjänade

sina systrar. Hon bodde i Holland under en tid när landet var ockuperat. Eftersom vakter ofta stoppade och visiterade resande hade hon alltid identitetshandlingar med sig så att hon kunde besöka hjälpföreningar i distriktet.

Syster Zippros son John sade att det ”blev allt farligare att vara ute på kvällarna eftersom ockupationen varade i fem år”. Han tänkte på sin mors hängivenhet och sade: ”Kan du tänka dig att mor trotsade förhållandena många gånger och åkte ut på kvällarna på sin cykel för att besöka en annan gren?” Han erinrade sig: ”Oavsett hur hon kände sig eller vilka omständigheterna än var så fullgjorde hon sin plikt. Vilken storartad kvinna och ledare hon var! Det råder inget tvivel i mitt sinne om att hon hade handplockats av Herren till att bli hjälpföreningspresident under den tiden.”

Syster Zippros son sade: ”Hon måste ha haft en fullkomlig tillit till Herren för att gå på gång ge sig ut under den tidens förhållanden, utan att veta vilka problem hon skulle möta.”²³

I Danmark var medlemmarnas situation drägligare än i många andra länder. De hade mat, så de delade med sig av den till sina mindre lyckligt lottade grannar. Eva M. Gregersen, president för Hjälpföreningen i Danmarkmissionen, sade: ”Vi har under kriget börjat arbeta för att hjälpa vårt svältande broderland Norge. Tillsammans med missionskontoret har vi donerat pengar i detta syfte och

Gertrude Zippro, i mitten, tillsammans med sina systrar och barn

varje månad skickas många trevliga paket med mat till våra bröder och systrar i Norge, som har visat en tacksamhet som det inte finns ord för.”²⁴

President Hugh B. Brown såg sådant kärleksarbete på nära håll. Han verkade som president för Brittiska missionen mellan 1937 och 1939, som samordnare för medlemsmilitärer i Europa mellan 1939 och 1945 och som president för Brittiska missionen mellan 1945 och 1946. Senare verkade han som medlem i de tolv apostlarnas kворum och första presidentskapet. Han rapporterade om tjänandet han såg bland Hjälpföreningens systrar under andra världskriget:

”Det finns hundratals hjälpföreningskvinnor i krigszonen som har utsatts för faror, prövningar och

*”Vår eviga lycka står
i proportion till hur
vi hänger oss åt att
hjälpa andra.”*

George Albert Smith

*I Conference Report,
okt. 1936, s. 71*

svårigheter jämförbara med dem som våra män får utstå på slagfältet. Dessa modiga kvinnor har strävat framåt trots nästan oöverkomliga svårigheter ...

Att knäböja i bön tillsammans med dessa kvinnor och höra dem tacka Gud för sina enkla välsignelser, för att han bevarat deras liv och deras närståendes liv, höra dem tacka för sina magra måltider och fönsterlösa hem, är både en inspiration och en tillrättavisning för många av oss vars materiella välsignelser vida överskrider något som de får åtnjuta här, vi som ofta klagat över att vi berövats någon lyxartikel.”²⁵

Hedwig Biereichel, en syster i Östtyskland, gav mat åt svältande ryska krigsfångar, detta trots att hon och hennes familj kunde ha fängslats eller skjutits för en sådan kärleksfull gärning.²⁶ Många år senare intervjuades hon angående sina upplevelser, liksom flera andra

som hade haft liknande prövningar under andra världskriget. I slutet av varje intervju frågade den som intervjuade: ”Hur bevarade du ditt vittnesbörd under alla dessa prövningar? Intervjuaren sammanfattade alla svaren hon fått med följande ord: ”Jag bevarade inte mitt vittnesbörd under den tiden — mitt vittnesbörd bevarade mig.”²⁷

När andra världskriget var över 1945 hade Hjälpföreningens systrar runtom i världen lidit stor sorg och haft svåra umbäranden. Men de hade hela tiden fortsatt tjäna varandra, stärka familjen och varandras vittnesbörd.

Som vittne till så mycket lidande och till sådant osjälviskt tjänande, förkunnade syster Amy Brown Lyman:

”[Mitt] vittnesbörd har varit mitt ankare och mitt stöd, min fröjd i glada och lyckliga tider, min tröst i tider av sorg och misströstan ...

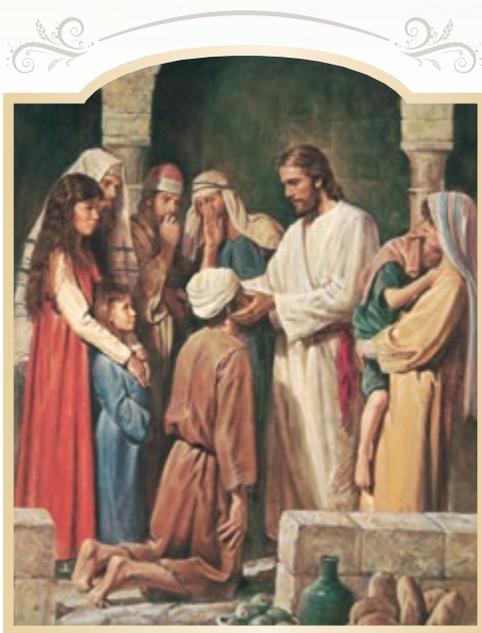
AMY BROWN LYMAN

Hjälpföreningens åttonde generalpresident

”Föga anade de ursprungliga medlemmarna i organisationen ... hur stor deras älskade hjälpförening skulle bli.”

Amy Brown Lyman

Relief Society Magazine, mars 1944, s. 139

*"Den kärlek som är Kristi rena kärlek består för evigt"
(Moroni 7:47).*

Jag är tacksam för möjligheten jag har haft att tjäna ... i Hjälpföreningen där jag under större delen av mitt vuxna liv har arbetat så glatt och förnöjt tillsammans med dess tusentals medlemmar. Jag har besökt deras hem, sovit i deras sängar och ätit vid deras bord, och har därigenom lärt känna deras goda karaktär, deras osjälviskhet, deras förstående hjärtan, deras trofasthet och deras uppoffringar. Jag har inte förmåga att uttrycka hur mycket jag hedrar detta storslagna tjänande systerskap."²⁸

I svåra och osäkra tider har Hjälpföreningens systrar världen över följt Mormons uppmaning att hålla fast vid kärleken, "som är det största

av allt". De har visat att de verkligen förstår att "allt måste upphöra. Men den kärlek som är Kristi rena kärlek består för evigt."²⁹ Gång på gång har de visat sig trogna sitt motto: "Kärleken upphör aldrig."

KAPITEL 6

En världsomfattande krets av systrar

*Denna stora krets av systrar är till
skydd för var och en av er och för er familj.
Hjälpföreningen kan liknas vid en tillflyktsort —
en plats för säkerhet och skydd — en forna tiders
fristad. Ni kommer att vara säkra i den.*

*Den omsluter varje syster som
en skyddande mur.*

Boyd K. Packer

En världsomfattande krets av systrar

Under profeten Joseph Smiths möten med hjälpföreningssystrarna i Nauvoo uppmanade han dem att de förutom att ge timlig hjälp också skulle stärka människor andligt (se kapitel 2). Med detta råd som grund har Hjälpföreningens systrar funnit kärlek och trygghet mot livets stormar medan de har tjänat tillsammans. De har undervisat varandra och andra runtomkring dem om Jesu Kristi evangelium. Hjälpföreningen har blivit ett skydd undan världen — en tillflyktsort — och en ljusets mittpunkt för världen — en plats med stort inflytande.

Under ett hjälpföreningsmöte i Ogden i Utah uppmärksammade syster Eliza R. Snow, Hjälpföreningens andra generalpresident, systrarnas ansträngningar att stärka varandra timligt och andligt. Hon sade till dem att fastän kyrkan inte förde någon uppteckning över varje donation de hade gett för att hjälpa nödställda så förde Herren en uppteckning över deras frälsande arbete:

”Jag är väl medveten om att en stor mängd doneras som aldrig når [upptecknings-]böckerna. President Joseph Smith sade att denna förening var organiserad för att rädda själar. Vad

Hjälpföreningens systrar finner kärlek och trygghet mot livets stormar när de tjänar tillsammans.

har systrarna gjort för att vinna tillbaka dem som har gått vilse? För att värma hjärtat hos dem som har blivit kalla inför evangeliet? En annan bok förs över er tro, er vänlighet, era goda gärningar och ord. En annan uppteckning förs. Inget går förlorat.”¹

En himmelsk uppteckning förs över hjälpföreningssystrarnas arbete då de sträcker sig ut mot dem vars hjärtan har kallnat och som

behöver tro, vänlighet, goda gärningar och goda ord.

Världsomfattande systemskap

I mitten av 1900-talet när världen led följderna av krig och naturkatastrofer fortsatte Hjälpföreningens arbete att utökas. I enlighet med organisationens syften — att stärka tro och rättfärdighet, stärka familjen och hemmet och söka upp och hjälpa behövande — utgjorde Hjälpföreningen en tillflyktsort för kyrkans systrar och hade gott inflytande. År 1947 sade Hjälpföreningens presidentskap (systrarna Belle S. Spafford, Marianne Sharp och Gertrude Garff): "Vi har ett uppdrag som kräver ett större hjärta, en vänligare beröring, en starkare vilja."²

Vid den tiden fastställde några regeringar politiska restriktioner och byggde till och med fysiska barriärer. Dessa restriktioner och barriärer, till exempel järnridån och Berlinmuren, hade utformats för att begränsa vissa människor och utesluta andra. Hjälpföreningens systrar däremot byggde andliga tillflyktsmurar som utformades för att skydda och inkludera. De kom samman som en världsomfattande krets systrar och inbjöd andra att delta.

Också i länder med politiska gränser och lagar som hindrade folket från att öppet utöva sin religion kände Hjälpföreningens medlemmar en samhörighet med systrarna runtom i världen. I det tysta förblev de trogna sitt

vittnesbörd om det återställda evangeliet och Hjälpföreningens syften.

År 1980 besökte president Boyd K. Packer i de tolv apostlarnas kворum och hans hustru Donna en hjälpförening i Tjeckoslovakien (numera Tjeckien och Slovakien). Han erinrade sig senare:

"Det var inte lätt att få visum och vi var mycket noga med att inte äventyra våra medlemmars säkerhet och välbefinnande som i generationer hade kämpat för att hålla sin tro vid liv under oerhört förtryck.

Det mest minnesvärda mötet hölls i ett rum på en övervåning. Persiennerna var fördragna. Också på kvällen kom de närvarande vid olika tidpunkter, en från ett håll och en från ett annat, för att inte dra uppmärksamhet till sig.

Tolv systrar var närvarande. Vi sjöng Sions psalmer ur sångböcker — ord utan musik — som tryckts över 50 år tidigare. [En lektion] hölls vördnadsfullt från sidorna av en handgjord lektionsbok ...

Jag sade till systrarna att de tillhörde den största och med alla mått mätt den bästa kvinnoorganisationen på jorden. Jag citerade profeten Joseph Smith när han och bröderna organiserade Hjälpföreningen ...

Anden var där. Den underbara syster som så fint och vördnadsfullt hade lett mötet grät öppet.

Jag sade att när vi hade återvänt hem hade jag fått i uppdrag att tala vid en hjälpföreningskonferens. Kunde jag vidarebefordra ett

Medlemmar i Hjälpföreningen samlas i en krets av systrar.

budskap från dem? Flera av dem gjorde anteckningar. Vartenda ett av meddelandena var skrivna med givandets anda — ingen bad om någonting. Jag ska aldrig glömma vad en syster skrev: 'En liten krets av systrar sänder sina hjärtan och tankar till alla dessa systrar och ber Herren om att hjälpa oss alla att gå framåt.'

Dessa ord, *krets av systrar*, inspirerade mig. Jag kunde se dem stå i en ring som sträckte sig bortom rummet och omringade världen."³

Med tanke på det mötet sade president Packer: "Jag [stod] för en liten stund i denna krets och kände påverkan och anmaningar av tro, mod och kärlek gå från och till båda sidor."⁴

Sådan tro och sådant mod och sådan kärlek formar tillsammans arvet från Hjälpföreningens systrar överallt.

"Ni är utvalda att vara Guds trofasta kvinnor i vår tid, att höja er över småaktighet, skvaller, själviskhet, oanständighet och alla andra former av ogudaktighet. Inse er gudomliga födslorätt som döttrar till vår himmelske Fader."

Howard W. Hunter

Nordstjärnan, jan. 1993, s. 94

President Henry B. Eyring, rådgivare i första presidentskapet, uppmuntrade hjälpförenings-systrarna att dela med sig av detta arv. "Ni för arvet vidare när ni hjälper andra ta emot kärlekens gåva i sina hjärtan", sade han. "De kommer sedan att kunna föra det vidare till andra. Hjälpföreningens historia finns nedtecknad i ord och antal, men arvet förs vidare från hjärta till hjärta."⁵ Detta händer i Hjälpföreningens systerkrets.

En tillflyktsort

Alltsedan Hjälpföreningens första dagar har systrarna berett en tillflyktsort — en plats för helande, kärlek, vänlighet, omsorg och tillhörighet. I Nauvoo fann systrarna en tillflyktsort

när de litade till varandras tro och färdigheter och när de delade med sig av mat och kläder. Detta fortsatte när de vandrade över slätten och när de bosatte sig i Utahterritoriet. Nu när kyrkan växer över hela världen fortsätter systrarna att finna en tillflykt i Hjälpföreningen.

President Boyd K. Packer sade: "Denna storslagna krets av systrar är till skydd för var och en av er och för era familjer. Hjälpföreningen kan liknas vid en tillflyktsort — en plats för säkerhet och skydd — en forna tiders fristad. Ni kommer att vara säkra i den. Den omsluter varje syster som en skyddande mur."⁶

År 1999 flyttade Bobbie Sandberg, en ung hustru och mor, med sin familj från USA till Taiwan. Fastän hon bara skulle vara där i

BELLE S. SPAFFORD

Hjälpföreningens nionde generalpresident

"Genom åren har Hjälpföreningen varit lika konstant i dess syften som sanningen är konstant. De syften som var betydelsefulla för en handfull kvinnor i Nauvoo är fortfarande viktiga för kvinnor över hela världen. Det är Hjälpföreningens mirakel. Jag har arbetat i Hjälpföreningen i många år och jag har just börjat få en insikt i dess storhet."

Belle S. Spafford

Nordstjärnan, mars 1975, s. 16

"Oavsett vart [en familj] kommer, väntar en kyrkofamilj på dem" (Boyd K. Packer).

sex månader medan hon och hennes make undervisade i engelska, omgav de taiwanesiska systerarna henne med Hjälpföreningens beskyddande inflytande.

Detta skydd blev särskilt uppenbart när en svår jordbävning skakade landet, med epicentret nära familjen Sandbergs hem. Byggnader rasade samman på båda sidor av skolan där de bodde. Inom bara några timmar efter det första stora skalvet kom syster Sandbergs hjälpföreningssyster till familjen som en barmhärtighetsängel för att bedöma deras behov och hjälpa dem. Eftersom många av vägarna och byggnaderna hade förstörts och alla kommunikationer

var brutna hade denna omtänksamma president använt det enda transportmedel hon kunde hitta. Hon cyklade genom spillrorna tills hon hade besökt många systrar i församlingen.

Mitt i det fysiska kaoset befann sig syster Sandberg under Hjälpföreningens trygga beskydd. Hennes hjälpföreningssyster brydde sig om varje församlingssysters säkerhet och behov.

Liksom syster Sandberg kan många sista dagars heliga runtom i världen vittna om sanningen i president Packers ord: "Hur trösterikt är det inte att veta att oavsett vart [en familj] kommer, väntar en kyrkofamilj på dem. Från den dagen de anländer, kommer han att tillhöra ett kворum i prästadömet och hon kommer att tillhöra Hjälpföreningen."⁷

En plats med stort inflytande

Syster Belle S. Spafford kallades i april 1945 till Hjälpföreningens nionde generalpresident, och president George Albert Smith avskildes som kyrkans åttonde president omkring sex veckor senare. President Smith uppmuntrade syster Spafford och alla hjälpföreningssystrar att ge timligt stöd åt de människor som ännu led följderna av andra världskriget. Han bad dem också att göra sitt inflytande känt bland världens kvinnor. Han sade: "När profeten Joseph Smith vred om nyckeln till kvinnans frigörelse, vreds den om för hela världen."⁸

Hjälpföreningens byggnad, en plats med stort inflytande

I oktober 1945 tillkännagavs planerna på att bygga en hjälpföreningsbyggnad.⁹ I oktober 1947 godkände första presidentskapet en plan som lagts fram av syster Belle S. Spafford: Varje medlem i Hjälpföreningen, som då hade 100 000 medlemmar, ombads att donera fem dollar till projektet. Systrar från hela världen skickade donationer. Några sände konstverk från sitt hemland för att försköna insidan av byggnaden. På ett år samlade systrarna in 554 016 dollar.

Syster Spafford sade: "Denna bedrift är av stort monetärt värde, men inte enbart av monetärt värde. Härigenom representeras många ogripbara värderingar — värderingar av högsta värde: uppskattning för den hedervärda ställning som kvinnorna har i evangelieplanen, vittnesbörd om föreningens gudomliga verk och tacksamhet för möjligheten systrarna fått av kyrkan att tjäna, lojalitet mot kyrkans ledare och osjälvisk hängivenhet för en stor sak. Det är en återspeglning av den storslagenhet som föreningen besitter."¹⁰

Byggnaden som ligger nordost om Salt Lake-templet invigdes den 3 oktober 1956. I invigningsbönen talade president David O. McKay, kyrkans nionde president, om det världsomfattande inflytande som skulle utgå från byggnaden: "För att effektivisera tjänandet till förmån för behövande och lidande i kyrkan

Hjälpföreningens byggnad, Salt Lake City, Utah, 1956

och i världen har Hjälpföreningen med hjälp av kyrkans medlemmar uppfört detta vackra hem för organisationen."¹¹

Sedan 1984 har byggnaden också rymt kontoren tillhörande Unga kvinnors generalpresidentskap och Primärföreningens generalpresidentskap.

Inflytande bland människor med andra trosåskådningar

Syster Spafford lärde sig något mycket viktigt av president George Albert Smith om att sprida kyrkans värderingar till världens kvinnor. En kort tid efter att hon inröstats som Hjälpföreningens generalpresident "kom ett brev från nationella kvinnorådet med ett tillkännagivande om att ett möte skulle hållas i New York.

Syster Spafford hade varit med på dessa möten tidigare och med tanke på hennes

tidigare erfarenhet övervägde hon och hennes rådgivare inbjudan i flera veckor.

De beslutade sig för att rekommendera till kyrkans president att Hjälpföreningen skulle avsluta sitt medlemskap i dessa råd. De förberedde en rekommendation med alla skäl till detta.

Darrande och osäker lade syster Spafford papperet på president George Albert Smiths skrivbord och sade: 'Hjälpföreningens presidentskap vill rekommendera att generalkommittén avslutar sitt medlemskap i nationella rådet och i internationella kvinnorrådet, av de skäl som listats på detta papper.'

President Smith läste papperet noga. Hade de inte varit medlemmar i råden i över 50 år? frågade han.

Syster Spafford förklarade hur kostsamt det var att resa till New York, vilken tid det tog, och beskrev vilken förödmjukelse de upplevde emellanåt. Hon rekommenderade att de drog tillbaka medlemskapet eftersom 'vi inte får ut något av dessa råd'.

Denne vise gamle profet lutade sig tillbaka i stolen och tittade på henne med ett bekymrat uttryck. 'Ni vill dra er tillbaka därför att ni inte får ut något av det?' frågade han.

'Det är så vi känner', svarade hon.

'Säg mig', sade han, 'vad är det som ni tillför?

Syster Spafford', fortsatte han, 'du förvånar mig. Tänker du alltid på vad det är du kan få? Tänker du inte också på vad du kan ge?'

Han gav tillbaka papperet till henne och sträckte ut handen. Med stort eftertryck sade han: 'Fortsätt vara medlemmar i de här råden och gör ert inflytande känt.'¹²

Hon gjorde sitt inflytande känt. Hon deltog i nationella kvinnorrådet och internationella kvinnorrådet och hade i årtal ledande funktioner i dessa organisationer. Hon stod fast vid Jesu Kristi evangeliums principer och vid Hjälpföreningens syften.

Syster Belle S. Spafford, till vänster, på en konferens för internationella kvinnorrådet

Varje gång syster Spafford begav sig till internationella kvinnorrådet blev hon tilldelad mötet för "social och moralisk välfärd". Hon berättade: "Vid ett tillfälle protesterade jag mot att gå tillbaka till mötet för social och moralisk välfärd, och vid det tillfället var jag god vän med presidenten för rådet ... Jag sade: 'Jag går hela tiden till det här mötet, och det har sjunkit så lågt att jag skulle vilja ha en förändring.' Hon sade: 'Ja, det är du sannerligen berättigad till, och jag ska se till att det sker.'

Sedan kom hon tillbaka och sade: 'Vi kan inte bevilja din begäran eftersom ditt råd insisterar på att du är kvar och handhar den sociala och moraliska välfärden.' Hon sade: 'Det kanske kan vara av intresse för dig att veta anledningen. Din nationella president säger att du alltid står för den hållning som din kyrka har i dessa angelägenheter, och de känner till mormonkyrkans hållning och de känner att det är tryggt att ha dig där.'"¹³

Kvinnorna i de här organisationerna visste att deras vän Belle Spafford skulle stå för kyrkans principer, och de behövde den visdomen och styrkan. År 1954 valdes hon som ledare för Förenta staternas delegation vid internationella kvinnorrådet i Helsingfors. När hon ledde en marsch under konferensens öppningsceremoni gick hennes tankar tillbaka i tiden:

"När jag tittade ut över den glittrande publiken bestående av människor från många

nationer ... mindes jag plötsligt orden från våra pionjärledare [i Hjälpföreningen]: 'Som ledare för världens kvinnor står vi' ... 'för Sions kvinnors rättigheter och alla nationers kvinnors rättigheter' ... Jag visste att ledarna bland våra pionjärv kvinnor genom gudomlig insikt hade fått kunskap om Hjälpföreningens bestämmelse ... Jag är övertygad om att tiden hade kommit för att Hjälpföreningens inflytande skulle kännas världen över bland kvinnorna."¹⁴

År 1987 rådde första presidentskapet Hjälpföreningen att dra sig tillbaka från

Hjälpföreningssystrar och heltidsmissionärer i San Antonio, Texas, omkring 1950

.. ————— ..

nationella kvinnorådet och internationella kvinnorådet. Tiden hade kommit för Hjälpföreningens president-skap att lägga mer energi på sin snabbt växande världsomfattande organisation är på nationella och världsomfattande angelägenheter. Men allteftersom kyrkan har växt, har kyrkans kvinnor fortsatt att göra sitt inflytande känt runtom i världen — på platsen där de bor, i skolor och värdiga lokala organisationer. De har följt mönstret som etablerades av president Smith och syster Spafford och tänker på vad de kan ge, inte vad de kan få.

Vårda sig om och undervisa undersökare och nyomvända

I och med kyrkans världsomfattande tillväxt har Hjälpföreningen varit en plats med stort inflytande på undersökare och nyomvända. Detta inflytande har inneburit att ge nya medlemmar möjlighet att tjäna och leda. Syster Silvia H. Allred, rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, har berättat om sin mor Hilda Alvarenga som verkade som hjälpföreningspresident i en gren i San Salvador i El Salvador:

”Min mor var ny medlem i kyrkan när hon kallades till Hjälpföreningens president i vår lilla gren i San Salvador.

Hilda Alvarenga

Hon påpekade för grenspresidenten att hon var oerfaren, oförberedd och kände sig otillräcklig. Hon var över trettio, hade obetydlig skolutbildning och hade ägnat hela sitt liv åt att ta hand om sin man och sina sju barn. Men grenspresidenten kallade henne ändå.

”När vi kvalificerar oss genom vår värdighet, när vi strävar med orubblig tro att fullgöra de plikter som har pålagts oss, när vi söker den Allsmäktiges inspiration i utförandet av våra plikter, kan vi åstadkomma under.”

Thomas S. Monson

I Conference Report, apr. 1988, s. 52; eller Nordstjärnan, juli 1988, s. 43

Jag iakttog hur min mor växte med upp-
giften. I sitt ämbete utvecklade hon ledarfärd-
igheter och nya talanger som att undervisa,
tala offentligt, planera och organisera möten,
aktiviteter och tjänandeprojekt. Hon påverk-
ade kvinnorna i grenen. Hon tjänade dem
och lärde dem att tjäna varandra. Systrarna
älskade och respekterade henne. Hon hjälpte
andra kvinnor att upptäcka, använda och
utveckla gåvor och talanger, och hon hjälpte
dem bygga upp riket och skapa starka, andliga
familjer. Hon förblev trogen de tempelförbund
hon slutit. Hon hade frid med sin Skapare när
hon dog.

En syster som var en av hennes rådgivare
i Hjälpföreningen skrev ett brev till mig flera
år senare: 'Din mor var den som lärde mig bli
den jag nu är. Av henne lärde jag kristlig kärlek,
vänlighet, ärlighet och ansvar i våra ämbeten.
Hon var min lärare och mitt föredöme. Jag
är nu 80 år, men jag har förblivit trofast mot
Frälsaren och hans evangelium. Jag har verkat
som missionär och Herren har välsignat mig
storligen.'"¹⁵

Denna hängivna hjälpföreningspresident
stärkte systrarnas vittnesbörd som redan
tillhörde grenen. Hon stärkte också tron hos
kvinnor som undersökte kyrkan och dem som
nyligen hade döpts och konfirmerats. Hon
ledde arbetet med att göra Hjälpföreningen till
en välkomnande, omvårdande plats.

Att påverka andra genom att sprida evangeliet

En kort tid efter att president och syster
Packer hade besökt den lilla kretsen av systrar
i Tjeckoslovakien, drogs en ung kvinna som
sökte efter andlig tillflykt, kärlek och meningen
med livet in i just den kretsen. Hon heter Olga
Kovářová och vid den tiden var hon doktorand
vid ett universitet i staden Brno. Universi-
tetet lärde ut ateistiska lärdomar till eleverna.
Olga kände att varken eleverna eller andra
runtomkring henne hade någon inriktning.
Hon hungrade efter ett djupare andligt liv och
kände att det fanns samma hunger bland hen-
nes vänner och kollegor.

Under Olgas tid vid universitetet träffade
hon Otakar Vojkůvka, en 75-årig sista dagars
helig man. Hon erinrade sig senare: "Han såg
ut som om han var 75 år men hans hjärta var
inte mer än arton och fyllt av glädje. Detta
var mycket ovanligt i Tjeckoslovakien vid den
tidens cynism ... Jag såg att han inte bara var
bildad utan också visste hur man skulle leva ett
glädjefullt liv." Hon frågade honom och hans
familj om meningen med livet och så små-
ningom presenterade de henne för andra med-
lemmar i kyrkan. Hon ville veta hur de fann
glädje och var de läste om Gud. De gav henne
en Mormons bok som hon ivrigt började läsa.

Olga omvändes till det återställda evange-
liet och bestämde sig för att döpas. Hon var

Liksom Frälsarens forntida apostlar kan Hjälpföreningens systrar vara redskap i Guds händer.

tvungen att döpas i skogen på kvällen för att ingen uppmärksamhet skulle dras till den religiösa aktiviteten. Olyckligtvis var många fiskare i skogen just den kväll när hon skulle döpas. Men när Olga och hennes vänner hade väntat och slutligen uppsänt en uppriktig bön så gick fiskarna.

En medlem som var med på Olgas dop frågade henne: "Vet du varför det var så många fiskare vid vattnet ikväll?" Sedan sade han:

"Du kommer kanske ihåg att Jesus när han gick längs Galileiska sjön sade till Simon Petrus och Andreas som kastade ut nät i sjön: 'Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare.'" Olga kände att "han menade att jag snart skulle bli ett redskap i Guds händer för att föra andra unga människor in i kyrkan".

Det var precis vad Olga gjorde. Hon påverkade många som sökte efter sanning och lycka. Eftersom det inte var tillåtet att proselytera i landet

höll hon och familjen Vojkúvka en kurs som de kallade för "Visdomens skola". Under kursen undervisade de om moraliska och etiska värderingar för att hjälpa människor finna andlighet och glädje i livet. Många av deras elever kände Andens inflytande och möjligheter uppstod ofta för samtal med utvalda personer om vår himmelske Fader och Jesu Kristi evangelium.¹⁶

Senare, när syster Barbara W. Winder verkade som Hjälpföreningens elfte generalpresident, fick hon möjlighet att resa till Tjeckoslovakien med sin make Richard W. Winder, som hade varit missionär där många år tidigare. När de kom till ett hem där ett möte skulle hållas kom en livfull ung kvinna fram till dem och sade entusiastiskt: "Välkomna! Jag heter Olga och är

Hjälpföreningens president." Broder och syster Winder lade märke till ljuset i hennes ansikte och Herrens ande som var över henne. Som hjälpföreningspresident för den lilla grenen hade Olga Kovářová gott inflytande i en värld av politiskt förtryck och religiös förföljelse, och hon erbjöd en tillflyktsort för dem som blev medlemmar i kyrkan och sedan medlemmar i Hjälpföreningen. Hon hjälpte till att rädda andra människors själar genom att föra dem till Kristus.

Syster Kovářová's omvändelseberättelse och missionsarbete är delvis en uppfyllelse av en profetia av president Spencer W. Kimball, kyrkans tolfte president: "En stor del av den kraftiga tillväxt som ska äga rum i kyrkan i de sista dagarna beror på att många av de goda

ELAINE L. JACK

Hjälpföreningens tolfte generalpresident

"Vi tillhör en stor helhet. Vi behöver varandra för att vårt systerskap skall bli fullständigt. När vi sträcker oss ut för att trycka våra systrars händer, sträcker vi oss mot varje kontinent, för vi finns i varje land. Vi hör ihop i våra försök att förstå vad Herren har att säga till oss, vad han vill göra av oss. Vi talar olika tungomål, likväl är vi en familj och kan vara av ett hjärta."

Elaine Jack

Nordstjärnan, juli 1992, s. 87

kvinnorna i världen (hos vilka det ofta finns en sådan inre känsla av andlighet) ska dras till kyrkan i stora skaror. Detta kommer att ske i den mån kvinnorna i kyrkan återspeglar rättfärdighet i sitt liv, i den mån kvinnorna i kyrkan betraktas som annorlunda — i positiv bemärkelse — än kvinnorna i världen.”¹⁷

Att påverka andra genom tjänande

År 1992 firade systrarna över hela världen Hjälpföreningens 150-årsjubileum genom att delta i tjänandeprojekt i sina samhällen. Genom denna insats, som organiserades under ledning av prästadsmedlare på generalnivå och lokal nivå, spred systrarna Hjälpföreningens inflytande över hela världen. Sister Elaine L. Jack, som verkade som Hjälpföreningens tolfte generalpresident just då, sade:

”Vi bad var och en av våra lokala enheter att se till sitt eget samhälles behov och bedöma vilket slags tjänande som behövdes mest. Kan du tänka dig hur detta påverkade den här världen?

En av våra hjälpföreningssystrar besökte kommunfullmäktige i en stad i Kalifornien och sade: ’Vilka behov känner ni att det finns i den här kommunen som vi kan hjälpa till med?’ Och männen sade: ’Menar du att 20 000 grupper över hela världen ska göra samma sak?’ Och hon sade ja. Och [en av ledamöterna] sade: ’Ni kommer att förändra världen.’ Och jag tror att vi gjorde det ... till det bättre. Det var en av

sakerna som förenade oss. Och [det pågick] många olika sorters tjänande ... [Systrarna] tillverkade mattor i Sydafrika för äldre i hem ... De planterade blommor runt [ett] klocktorn i Samoa. Och de gjorde mycket med härbärgen för hemlösa eller gav böcker till barn eller målade hem åt ogifta mödrar, sådana saker. Vi kände att de här samhällsprojekten var något mycket bra, både för systrarna och för samhället.”¹⁸

Att påverka andra genom läs- och skrivkunnsighet

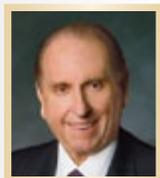
Medan hjälpföreningssystrarna organiserade samhällsprojekt inriktade sig syster Jack

Tjänande kan förändra världen till det bättre.

och hennes rådgivare på en världsomfattande tjänandeinsats: att hjälpa systrar att lära sig läsa. "Vi kände att kvinnorna över hela världen behövde kunna läsa, och det fanns många som inte kunde det", sade hon. "Tänk dig — om de inte kan läsa, hur kan de då undervisa sina barn, hur kan de förbättra sina omständigheter, hur kan de studera evangeliet? Så vi tänkte att det inte kunde finnas något som var till större nytta än att främja läs- och skrivkunnighet ... Men vårt syfte var också att uppmuntra varje syster att lära livet ut."¹⁹

President Thomas S. Monson, kyrkans sextonde president, träffade en gång en kvinna

Thomas S. Monson

i Monroe i Louisiana som hade välsignats av detta slags tjänande från Hjälpföreningen och som hade fört välsignelsen vidare till andra.

Hon kom fram till honom på en flygplats och sade: "President Monson, innan jag blev medlem i kyrkan, och medlem i Hjälpföreningen, kunde jag inte läsa. Jag kunde inte skriva. Ingen i min familj kunde det." Hon talade om för president Monson att Hjälpföreningens systrar hade lärt henne att läsa och att hon nu hjälpte andra att lära sig läsa. När president Monson hade pratat med henne "reflekterade [han] över vilken fantastisk lycka hon måste ha känt då hon öppnade sin bibel och för första gången läste Herrens ord ... Den

dagen i Monroe i Louisiana", sade han, "fick jag en bekräftelse från Anden om er stora uppgift att förbättra läs- och skrivkunnigheten bland era systrar".²⁰

Att påverka och stärka systrar i församlingar och grenar

Också när trofasta systrar i Hjälpföreningen har gjort sitt inflytande känt i sina samhällen runtom i världen, har de inte glömt att stärka varandra i sina egna församlingar och grenar. Syster Julie B. Beck, som senare verkade som Hjälpföreningens femtonde generalpresident, fann systerskap, tillflykt och uppbyggelse i Hjälpföreningen när hon var en ung, oerfaren mor och hemmafru. Hon erinrar sig:

"Hjälpföreningen ska vara organiserad, rustad och redo att stärka familjen och göra hemmet till en helig tillflykt undan världen. Jag lärde mig detta för många år sedan som nygift. Jag var granne med mina föräldrar, men de berättade att de skulle flytta till en annan del av världen. Jag hade litat till min mors vårdande, kloka och uppmuntrande exempel. Nu skulle hon vara borta länge. Det här var före e-post, faxmaskiner, mobiler och webbkameror och det tog lång tid att skicka något per post. Dagen innan hon flyttade satt jag med henne och grät och frågade: 'Vem ska nu vara min mor?' Mamma tänkte efter noga, och genom Anden och uppenbarelsens kraft som kvinnor

Förmågan att läsa hjälper kvinnor att förbättra sina omständigheter, att studera evangeliet och att undervisa sina barn.

som hon får sade hon: 'Om jag aldrig kommer tillbaka, om du aldrig ser mig igen, om jag aldrig får tillfälle att lära dig något igen, så håll dig nära Hjälpföreningen. Hjälpföreningen ska vara din mor.'

Mamma visste att om jag var sjuk så skulle systerarna ta hand om mig och när jag födde mina barn så skulle de vara där. Men min mors största hopp var att systerarna i Hjälpföreningen skulle bli mina mäktiga andliga ledare. Jag började från den stunden att lära mig mycket av starka och trofasta kvinnor."²¹

"Ni är medlemmar i den bästa kvinnoorganisationen i världen, en organisation som är en viktig del av Guds rike på jorden och som utformats och drivs så att den hjälper sina trofasta medlemmar att sträva efter evigt liv i vår Faders rike."

Joseph Fielding Smith

Relief Society Magazine, dec. 1970, s. 883

En hjälpföreningskör sjunger i Tabernaklet i Salt Lake City, 1956

En ständigt växande krets av systrar

Första gången som president Boyd K. Packer offentligt återgav upplevelsen med hjälpföreningssystrarna i Tjeckoslovakien var 1980 på Hjälpföreningens allmänna möte. Han sade: "Jag fick [då] visionen av en stor krets systrar."²² År 1998 återgav han upplevelsen igen, den här gången i ett

Boyd K. Packer

generalkonferenstal till hela kyrkan. Han sade: "Hjälpföreningen är mer än en [krets] nu. Den är mer som ett spetstyg som är utsträckt över kontinenterna."²³

Hjälpföreningens systrar är del av en gudomligt inspirerad organisation som profeten Joseph Smith grundade under prästadömetts myndighet. När kvinnorna deltar i Hjälpföreningen och hänger sig åt den så fortsätter de att erbjuda en tillflykt och systerskap och ha ett oerhört gott inflytande. President Packer

utlovade stora välsignelser för de systrar som tjänar i denna sak:

”Varje behov ni har ska uppfyllas, nu och i evigheterna, varje försummelse ska skaffas undan, varje missförhållande rättas till. Allt detta kan bli ert, och det mycket snart, när ni hängivet ger av er själva till Hjälpföreningen.

Tjänande i Hjälpföreningen får varje syster att växa och helgas varje enskild syster. Ert medlemskap i Hjälpföreningen bör alltid vara med er. När ni ägnar er åt Hjälpföreningen och organiserar den samt får den att fungera och deltar i den, upprätthåller ni den grund som välsignar varje kvinna som kommer inom dess inflytande.”²⁴

Stärka systerskapet genom uttryck för kärlek

I ett tal till hjälpföreningssystrarna återgav president Thomas S. Monson sina tankar om hur uttryck för kärlek stärker systerskapets band i Hjälpföreningen:

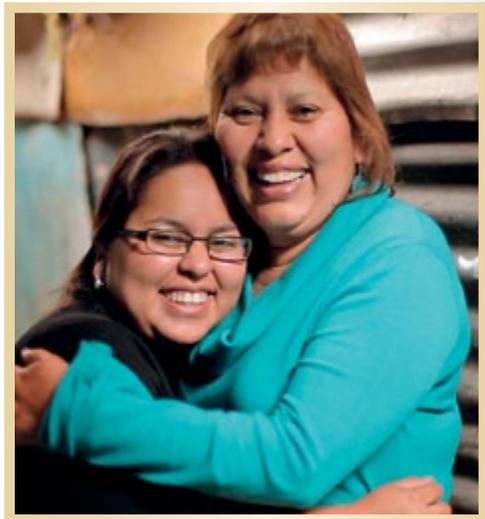
”Jag ser kärleken — eller ’Kristi rena kärlek’ — som motsatsen till kritik och fördömande. När jag talar om kärlek tänker jag just nu inte främst på att lindra lidande genom att ge materiella gåvor. Att ge är naturligtvis rätt och riktigt. Men i kväll tänker jag mest på den kärlek som visar sig i tolerans mot andra och overseende med deras handlingar, det slags kärlek som förlåter, det slags kärlek som är tålmodig.

Jag tänker på den kärlek som driver oss till att vara medkännande och barmhärtiga, inte bara vid sjukdom, lidande och svårigheter utan också i tider av svaghet eller felsteg hos andra.

Det finns ett stort behov av den kärlek som lägger märke till dem som inte syns, som ger hopp till dem som är modfällda, hjälp till dem som har det svårt. Sann kärlek är kärlek i handling. Behovet av kärlek finns överallt.

Vi behöver den kärlek som vägrar glädjas åt att höra eller föra vidare berättelser om olyckor som drabbat andra, såvida man inte därigenom bidrar till att hjälpa den drabbade ...

Kärlek är att ha tålmod med den som svikit oss. Det är att motstå impulsen att vara lättstött.

”Sann kärlek är kärlek i handling. Behovet av kärlek finns överallt” (Thomas S. Monson).

Det är att acceptera svagheter och tillkortakommanden. Det är att acceptera människor som de verkligen är. Det är att se förbi det yttre och se egenskaper som inte förminskas med tiden. Det är att motstå impulsen att kategorisera andra.

Kärleken, Kristi rena kärlek, visar sig när en grupp unga kvinnor från en församling för unga vuxna reser många mil för att gå på begravningen för modern till en av deras systrar i Hjälpföreningen. Kärleken visar sig när hängivna besökslärare återkommer månad efter månad, år efter år till samma ointresserade eller

något kritiska syster. Den visar sig när en äldre änka blir ihågkommen och får skjuts till församlingens och Hjälpföreningens aktiviteter. Den märks när systemen som sitter ensam på Hjälpföreningen får inbjudan 'kom — sitt med oss'.

På hundra olika sätt bär ni alla kärlekens mantel. Livet är inte perfekt för någon av oss. I stället för att döma och kritisera varandra borde vi känna Kristi rena kärlek till våra medresenärer genom livet. Må vi inse att var och en gör sitt bästa för att möta de svårigheter som kommer i vår väg, och må vi göra *vårt* bästa att hjälpa till.

Det finns kärlek i inbjudan: "Kom — sitt med oss."

Kristlig kärlek har definierats som 'den högsta, ädlaste, starkaste formen av kärlek', Kristi rena kärlek ... och var och en som på den yttersta dagen befinns vara fylld därav, med [henne] är allt väl'.

'Kärleken upphör aldrig.' Må detta långlivade motto för Hjälpföreningen, denna tidlösa sanning, leda er i allt ni gör. Må den genomsyra era själar och finna uttryck i alla era tankar och handlingar."²⁵

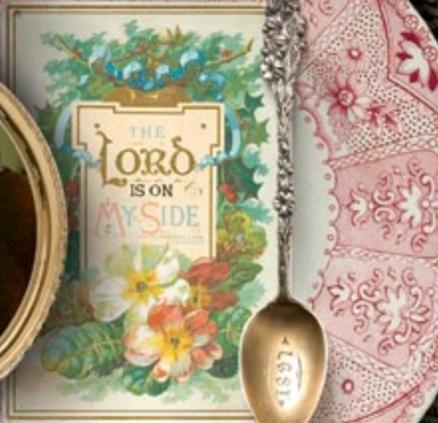
KAPITEL 7

”En gudstjänst som är ren”

Omsorg och tjänande genom besöksverksamhet

*Det finns människor omkring
oss som behöver vår uppmärksamhet,
vår uppmuntran, vårt stöd, vår tröst och vår
vänlighet ...Vi är Herrens händer här på jorden,
med uppdraget att tjäna och lyfta hans barn.
Han är beroende av var och en av oss.*

Thomas S. Monson

”En gudstjänst som är ren”

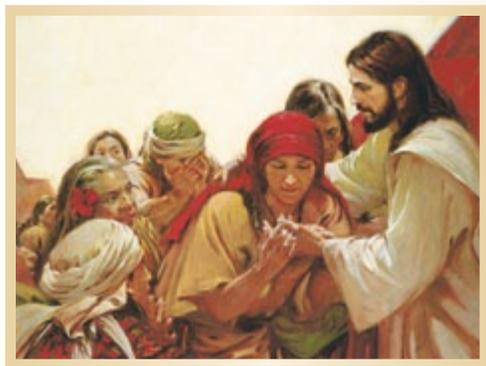
Omsorg och tjänande genom besöksverksamhet

När Jesus Kristus var på jorden visade han hur vi ska leva. ”Han stakade ut stigen och visade vägen”, skrev syster Eliza R. Snow.¹ Han visade oss hur man tjänar, hur man vakar över och stärker andra. Han tjänade de enskilda, en och en. Han lärde att vi ska lämna de nittionio och gå och rädda den som gått vilse.² Han botade och undervisade enskilda och tillbringade till och med tid med varje person i en folksamling bestående av 2 500 människor. Han lät varje person få ett personligt vittnesbörd om hans gudomlighet.³

Frälsaren kallar sina lärjungar att arbeta tillsammans med honom och ger dem därigenom möjlighet att tjäna andra och bli mer lika honom. I Hjälpföreningen har varje syster möjlighet att vaka över och stärka systrar en och en genom besöksverksamheten. Syster Julie B. Beck, Hjälpföreningens femtonde generalpresident, har sagt: ”Eftersom vi följer Jesu Kristi exempel och lära, värdesätter vi det här heliga uppdraget att älska, känna, betjäna, förstå, undervisa och hjälpa i hans ställe.”⁴

Början av besöksverksamheten: Insamling av donationer och organisering av tjänande

År 1843 när invånarantalet i Nauvoo hade ökat, delades medlemmarna i staden in i fyra församlingar. Vid ett möte som hölls den 28 juli det året utsåg Hjälpföreningens ledare en besökslärarkommitté bestående av fyra systrar från varje församling. Besökslärarkommitténs mest synliga ansvarsuppgifter var att bedöma behov och samla in donationer.

Genom sitt exempel undervisade Frälsaren om hur vi ska vaka över och stärka varandra.

Donationerna bestod av pengar, mat och kläder. Varje vecka gav besökslärarkommittén donationerna de hade samlat in till Hjälpföreningens kassör. Hjälpföreningen använde donationerna till att hjälpa och bistå behövande.

En syster som fullföljde detta ansvar gav uttryck åt sin tro att "vår frälsning beror på vår givmildhet mot de fattiga". En annan syster uttryckte sitt samtycke när hon sade: "Herren bekräftar det gång på gång. Han är mycket glad över vårt kärleksfulla tjänande."⁵

Detta fortsatte långt in på 1900-talet. Systrarna som fått i uppdrag att gå ut på besök gick i allmänhet ut med korgar i handen. De fick sådant som tändstickor, ris, bakpulver och konserverad frukt. De flesta av donationerna användes till att avhjälpa lokala behov, men några användes till att avhjälpa behov hundratals mil bort. Efter andra världskriget, till exempel, arbetade hjälpföreningssystrarna i Förenta staterna med att samla in, sortera, laga och packa över 500 000 klädesplagg och skickade dem till Europa.

Förutom att samla in donationer bedömde besökslärarkommittéerna behoven i de hem de besökte. De rapporterade sina iakttagelser till Hjälpföreningens ledare som organiserade hjälpinsatser.

President Joseph F. Smith, kyrkans sjätte president, berättade om ett tillfälle när han såg hjälpföreningssystrarna ge osjälvisk, kristuslik kärlek till en familj:

"Jag hade förmånen för inte så länge sedan att besöka en av våra bosättningar i en avlägsen Sions stav där det just då florerade många sjukdomar. Vi hade rest i många dagar och kom fram till bosättningen sent en kväll, men blev ändå ombedda att tillsammans med presidenten gå runt och besöka några av de sjuka. Vi fann en stackars syster till sängs vars tillstånd var mycket allvarligt. Hennes stackars make satt bredvid sängen och var nästan utom sig på grund av den hemska sjukdom som drabbat hans hustru. Kvinnan var mor till flera små barn som samlats runt sängen. Familjen tycktes vara mycket fattig.

En vänlig, moderlig kvinna kom snart in i huset med en korg med näringsrik mat och några läckerheter åt den drabbade familjen. Efter att ha hört oss för fick vi veta att hon hade fått i uppdrag av Hjälpföreningen i församlingen att vaka över och hjälpa den sjuka kvinnan under natten. Hon kom dit redo att ta hand om de små barnen, se till att de blev ordentligt tvättade, fick mat och kom i säng. Hon hade också kommit för att städa upp i huset och se till att allt var så bekvämt som möjligt för den sjuka kvinnan och hennes familj. Vi fick också höra att en annan god syster skulle kallas att avlösa henne följande dag, och så fortsatte det. Dag efter dag fick denna stackars drabbade familj den vänligaste omsorg och uppmärksamhet från systrarna i

Besökslärarkommittéer samlade in donationer för att hjälpa till med lokala behov.

Hjälpföreningen, tills hälsan återvände och befriade den sjuka från hennes lidande.

Vi fick också höra att denna Hjälpförening var så väl organiserad, att alla de sjuka i bosättningen fick liknande uppmärksamhet och hjälp som gav dem tröst och lindring. Aldrig förr hade jag sett så tydliga exempel på denna storslagna organisations nytta och skönhet som i det exempel vi här bevittnade, och jag tänkte på hur underbart det var att Herren inspirerade profeten Joseph Smith att upprätta en sådan organisation i kyrkan.”⁶

*”Må vi ha medlidande
med varandra och må
de som är starka med
ömhet ta hand om de
svaga, tills de blir starka.
Och låt de som kan se
vägleda de blinda tills
de kan se vägen själva.”*

Brigham Young

*Se Kyrkans presidenters
lärdomar: Brigham Young
(1997), s. 219*

Besöksverksamheten som ett andligt tjänande

Besökslärarna har alltid ombesörjt enskildas och familjers timliga behov, men de har också haft ett högre syfte. Syster Eliza R. Snow, Hjälpföreningens andra generalpresident, sade: "Jag betraktar [besöks]lärarens ämbete som ett högt och heligt ämbete. Jag hoppas att syst-rarna inte anser att det bara består av att tigga till förmån för fattiga. Ni ska vara fyllda av Guds ande, av visdom, av ödmjukhet, av kärlek, så att de inte bävar för ert besök om de inte har något att ge."

Syster Snow hoppades att systrarna skulle "märka en skillnad i sitt hem" efter ett besök.⁷ Hon rådde besökslärarna att förbereda sig andligt innan de besökte hemmen så att de skulle kunna fastställa och uppfylla andliga behov såväl som timliga: "En [besöks]lärare ... bör förvisso ha så mycket av Herrens ande när hon går in i ett hus för att veta vilken anda hon möter där ... Vädja inför Gud och den Helige Anden om att få [Anden] så att ni kan möta den anda som råder i det huset. Och ni kanske känner att ni vill säga fridgivande och tröst-ande ord, och om ni märker att en syster är kall, ta henne då till ert hjärta som ni skulle med ett barn till ert bröst, och värm upp [henne]."⁸

Sarah M. Kimball som verkade som hjälpföreningens president i en församling i slutet av 1860-talet gav liknande råd till systrarna i

församlingen: "Det är lärarnas plikt att besöka sina [tilldelade systrar] en gång i månaden och höra sig för om medlemmarnas välmåga och

Sarah M. Kimball

lycka. Det är deras plikt att tala visa, tröstande och fridgivande ord."⁹ Hjälpföreningens ledare betonade att besökslärarna "inte bara

skulle samla in förnödenheter utan också undervisa och förklara evangeliets principer".¹⁰ År 1916 ombads besökslärarna formellt att ta upp ett evangelieämne varje månad förutom att ge timlig hjälp. År 1923 presenterade Hjälpföreningens generalpresidentskap enhetliga månatliga budskap som skulle ges av alla besökslärare.

"Besöksverksamhetens pånyttfödelse" — "en härlig upplevelse för kvinnorna"

År 1944, åtta år efter införandet av kyrkans välfärdsplan (se kapitel 5), började syster Amy Brown Lyman, Hjälpföreningens åttonde generalpresident, ifrågasätta besökslärarnas traditionella ansvar att samla in donationer. Efter att ha studerat ämnet rekommenderade hon och hennes rådgivare till presiderande biskopsrådet att "frågan om insamlandet av pengar ... skulle avgöras av kyrkans generalauktoriteter i stället för av Hjälpföreningen".

Presiderande biskopen LeGrand Richards tog rekommendationen till första presidentskapet. Han rapporterade senare att första presidentskapet och biskopsrådet kände att det var "klokt att Hjälpföreningen upphörde med att låta besökslärarna samla in välgörenhetspengar".¹¹

Syster Belle S. Spafford, som verkade som syster Lymans andra rådgivare just då, återgav en personlig redogörelse för förändringen i besöksverksamheten:

"Bröderna sade: 'Inga ytterligare insamlingar av välgörenhetspengar genom Hjälpföreningens besökslärare. Ni ska vara en tjänande organisation, inte en finansiell organisation för välgörenhetshjälp' ...

Jag minns tydligt hur jag en dag satt i ett möte med medlemmarna i Hjälpföreningens presidentskap och sekreteraren och två eller tre kommittémedlemmar och en av systerarna sade: 'Det här blir dödsstöten för besöksverksamheten. Om de inte kan gå ut och samla in förnödenheter åt fattiga, vem ska då vilja gå från dörr till dörr bara för att gå på besök?' ... Jag sade: 'Jag tror inte att det är någon dödsstöt. Jag tror att det är besöksverksamhetens pånyttfödelse. Och jag tror att oräkneliga kvinnor som har vägrat att verka som besökslärare nu går ut med glädje när de kan komma som vänliga besökare för att iaktta förhållandena i hemmen där det finns behov utan

Besökslärare har alltid strävat efter att tillgodose de andliga och timliga behoven hos dem de besöker.

att det blir någon välfärdsundersökning, och när de inte behöver känna att de tigger om pengar. De vet att de går ut för att stärka andan i hemmet. Och det blir en härlig upplevelse för kvinnorna som behöver det ... Jag tror inte för ett ögonblick på att det här är dödsstöten för besöksverksamheten.'

Det visade sig att det inte var det. Från den stunden började programmet blomstra och kvinnor som inte hade tjänat tidigare bad om att få vara besökslärare."¹²

Syster Spafford verkade senare som Hjälpföreningens nionde generalpresident. Hon såg oräkneliga exempel på det goda som besöksverksamheten kan ge alla hjälpföreningssystrar. Hon vittnade:

”En del av det utmärkta arbetet görs av våra besökslärare och hjälpföreningspresidenter, för de går ut med kallelstens anda och som sändebud från Hjälpföreningen ... De är mödrar och de hyser mänsklig förståelse för andra kvinnor och deras bekymmer. Därför bör vi inte begränsa vår uppfattning om vad som är välfärd till hungriga eller fattiga. Frälsaren sade att vi skulle komma ihåg de fattiga i anden, eller hur? Och blir inte de rika också sjuka, precis som fattiga? Och har de inte också svårt att få tag på en vårdare? ... Det är detta som det är meningen att Hjälpföreningen ska göra. Jag kan återge berättelse efter

Besökslärare i Centralafrika går för att besöka sina syster

berättelse efter berättelse om besökslärare som på ett skickligt sätt har lindrat besvär i ett hem bara genom att utöva sin kallelse.”¹³

En förmån, en plikt och ett beslut: Den världsomfattande visionen av besöksverksamheten

President Henry B. Eyring, rådgivare i första presidentskapet, vittnade om att besöksverksamheten är en del av Herrens plan att ge hjälp till alla över hela världen:

”Det enda system som skulle kunna ge bistånd och tröst överallt i en så stor kyrka i en så olikartad värld skulle vara genom enskilda tjänare i de nödlidandes närhet. Herren hade sett detta komma från Hjälpföreningens början.

Han utformade ett mönster. Två hjälpförenings-syster tar emot uppgiften att besöka en annan syster som ett kall från Herren. Detta har gällt hela tiden ...

Medlemmarna i Hjälpföreningen har alltid haft det lokala prästadsömet herdars förtroende. Varje biskop och varje grens-president har en hjälpförenings-president att lita till. Hon har besökslärare som vet vilka prövningar och behov varje syster har. Hon kan genom dem lära känna de enskildas och familjernas hjärtan. Hon kan uppfylla behoven och hjälpa biskopen i hans kall att ge näring åt enskilda och familjer.”¹⁴

Syster Geraldine Bangarter, längst ner till vänster, tillsammans med brasilianska systrar som hjälpte till att etablera Hjälpföreningen i sitt hemland

Som president Eyring sade är besöksverksamheten väl anpassad till kyrkans världsomfattande tillväxt. Genom detta omsorgssystem har varje sista dagars helig kvinna möjlighet att vara ett redskap i Herrens händer.

Hjälpföreningssystrarna har arbetat flitigt för att etablera besöksverksamheten runtom i världen. När kyrkan var ny i Brasilien, till exempel, var det få grenar som hade en hjälpförening eller kunskap om hur man organiserar en. Eftersom de lokala ledarna inte kände till Hjälpföreningen kallade William Grant Bangarter, dåvarande missionspresidenten, sin hustru Geraldine Bangarter att bli missionens

hjälpföreningspresident. Hon kände inte till landet, hade ännu inte lärt sig språket och hade just fött deras sjunde barn. Ändå började hon arbeta med rådgivare och en sekreterare. Med hjälp av de kvinnliga missionärerna, som verkade som tolkar, bestämde sig dessa systrar för att "det första de behövde göra var att undervisa kvinnorna om hur de skulle besöka varandra och ta reda på varandras behov. Därför sade de: 'Vi ska undervisa dem om besöksverksamheten' ...

De bestämde sig för att börja med en liten gren [i] São Paulo i stadens industriområde vars invånare till stor del var fattiga. Presidentskapet skickade ett meddelande i förväg till de få systrarna i grenen som lydde: 'Var vänlig och kom den här kvällen vid det här klockslaget till byggnaden vi hyr.'"

Syster Bangarter och en av hennes rådgivare "körde genom en stad med tolv miljoner invånare. De kom till grenen där ... det fanns sju ödmjuka kvinnor."

När systrarna hade inlett mötet med sång och bön ställde sig en av syster Bangarters rådgivare upp och undervisade om besöksverksamheten. "Hon höll i ett litet papper. Hon darrade så mycket att det skakade. Hon läste upp sitt budskap. Det tog fem minuter.

Hon satte sig ner och alla vände sig mot [syster Bangarter] som sade: 'Jag talar inte portugisiska.' Men de ville att hon skulle undervisa dem. Ingen i rummet talade engelska. Hon

ställde sig upp och sade allt hon kunde säga på portugisiska. Det blev fyra meningar:

'Eu sei que Deus vive.' Jag vet att Gud lever.

'Eu sei que Jesus é o Cristo.' Jag vet att Jesus är Kristus.

'Eu sei que esta é a igreja verdadeira.' Jag vet att det här är den sanna kyrkan.

'Em nome de Jesus Cristo, amém.' I Jesu Kristi namn, amen.

Det var det första hjälpföreningsmötet som hölls i den grenen — ett fem minuter långt tal om besöksverksamheten av en syster som aldrig *hade haft* en besökslärare, *sett* en besökslärare eller *varit* besökslärare, [följt av] ett vittnesbörd om evangeliet ...

Från den lilla gruppen och andra liknande grupper har det vuxit en underbar, livfull, trosviss klunga systrar i Brasilien. De är begåvade, utbildade, intelligenta, underbara ledare och de skulle aldrig vara det de är utan Jesu Kristi evangelium och sin tro."¹⁵

Besöksverksamheten har blivit ett medel för sista dagars heliga kvinnor världen över varigenom de älskar, vårdar och tjänar — varigenom de "kan handla enligt de känslor som Gud har inplanterat i [deras] själ", som Joseph Smith lärde."¹⁶

Hängivna besökslärare följer uppmaningen från nutida profeter att utföra kristuslikt tjänande. President Spencer W. Kimball, kyrkans tolfte president, lärde: "Gud lägger förvisso märke till

oss, och han vakar över oss. Men det är vanligen genom någon annan som han tillgodoser våra behov. Därför är det viktigt att vi tjänar varandra i riket."¹⁷ President Thomas S. Monson, kyrkans sextonde president, har sagt: "Det finns människor omkring oss som behöver vår uppmärksamhet, vår uppmuntran, vårt stöd, vår tröst och vår vänlighet ... Vi är Herrens händer här på jorden, med uppdraget att tjäna och lyfta hans barn. Han är beroende av var och en av oss."¹⁸

Besöksverksamheten idag: En fortsatt strävan att följa Jesus Kristus

Berättelsen om besöksverksamheten fortsätter i systrarnas liv runtom i världen allteftersom sista dagars heliga kvinnor uppfyller sitt förbund att följa Jesus Kristus. President Dieter F. Uchtdorf, rådgivare i första presidentskapet, har sagt: "Ni underbara systrar tjänar andra av skäl som är viktigare än personliga fördelar. Häri liknar ni Frälsaren som fastän han var kung inte sökte någon ställning, och inte heller brydde han sig om ifall andra lade märke till honom. Han brydde sig inte om att tävla med andra. Han tänkte alltid på att hjälpa andra. Han undervisade, botade, samtalade med och lyssnade på andra. Han visste att storhet har föga att göra med yttre tecken på framgång och ställning. Han levde och lärde

enligt maximen: 'Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare.'"¹⁹

Under årens lopp har systrarna lärt sig att besöksverksamheten kräver beslutsamhet, hängivenhet och uppoffringar. De har lärt sig att de behöver Andens hjälp med att vägleda deras besök. De har sett kraften som kommer från att undervisa om sanningen och bära vittnesbörd, ge timlig hjälp med kärlek och vara villiga att sörja med och trösta sina systrar och hjälpa till att bära deras bördor.

Beslutsamhet, hängivenhet och uppoffringar

President Kimball betonade att besökslärarna behöver vara fast beslutna och fullständigt hängivna. Han sade: "Era plikter är i mångt och mycket som [hem]lärnarnas, som kort sagt ska vara att 'alltid vaka över kyrkan' — inte tjugo minuter i månaden utan alltid — 'vara med och styrka dem' — inte en knackning på dörren, utan vara med dem och upplyfta dem och stärka dem och ge

När Hjälpföreningens systrar tjänar på ett kärleksfullt sätt följer de Jesu Kristi exempel.

"Vem, ens i sin vildaste fantasi, kan föreställa sig de otaliga kärleksfulla handlingar som har utförts, den mat som har lagts ut på tomma bord, den tro som har närts under desperata timmar av sjukdom, de sår som har förbundits, den smärta som har lindrats av kärleksfulla händer och lågmälda och trosvissa ord, den tröst som har förmedlats under tider av död och påföljande ensamhet?"

Gordon B. Hinckley

Ensign, mars 1992, s. 4

Besökslärarna och systrarna de undervisar kan stärka och upplyfta varandra.

dem kraft och stödja dem — 'och se till att det inte finns någon ondska ... inte heller någon inbördes hårdhet ... förtal eller skvaller.'"²⁰

President Kimball såg en sådan hängivenhet hos sin hustru Camilla som sade följande om sina ansträngningar som besökslärare: "Jag har försökt att inte stävja någon benägenhet till generositet i ord eller handling."²¹

Besöksverksamheten är ett fortgående uppdrag. Det blir egentligen aldrig slutfört. Det krävs ofta av besökslärare att de gör uppoffringar och höjer sig över modlöshet. Detta gäller särskilt när deras ansträngningar inte tycks leda till något, som fallet var för Cathie Humphrey:

"När jag kallades till besökslärare fick jag i uppdrag att besöka en ung kvinna som aldrig kom till kyrkan ... Jag gick trofast hem till henne varje månad och knackade på dörren. Hon öppnade innerdörren, men ytterdörren med myggnätet förblev stängd ... Hon sade ingenting. Hon bara stod där. Jag brukade se glad ut och säga: 'Hej, jag heter Cathie. Jag är din besökslärare.' Och eftersom hon inte svarade, brukade jag säga: 'Budskapet idag handlar om ...' och kort försöka säga något upplyftande och vänligt. När jag var färdig brukade hon säga 'tack' och stänga dörren.

Jag tyckte inte om att gå dit ... Men jag gjorde det för att jag ville vara lydig. Efter att ha fortsatt så i sju eller åtta månader fick jag ett telefonsamtal från biskopen.

'Cathie', sade han, 'den unga kvinnan som du besöker fick nyligen en baby som bara levde i några dagar. Hon och hennes man ska ha en liten begravning och hon bad mig fråga dig om du kunde komma och vara där med henne. Hon sade att du är hennes enda vän.' Jag åkte till kyrkogården. Den unga kvinnan, hennes man, biskopen och jag stod vid graven. Det var allt.

Jag hade bara träffat henne en gång i månaden, och bara några minuter varje gång. Jag hade inte ens kunnat se att hon var gravid genom myggnätsdörren. Ändå hade mina tafatta men förhoppningsfulla besök blivit till välsignelse för oss båda."²²

Frågor som besökslärare kan ställa

Följande slags frågor kan leda till möjligheter för besökslärarna att trösta, undervisa om evangeliet på ett relevant sätt och tjäna på ett meningsfullt sätt.

Vad finns det som oroar eller bekymrar dig?

Vad har du för frågor om evangeliet eller kyrkan?

Skulle vi kunna få hjälpa dig med ____?

När besökslärarna ställer en sådan fråga bör de erbjuda sig att hjälpa till på ett särskilt sätt, till exempel genom att ta hand om barnen en kort tid, hjälpa till med en hushållssyssla eller utträta ett ärende. Det är inte till lika stor hjälp att säga: "Ring oss om du behöver något."

Söka andlig vägledning

Gång på gång har trofasta besökslärare sökt och fått andlig vägledning. En hjälpförenings-syster i Brasilien berättade om ett tillfälle när hon fick hjälp av Herren:

"Jag har ingen möjlighet att nå systrarna per telefon. Vi har inte telefon. Så jag går ner på knä i bön för att få veta vilka systrar som behöver mig den veckan. Det slår aldrig fel. Vi hade [till exempel] en fin ung kvinna i vår församling som inte hade några kläder till sin nya baby. Jag hade ingen aning om när hon

skulle föda men jag visste att det var nära. Jag samlade ihop en grupp systrar och vi sydde lite kläder till barnet. Vi ville inte att hon skulle ta hem babyen i tidningspapper. Vi kunde inte ringa varandra så jag bad och fick veta när jag skulle gå till sjukhuset med babykläderna. När jag kom till sjukhuset hade hon just fött barnet och jag kunde ge henne kläderna från hennes systrar i Hjälpföreningen."²³

Eftersom varje systers omständigheter skiljer sig åt behöver besökslärarna särskild vägledning av den Helige Anden så att de får veta hur de bäst kan hjälpa varandra. Florence Chukwurah från Nigeria fick sådan vägledning när hon "fick i uppdrag att besöka en syster som hade problem i äktenskapet och hemmet, vilket gjorde att de fick träffas på marknadsplatsen för ett besök. Efter att ha lyssnat och observerat denna systers svårigheter, bad syster Chukwurah sin man om en prästadömsväl-signelse så att hon kunde få veta hur hon skulle hjälpa denna bekymrade syster. När hon hade fått välsignelsen kände hon sig manad att tala med systemen om vikten av att betala tionde. 'Hon sade till mig med tårfylld röst att hon inte betalade tionde eftersom hon inte tjänade tillräckligt med pengar', erinrade sig syster Chukwurah. 'Jag föreslog att hon och jag skulle diskutera Malaki 3:10 och att vi skulle göra det hemma hos mig så att vi kunde ta det lugnt och vara för oss själva. Hon gick med på det. Efter

vårt samtal uppmanade jag henne att utöva sin tro och betala tionde i minst sex månader. Jag bar mitt vittnesbörd för henne genom Anden' ...

Inom några få månader förändrades denna systems omständigheter dramatiskt. Hennes dotter fick ett stipendium så att hon kunde slutföra sina gymnasiestudier, hennes man arbetade tillsammans med biskopen på att bli aktiv och ta emot en kallelse, hon och hennes man bestämde sig för att förbättra sin ekonomiska situation och sin relation och så småningom blev de till inspiration för andra.”²⁴

Att undervisa om sanningen och bära vittnesbörd

President Kimball sade att när besökslärare sprider evangeliet och vittnar så kan de hjälpa sina systrar att följa Frälsaren:

När besökslärarna undervisar om sanningar och bär vittnesbörd hjälper de andra att följa Frälsaren.

”Vilket underbart privilegium har inte två systrar som besöker ett hem ...

Det kan inte förekomma något tvång i detta program som jag förstår det. Det handlar om att ge uppmuntran och kärlek. Det är förvånansvärt hur många människor vi kan omvända med kärlek och inspirera med kärlek. Vi ska 'varna, förklara, förmana och undervisa samt inbjuda ... att komma till Kristus' (L&F 20:59), som Herren sade i sina uppenbarelser ...

Låt oss inte nöja oss med att bara göra besök och umgås som vänner, vilket också har sin tid. Vänskap är naturligtvis viktigt, men finns det något bättre sätt att utveckla vänskap än att undervisa någon om livets och frälsningens eviga principer?

Ert vittnesbörd är ett fantastiskt medel ... Man behöver inte alltid bära sitt vittnesbörd på formellt sätt. Det finns många olika sätt att göra det på ...

Besökslärare ... måste överträffa sig själva i energi, vision, noggrannhet och i vittnesbörd.”²⁵

En ung mor uttryckte sin tacksamhet över besökslärarna som hjälpte henne att börja leva efter evangeliet igen:

”Jag är tacksam än idag för mina besökslärare, för de älskade mig och dömde mig inte. De fick mig verkligen att känna mig som om jag var väldigt betydelsefull och att jag hade en plats i kyrkan.

De brukade komma hem till mig, och vi satte oss ner och pratade ... [och] de hade ett budskap till mig varje månad.

Och när de kom varje månad fick det mig att känna att jag verkligen var betydelsefull och att de brydde sig mycket om mig och verkligen älskade och uppskattade mig.

Genom att de kom på besök till oss, kom jag fram till att det var dags för mig att återvända till kyrkan. Jag visste nog inte mycket om hur man kommer tillbaka, men genom att de kom och räckte mig handen, gav de mig ett sätt att återvända.

Vi behöver inse att Herren älskar oss oavsett vilka vi är, och mina besökslärare hjälpte mig att förstå att det är så.

Nu har min make och jag beseglats i templet."²⁶

Besöksverksamheten är ett sätt att föra in Jesu Kristi evangelium i systrarnas och deras familjers liv. Syster Mary Ellen Smoot, Hjälpföreningens trettonde generalpresident, sade: "Min önskan är att vädja till er systrar att sluta oroa er över ett telefonsamtal eller ett besök i kvartalet eller månaden och huruvida detta räcker och i stället koncentrera er på att ge näring åt ömtåliga själar. Vårt ansvar är att se till att evangeliets låga fortsätter att lysa klart. Vår uppgift är att finna de borttappade fåren och hjälpa dem känna vår Frälsares kärlek."²⁷

Besökslärare kan få vägledning av den Helige Anden när de ber om hjälp.

President Kimball sade:

"Det finns många systrar som är klädda i trasor — andliga trasor. De är berättigade till vackra dräkter, andliga dräkter ... Det är ert privilegium att besöka de olika hemmen och byta ut trasor mot dräkter ...

Ni är där för att frälsa själar, och vem vet om inte många av de fina aktiva medlemmarna i kyrkan idag är aktiva på grund av att ni varit i deras hem och gett dem en förnyad livssyn, en förnyad vision. Ni öppnade deras ögon. Ni vidgade deras horisonter ...

Ni förstår, ni räddar inte bara dessa systrar, utan kanske också deras män och deras hem."²⁸

Ge timlig hjälp med kärlek

Kärlek är kärnan i det timliga tjänandet och omsorgen som besökslärarna ger. Ofta har en syster och hennes familj fysiska behov som är svåra eller omöjliga för dem att ombesörja själva. Detta kan hända när ett barn föds eller när en familjemedlem blir sjuk eller dör. Liksom de första hjälpföreningssystrarna i Nauvoo och på vägen västerut till Saltsjödalen är nutida besökslärare ofta de första som kommer till undsättning. En syster som hette Veara Fife fick sådan hjälp när läkarna beslutade att hennes ben behövde amputeras:

”Hon bestämde sig för att hon inte skulle bli en börda för andra. Hennes familj uppmuntrade henne medan hon lärde sig att ta sig runt i en rullstol, men de oroade sig för hur hon skulle klara hushållssysslor och matlagning.

En dag kom hennes dotter Norda Emmett för att hjälpa till och upptäckte att besökslärarna hade varit där. De hade städlat huset. Det var skinande rent. Syster Fife lät glad och hon hade blivit starkt känslomässigt. Hennes dotter tyckte det var pinsamt att besökslärarna gjorde arbetet. Hon sade till sin mamma att familjen skulle anställa en städerska — besökslärarna skulle inte hjälpa till.

När dottern pratade med besökslärarna förstod de hur familjen kände det. Sedan berättade de hur mycket de hade tyckt om att besöka syster Fife i hennes hem. Hennes positiva inställning hade upplyft dem, och hon hade hjälpt dem med deras släktforskning. ’Snälla du’, sade besökslärarna, ’neka oss inte de här välsignelserna.’”²⁹

Syster Fifes besökslärare uttryckte sin kärlek genom fysiskt arbete som hon inte kunde göra

MARY ELLEN SMOOT

Hjälpföreningens trettonde generalpresident

”Vi behöver varandra. Vi behöver besökslärare ... som är uppriktigt intresserade av dem de besöker och inser vikten av sin kallelse medan de strävar efter att nå ut till den enskilde.”

Mary Ellen Smoot

Ensign, feb. 2002, s. 47

Hängivna besökslärare utövar "en gudstjänst som är ren" (Jak 1:27).

själv. Och alla stärktes känslomässigt och andligt när de tjänade varandra.

Sörja med dem som sörjer, trösta och hjälpa till att bära bördor

Syster Elaine L. Jack, Hjälpföreningens tolfte generalpresident, sade: "Som besökslärare sträcker vi oss ut mot varandra. Händer talar ofta på ett sätt som röster inte kan. En varm omfamning säger mycket. Ett gemensamt skratt förenar oss. En stunds förtrolighet uppfriskar våra själar. Vi kan inte alltid lyfta bördan för den som är bekymrad, men vi kan upplyfta henne så att hon kan bära den väl."³⁰

*"[Vi] skall mätta den
hungrige, klä den
nakne, dra försorg om
änkan, torka den föräld-
ralöses tårar, trösta den
bedrövade, vare sig de
tillhör denna kyrka eller
någon annan, eller ingen
kyrka alls, varhelst [vi]
finner dem."*

Joseph Smith

Kyrkans presidenters
lärdomar: Joseph Smith
(2007), s 422

Tack vare besöksverksamheten vet Hjälpföreningens systrar att de har vänner som bryr sig om dem.

En syster som nyligen hade blivit änka var tacksam för besökslärarna som sörjde med henne och tröstade henne. Hon skrev: "Jag var i desperat behov av någon som jag kunde prata med, någon som lyssnade på mig ... och de lyssnade. De tröstade mig. De grät med mig. Och de kramade mig ... [och] hjälpte mig ut ur den djupa misströstan och depressionen under de första ensamma månaderna."³¹

En annan kvinna sammanfattade sina känslor när en besökslärare visade henne sann kristuslik kärlek: "Jag visste att jag var mer än bara en siffra i uppteckningarna som hon skulle besöka. Jag visste att hon brydde sig om mig."³²

Hur besöksverksamheten välsignar besöksläraren

När systrarna tjänar andra som besökslärare får de själva välsignelser. Syster Barbara W. Winder, Hjälpföreningens elfte generalpresident, sade: "Det är mycket viktigt att varje syster har besökslärare, så att hon känner att hon behövs, att någon älskar henne och tänker på henne. Men vad som är lika viktigt är hur besökslärarinnan förmår utveckla större kärlek. Genom att kalla våra kvinnor att verka som besökslärare ger vi dem en möjlighet att utveckla Kristi rena kärlek, vilket kan bli den största välsignelsen de får i livet."³³

En syster berättade om välsignelserna som strömmade ut över henne när hon tjänade sina systrar:

"En kort tid efter att min make och jag hade gift oss flyttade vi till New Jersey. Som förstaårselev på läkarlinjen kom min make sällan hem före halv tolv på natten ... Det hade inte gått så fort för mig att få vänner. Flytten hade varit ensam och svår för mig.

Biskopen i min nya församling bad mig att leda ett program för församlingens spansktalande medlemmar. Det innebar att jag översatte på sakramentsmötena, höll kursen Evangeliets lära och hade översyn över Hjälpföreningen. Förutom de som hade spanska som modersmål var jag den enda kvinnan i församlingen som kunde prata spanska flytande.

Förutom dessa ansvarsuppgifter gav Hjälpföreningens president mig en besökslärarlista med tolv systrar som bodde i ett kvarter med spanskalande invånare på andra sidan staden. Jag måste erkänna att jag inte var överförtjust över mitt nya uppdrag. Jag hade mycket att göra med mina andra kallelser och jag var rädd att jag inte visste hur jag skulle hjälpa dem ... Men jag stämde träff med några av kvinnorna och innan jag visste ordet av satt jag i familjen Dumez vardagsrum.

'Är du min besökslärare?' frågade syster Dumez när hon kom in i rummet. 'Välkommen

till mitt hem. Jag har inte haft någon besökslärare på två år.' Hon lyssnade uppmärksamt på budskapet, vi pratade lite, och hon tackade mig om och om igen för att jag hade kommit.

Innan jag gick samlade hon sina fem barn för att sjunga 'Jag är Guds lilla barn' på spanska. Hon kramade om mig och tryckte min hand ...

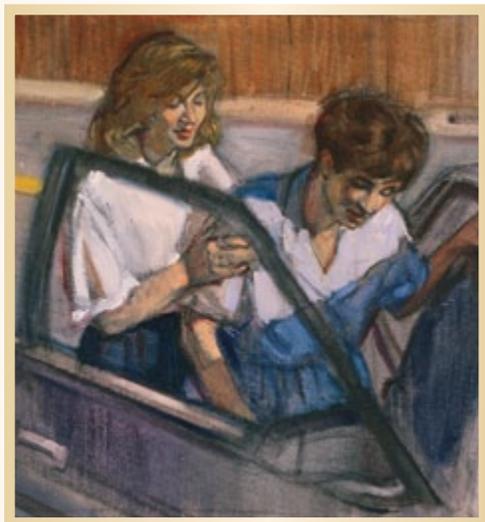
Alla besöken under det där första försöket gick bättre än jag hade förväntat mig. Under månaderna som följde, allteftersom systrarna var vänliga nog att välkomna mig in i sina hem, började jag se fram emot mina besök. Men jag var inte beredd på berättelserna om tragedier

Genom besöksverksamheten kan Hjälpföreningens systrar finna glädje i att tjäna varandra.

och svårigheter jag fick höra när jag lärde känna de här underbara personerna bättre. Jag bestämde mig för att försöka göra livet lite lättare för dessa systrar och deras familjer, varav många hade det svårt ekonomiskt. Jag började ta med mig mat när jag besökte dem. Jag tog med familjerna på utflykter. Jag körde dem till läkarbesök och till mataffären.

Jag glömde snabbt bort min egen ensamhet när jag tjänade andra. Systrarna som jag först hade ansett vara så olika mig blev snart nära vänner. De var lojala, trofasta vänner som var tacksamma för det minsta lilla som jag gjorde för dem. Och de anade vilka behov jag hade: Jag fick regelbundet telefonsamtal och gåvor som kom

"När ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst" (Mosiah 2:17).

från hjärtat. En syster virkade en duk till mitt bord. En annan skrev en dikt till min födelsedag.

Men när det hade gått flera månader efter att jag blivit kallad var jag fortfarande frustrerad över min oförmåga att göra livet tryggare eller angenämare för mina vänner ...

En kväll kände jag mig särskilt missmodig. Jag knäböjde i bön och vädjade till Herren att han skulle visa mig vad jag skulle göra. Jag kände att Herren ville att jag skulle hjälpa systrarna bli mer oberoende och att tjäna varandra. Jag erkänner att jag tvivlade på att dessa personer som bar på sådana oerhörda bördor skulle ha styrka nog att lyfta varandra, men jag visste att jag behövde följa maningen.

Jag började ändra om i besöksprogrammet för den spansktalande Hjälpföreningen. En av mina trofasta vänner, syster Moreira, erbjöd sig att besöka sex av systrarna själv. Min första impuls var att protestera: 'Det finns inte en chans att du kan besöka alla utan bil. Det är för långt att gå!' Men sedan kom jag ihåg maningen att låta systrarna tjäna varandra. Jag satte alla sex systrarna på syster Moreiras nya besökslista.

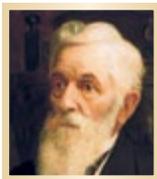
När syster Moreira kom tillbaka från sin första besöksmaraton ringde hon mig, fylld av Anden ... Hon hade ont i fötterna, men Herren hade lättat hennes börda och hennes hjärta.

"Efter några fler besök bad syster Moreira en annan syster att följa med henne på hennes rundvandring ...

När jag började se efter hittade jag många olika sätt att hjälpa systerarna hjälpa sig själva och varandra ...

Just när jag började se en stor andlig tillväxt bland medlemmarna i församlingen fick min make och jag veta att vi skulle flytta ... Jag ville inte ens tänka på att behöva lämna mina underbara vänner. Jag ville så gärna fortsätta tjäna tillsammans med dem — vi hade gett varandra så mycket. Men jag kunde i alla fall se att evangeliet hade en kraftfull inverkan på deras liv och att de tog hand om varandra. Jag, som i början hade varit en ovillig arbetare på fältet, hade återvänt nedtyngd av kärvar.”³⁴

President Lorenzo Snow, kyrkans femte president, lärde att Hjälpföreningens systrar exemplifierade sann religion. Han sade: ”Aposteln Jakob sade att ‘en gudstjänst som är ren och fläckfri inför Gud’ är följande: Att ta sig an föräldralösa barn och änkor i deras nöd och hålla sig obesmittad av världen.’ Hjälpföreningens medlemmar har antagit detta som sanning och har verkligen exemplifierat en ren och fläckfri gudstjänst i sitt liv, ty de har hjälpt nödställda, de har lagt armarna om föräldralösa och änkor och de har hållit sig obefläckade av världen. Jag vittnar om att det inte finns ädlare eller mer gudfruktiga kvinnor i världen än de som finns i Hjälpföreningen.”³⁵

Lorenzo Snow

Hur besökslärare älskar, vakar över och stärker en syster

Be dagligen för henne och hennes familj.

Sök inspiration för att lära känna henne och hennes familj.

Besök henne regelbundet för att få veta hur det går för henne och för att trösta och stärka henne.

Håll tät kontakt genom besök, telefonsamtal, brev, e-post, sms och enkla, vänliga gärningar.

Hälsa på henne vid kyrkans möten.

Hjälp henne när det har uppstått en nödsituation, sjukdom eller annat brådskande behov.

Undervisa henne om evangeliet ur skrifterna och besökslärarnas budskap.

Inspirera henne genom att vara ett gott exempel.

Rapportera till en hjälpföreningsledare om ert tjänande och systemns andliga och timliga välfärd.

Rena och gudfruktiga systrar i Hjälpföreningen har vakat över och stärkt varandra sedan de första dagarna i Nauvoo fram till idag genom kärleksfull och inspirerad besöksverksamhet. Det är ett tjänande som ges till en efter en, från hjärta till hjärta. ▣

Prästadömet välsignelser för alla

Ett oskiljaktigt band till prästadömet

*Det finns styrka och stor kapacitet
bland kvinnorna i den här kyrkan. Det finns
ledarskap och inriktning, en viss anda av oberoende,
och samtidigt stor tillfredsställelse i att vara en del av
detta Herrens rike, och i att arbeta hand i hand
med prästadömet för att föra det framåt.*

Gordon B. Hinckley

Prästadömets välsignelser för alla

Ett oskiljaktigt band till prästadömet

Genom profeten Joseph Smith har Guds prästadöme återställt till jorden i sin fullhet. Prästadömet är Guds eviga kraft och myndighet genom vilken han välsignar, återlöser och upphöjer sina barn och åstadkommer "odödlighet och evigt liv för människan".¹

Vår himmelske Faders värdiga söner ordinerar till prästadömsämbeten och får vissa plikter och ansvarsuppgifter. De är bemyndigade att handla i hans namn för att ta hand om hans barn och hjälpa dem ta emot förrättningar och ingå och hedra förbund. Alla vår himmelske Faders söner och döttrar blir lika välsignade när de tar till sig prästadömet kraft.

I ett generalkonferenstal sade äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum följande: "Vi kanske ibland kallar prästadömsbärarna för 'prästadömet', men vi får aldrig glömma att prästadömet inte ägs eller förkroppsligas hos dem som bär det. Man bär prästadömet som ett heligt förvalterskap, och det ska användas till gagn för både män, kvinnor och barn."² Äldste Oaks citerade sedan äldste John A. Widtsoe

som också verkade som medlem i de tolv kворum: "Männen har inte större rätt än kvinnorna till de välsignelser som kommer av prästadömet och som följer av att man har prästadömet."³

"Till fullo få del av prästadömet's andliga välsignelser"

Många sista dagars heliga kvinnor har vittnat om prästadömet's välsignelser i sitt liv. Syster Elaine L. Jack, Hjälpföreningens tolfte generalpresident, gav uttryck åt de känslor som andra systrar i Hjälpföreningen har. "Jag har ett starkt vittnesbörd om prästadömet's makt för alla medlemmar i kyrkan", sade hon. "I Läran och förbunden får vi ... veta att melkisedekska prästadömet innehar 'nycklarna till kyrkans alla andliga välsignelser' (L&F 107:18). Jag vet att det är Guds makt och myndighet på jorden att välsigna vårt liv och hjälpa oss att förena våra jordiska erfarenheter med evigheterna. När vi erhåller prästadömet's välsignelser, nedkallar vi kraft och nåd från Gud." Syster Jack fortsatte:

”Det har stor betydelse för mig att kvinnorna organiserades under prästadörets myndighet. Vi stöder prästadömet och understöds av dess kraft. Systrarna i kyrkan ... sätter värde på vår möjlighet att till fullo få del av prästadörets andliga välsignelser.

Var och en av oss kan bli vägledd och välsignad i vår eviga utveckling genom att erhålla dessa välsignelser. Förrättningarna, förbunden, beseglingarna och den Helige Andens gåva är nödvändiga för upphöjelse. Det finns också en mängd enskilda prästadömsvälsignelser. Prästadörets välsignelser ger oss vägledning, de ger oss ett bättre perspektiv, uppmuntrar och inspirerar oss. De manar oss till förpliktelse. Vi kan alla få del av dessa andliga välsignelser.”⁴

Syster Sheri L. Dew, som verkade som rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, upprepade dessa lärdomar: ”Systrar, somliga kommer att försöka övertyga er om att ni, eftersom ni inte blivit ordinerade till prästadömet, är missgynnade. De har helt enkelt fel och de förstår inte Jesu Kristi evangelium. Prästadörets välsignelser står till buds för alla rättfärdiga män och kvinnor. Vi kan alla ta emot den Helige Anden, få personlig uppenbarelse och få vår begåvning i templet, varifrån vi går ut ’beväpnade’ med kraft. Prästadörets kraft läker, skyddar och gör alla rättfärdiga immuna mot mörkrets makter. Det är högst betecknande att prästadörets fullhet, som

innefattas i de högsta förrättningarna i Herrens hus, endast kan ges till mannen och kvinnan tillsammans.”⁵

Förrättningar, förbund och välsignelser

När Joseph Smith organiserade Hjälpföreningen i Nauvoo i Illinois på våren 1842 var dess medlemmar kvinnor som redan hade blivit välsignade genom några prästadömsförrättningar och förbund. De hade döpts till syndernas förlåtelse. De hade tagit emot den Helige Andens gåva som gav dem rätten till Andens ständiga sällskap och förmågan att vägledas av personlig uppenbarelse. De hade tagit sakramentet för att minnas Jesus Kristus och sina förbund. De hade tagit emot Andens gåvor. Några hade fått sin patriarkaliska välsignelse och lärt sig mer om sina enskilda gåvor och sin potential och sitt medlemskap i Israels hus. Herren hade botat dem, tröstat dem och instruerat dem enligt deras behov, deras tro och hans vilja.

Syster Elizabeth Ann Whitney, som närvarade vid det första hjälpföreningsmötet, hade tolv år tidigare, 1830, fått höra om det återställda evangeliet. ”Så fort jag hörde om evangeliet och äldsterna predikade det”, sade hon senare, ”visste jag att det var den gode herdens röst”. Hon ”döptes omedelbart” och hennes

Elizabeth Ann Whitney

När sista dagars heliga kvinnor ingår och håller förbund stärker Herren dem så att de kan tjäna i hans rike.

make Newel K. Whitney döptes några dagar senare.⁶ När hon erinrade sig upplevelsen berättade hon om välsignelserna hon fått av prästadömsförrättningarna dop och konfirmation:

”Om det är några principer som har gett mig styrka och genom vilka jag har lärt mig att leva ett nyttigare liv, så vill jag ge den glädjen och styrkan till andra och berätta för dem vad evangeliet har varit och är för mig ända sedan jag tog emot det och lärde mig att följa dess lagar. Ny uppenbarelse från Anden dag för dag, mysterier som avslöjas som tidigare varit mörka, djupa, oförklarliga och ofattbara, en stilla tro på en gudomlig makt, på oändlig sanning som kommer från Gud Fadern.”⁷

”När ni kommer till templet och utför de förrättningar som tillhör Herrens hus, kommer ni att få vissa välsignelser ... Ni kommer att få nyckeln till kunskapen om Gud. (Se L&F 84:19.) Ni kommer att lära er hur ni kan bli lika honom. Gudaktighetens kraft kommer att bli uppenbar för er. (Se L&F 84:20.)”

Ezra Taft Benson

Se Nordstjärnan, maj 1986, s. 6

Andens gåvor

Den 28 april 1842 talade Joseph Smith under ett möte som hölls av Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo. En del av hans föredrag var baserat på aposteln Paulus lärdomar i Första Korintierbrevet 12–13 om Andens gåvor. Joseph Smith betonade att "dessa tecken, till exempel att bota sjuka, kasta ut djävlar etc, bör följa dem som tror".⁸

Eftersom sista dagars heliga kvinnor har fått den Helige Andens gåva kan de söka efter och välsignas med andliga gåvor som "tungomålets, profetians, uppenbarelsens, synernas, helbrägdagörelsens, tungomålsuttydningens gåva och så vidare".⁹ Under hela kyrkans historia har sista dagars heliga kvinnor fått vissa gåvor från Anden och använt dem för att välsigna sin familj och andra.

Amanda Barnes Smith var närvarande den 28 april 1842 när Joseph Smith undervisade Hjälpföreningens systrar om Andens gåvor. Hon visste att det han undervisade om var sant eftersom hon hade välsignats med uppenbarelsens gåva omkring fyra år tidigare vid ett tillfälle när hon behövde Herrens hjälp för att rädda sin son.

I slutet av oktober 1838 var Amanda och hennes make Warren tillsammans med sina barn och andra medlemmar i kyrkan på väg till Far West i Missouri. De stannade till vid en kvarn för att få reparationer gjorda på sin vagn. Medan de var där attackerade en pöbelhop de sista dagars heliga som arbetade vid kvarnen. De dödade 17

Amanda Smith bad om hjälp för att kunna ta hand om sin son.

män och pojkar och skadade 15. Amanda, som hade gömt sig under attacken, återvände och fanns Warren och deras son Sardius bland de döda. En annan son, Alma, var allvarligt skadad. Han hade fått höften bortskjuten. Amanda berättade senare om den uppenbarelse hon fick så att hennes son skulle kunna botas:

"Jag [var] där, hela den långa, hemska natten med mina döda och mina skadade och ingen utom Gud till läkare och hjälp.

O, min himmelske Fader, utropade jag, vad skall jag göra? Du ser min stackars sårade son

och vet att jag saknar kunskap. O, min himmelske Fader, vägled mig om vad jag ska göra!

Och sedan fick jag vägledning som om en röst talade till mig.”

Amanda blev vägledd att göra lut, eller en tvättlösning, av askan från elden att rengöra såret med. Sedan blev hon vägledd att göra ett grötomslag av tyg och rödalm och fylla såret med det. Dagen därpå hittade hon lite balsam och hällde det i såret för att lindra Almas smärta.

‘Alma, mitt barn’, sade jag, ‘tror du att Herren skapade din höft?’

‘Ja, mamma.’

‘Herren kan göra någonting annat där, i stället för din höft. Tror du inte att han kan det, Alma?’

‘Tror du att Herren kan göra det, mamma?’ frågade barnet, med ett barns troskyldighet.

‘Ja, min son’, svarade jag. ‘Han har visat mig i en syn hur det ska gå till.’

Sedan lade jag honom försiktigt på mage och sade: ‘Ligg nu så där och rör dig inte, så ska Herren göra en ny höft åt dig.’

Så låg Alma på mage i fem veckor, tills han var helt återställd — en rörlig broskbit hade vuxit ut i stället för den saknade leden och ledskålen, vilket läkarna än idag förundrar sig över.

Dagen då han började gå igen var jag ute och hämtade en hink vatten. Jag hörde barnen skrika. Skrämnd sprang jag tillbaka in, och där var Alma på golvet och dansade runt, och barnen skrek av förvåning och glädje.”¹⁰

Genom uppenbarelsens andliga gåva lärde Herren syster Smith hur hon skulle ta hand om sin son. Hon, liksom Elizabeth Ann Whitney och oräkneliga andra, fick ”glädje och styrka” och ”ny uppenbarelse från Anden”¹¹ tack vare sin trofasthet.

Templets välsignelser

Ett av Herrens syften med att organisera Hjälpföreningen var att förbereda sina döttrar för prästadömetts större välsignelser som finns i templets förrättningar och förbund. De första systrarna i Nauvoo såg fram emot templets färdigställande med stor förväntan, för de visste, som profeten Joseph Smith hade lovat Mercy Fielding Thompson, att begåvningen skulle föra dem ”ut ur mörkret till underbart ljus”.¹²

Templet i Nauvoo, Illinois, USA

Tempeltjänare på trappan till Salt Lake-templet, 1917

Genom profeten Joseph Smith uppenbarade Herren följande för de sista dagars heliga i Kirtland, Ohio: "Jag gav er en befällning att ni skulle bygga ett hus, i vilket hus jag ämnar begåva dem som jag har utvalt med kraft från höjden."¹³ Han lovade att han skulle ge de trofasta heliga en "mångfald välsignelser",¹⁴ och han förkunnade att templet skulle vara "en plats för tacksägelse för alla heliga och ... en plats för undervisning av alla dem som är kallade till tjänandeverket i alla sina olika kallelser

och ämbeten, så att de kan fulländas i insikten om sin andliga verksamhet, i teori, i princip och i lära, i allt som rör Guds rike på jorden".¹⁵

I Nauvoo befallde Herren återigen de heliga att bygga ett tempel och sade att han skulle återställa "prästadömetts fullhet" och "uppenbara [sina] förordningar" där.¹⁶

Hjälpföreningens systrar hjälpte varandra att förbereda sig för dessa förordningar och för rättningar och tillhörande förbund. De bidrog till uppbyggandet av templet, lärde av profeten

och av varandra under Hjälpföreningens möten, tjänade varandra kärleksfullt och försökte leva ett mer helgat liv.

När templet nästan var färdigställt kallades 36 kvinnor som tempeltjänare. Elizabeth Ann Whitney, en av de första tempeltjänarna, erinrade sig: "Jag gav mig själv, min tid och min uppmärksamhet åt det uppdraget. Jag tjänade i templet varje dag utan avbrott till dess det stängdes."¹⁷

I det högre prästadömet förrättningar som de heliga tog emot i templet i Nauvoo "[var] gudaktighetens kraft uppenbar".¹⁸ När de heliga höll sina förbund, stärktes och uppehölls de av denna kraft i prövningarna som följde under kommande dagar och år (se kapitel 3).

I kyrkan idag fortsätter trofasta kvinnor och män över hela världen att tjäna i templet och finna styrka i

Joseph Fielding
Smith

välsignelserna som enbart kan fås genom templets förrättningar. Som president Joseph Fielding Smith, kyrkans tionde president, sade: "Det är denna kyrkas kvinnors förmån att nå upphöjelse i Guds rike och ta emot myndighet och kraft som drottningar och prästinnor."¹⁹

Prästadömet i hemmet

Hjälpföreningen hjälper systrarna stärka hemmet och familjen och hjälper således till att uppfylla ett av prästadömet grundläggande syften. "Prästadömet myndighet har återställts", sade äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum, "för att familjer ska kunna beseglas för evigt."²⁰ Äldste Richard G. Scott, också i de tolv

"Den enda platsen på jorden där vi kan få fullheten av prästadömet välsignelser är i det heliga templet. Det är den enda platsen där vi genom heliga förrättningar kan ta emot det som kvalificerar oss för upphöjelse i det celestialet riket."

Harold B. Lee

*Stand Ye in Holy Places
(1974), s. 117*

Heliga kläder

Joseph Smith bad trofasta kvinnor i Nauvoo att sy heliga kläder som skulle användas under tempelförrättningarna. Att sy tempelkläder förblev ett av Hjälpföreningens ansvar i många år. Idag fortsätter systrarna ha en viktig roll när det gäller tempelkläder och tempelklädnaden. De undervisar om hur man bör hedra och ta hand om dessa kläder. De undervisar också om den anständighet som ska bevaras när man har tempelklädnaden på sig. Hjälpföreningens president i varje församling eller gren kan besvara frågor om hur man använder och tar hand om heliga kläder, med hänvisning till kyrkans nuvarande handbok. Att behandla heliga kläder med respekt är ett tecken på vördnad för templets välsignelser.

kvorum, har sagt: "Familjen och hemmet utgör grunden till ett rättfärdigt liv. Prästadömet är myndigheten och prästadömslinjen är det medel som Herren har gett för att stödja familjen."²¹ Hjälpföreningen hjälper till med detta arbete genom att hjälpa kvinnor och deras familjer att leva efter evangeliet på ett sådant sätt att de kan ta emot prästadörets utlovade välsignelser.

Man och hustru

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: "Det främsta och högsta uttrycket för kvinnlighet och manlighet är det nya och eviga äktenskapsförbundet mellan en man och en kvinna. Det är enbart detta förhållande som leder till upphöjelse. Som aposteln Paulus lärde: 'I Herren är det så att kvinnan inte är till utan mannen eller mannen utan kvinnan.'"²² Forntida skrifter bekräftar detta i berättelserna om förbundsäktenskapen mellan Abraham och Sara, Isak och Rebecka och Jakob och Rakel. Beseglingsförrättningen sammanbinder man och hustru till varandra, till deras barn och till deras Fader i himlen. "Således", fortsatte äldste Oaks, "är det gemensamma målet ... inom våra prästadömskvorum och ... i Hjälpföreningen att sammanföra män och kvinnor i det heliga äktenskapet och i en familjegemenskap som leder till evigt liv, 'den största av alla Guds gåvor'."²³

När man och hustru välsignas med möjligheten att bli föräldrar, delar de ett heligt ansvar att hjälpa sina barn förstå och ta emot prästadörets förrättningar och förbund.²⁴ Våra första föräldrar Adam och Eva visade exempel på ett enigt förhållande med ömsesidigt beroende när de undervisade sina barn. Äldste Bruce R. McConkie i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: "Det var inte enbart Adam som var engagerad i detta ...

Eva var en aktiv deltagare. Hon hörde allt som Adam sade. Hon talade om 'vår överträdelse', om 'glädjen över vår återlösning' och om de 'avkomlingar' de skulle få tillsammans, och om 'det eviga livet' som inte skulle tillfalla någon av dem enskilt, utan som alltid var reserverat för en man och en kvinna tillsammans.

Hon och Adam bad båda två. De välsignade båda Herrens namn. De undervisade båda sina barn. De tog båda emot uppenbarelse, och Herren befallde dem båda att dyrka och tjäna honom i Jesu Kristi namn för evigt.”²⁵

Sista dagars heliga profeter och apostlar har uppmuntrat män och hustrur att följa det här mönstret i sitt hem: ”Enligt gudomlig plan

skall fadern presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj. Moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad. I dessa heliga ansvar är fadern och modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar. Handikapp, död eller andra omständigheter kan göra det nödvändigt med individuella anpassningar. Släktingar bör vid behov ge hjälp och stöd.”²⁶

Sista dagars heliga över hela världen följer det här rådet på enkla men kraftfulla sätt. Män och hustrur samlar sina barn för att be och läsa skrifterna. I många hem har föräldrarna en särskild plats — kanske en enkel hylla — där de förvarar skrifterna och andra kyrkoresurser. De undervisar

Adam och Eva hade en enig förbundsrelation.

om evangeliet genom ord och exempel. De hjälper sina barn förbereda sig för att ta emot templets välsignelser, verka som heltidsmissionärer, skapa egna hem och fortsätta tjäna i kyrkan. Liksom Adam och Eva delar de på ansvaret att undervisa, be, tjäna och dyrka Herren.

I vissa fall kan en man eller en hustru känna sig ensam i dessa ansvarsuppgifter eftersom maken eller maken inte har ingått förbund eller kanske förirrat sig bort från förbunden de har ingått. Men inte heller i sådana situationer behöver trofasta familjemedlemmar känna sig ensamma. De har blivit välsignade och stärkts av prästadömet's förrättningar som de har tagit emot och förbunden de har ingått. De kan också få stöd av släktingar och andra sista dagars heliga.

Ensamstående systrar och prästadömet

Många sista dagars heliga har aldrig varit gifta. Andra är ensamstående på grund av att maken eller maken har dött eller att de blivit övergivna eller gått igenom en skilsmässa. Liksom alla medlemmar i kyrkan kommer dessa medlemmar att välsignas när de förblir trofasta mot sina förbund och gör allt de kan för att sträva efter idealet att leva i en evig familj. De kan åtnjuta prästadömet's välsignelser, styrka och inflytande i sitt liv och hem genom förrättningarna de har tagit emot och förbunden de håller.

Äldste Dallin H. Oaks berättade om sin mors trofasthet som blev änka i ung ålder. Eftersom hon hade beseglats till sin man i templet ansåg hon sig inte vara ensamstående, men hon var

BARBARA B. SMITH

Hjälpföreningens tionde generalpresident

"Med fortsatta råd från prästadömet och med hjälpföreningsledare som kallats av Herren genom inspiration, har kyrkans kvinnor en gudomlig källa till vägledning för det arbete som är deras, och Hjälpföreningen tillhandahåller ett sätt varpå detta arbete kan utföras."

Barbara B. Smith

Ensign, mars 1983, s. 23

Hjälpföreningen stöder kvinnorna medan de vårdar sina barn.

ändå tvungen att uppfostra barnen ensam. Äldste Oaks erinrar sig:

”Min far dog när jag var sju år. Jag var äldst av tre små barn som min mor fick kämpa för att fostra på egen hand. När jag ordinerades till diakon berättade hon hur glad hon var att ha en prästadömsbärare i hemmet. Men mor fortsatte att leda familjen, även att välja vem av oss som skulle be när vi knäföll tillsammans varje morgon ...

När min far dog presiderade min mor över vår familj. Hon hade inget prästadömsäm-bete, men som den kvarlevande föräldern i äktenskapet blev hon sin familjs ledare. Å andra sidan hyste hon alltid all aktning för vår

biskops och andra kyrkoledares prästadöms-auktoritet. Hon presiderade över sin familj, men de presiderade över kyrkan ...

Hos den trofasta mor och änka som uppfostrade mig rådde det inte någon förvirring om familjens eviga natur. Hon hedrade alltid vår avlidne fars ställning. Hon såg till att han var närvarande i vårt hem. Hon talade om deras tempeläktenskaps eviga varaktighet. Hon påminde oss ofta om vad vår far skulle vilja att vi gjorde för att förverkliga Frälsarens löfte om att vi kunde vara en evig familj.”²⁷

En annan man berättade om hur hans mor presiderade i hemmet: ”Just när jag höll på att förbereda mig för att verka som heltidsmissionär lämnade far familjen och kyrkan. Under dessa omständigheter var det svårt för mig att lämna hemmet för två år, men jag åkte. Och medan jag tjänade Herren i ett land långt borta fick jag höra om mors styrka därhemma. Hon behövde och uppskattade den särskilda uppmärksamhet hon fick av män som höll prästadömet — hennes far och bröder, hennes hemlärare, andra män i församlingen. Men hennes största styrka kom från Herren själv. Hon behövde inte vänta på ett besök för att få ha prästadömet välsignelser i hemmet, och när besökarna gick stannade välsignelserna kvar. Eftersom hon var trofast mot förbunden hon hade ingått i dopets vatten och i templet hade hon alltid prästadömet välsignelser i sitt

liv. Herren gav henne inspiration och styrka utöver hennes egen förmåga, och hon fostrade barn som nu håller samma förbund som har uppehållit henne.”²⁸

Dessa kvinnor förstod att de fick ta emot extra styrka och hjälp genom förbunden de hade ingått och hållit.

Tjänande i kyrkan

Alla som verkar i officiell egenskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga gör det under ledning och myndighet av dem som har prästadömet's nycklar, som biskopar och stavspremier. I Hjälpföreningen fastställdes mönstret under Hjälpföreningens första möte. Efter instruktioner av profeten Joseph Smith lade äldste John Taylor i de tolv apostlarnas kvorum sina händer på syster Emma Smith and hennes rådgivare, syster Sarah M. Cleveland och Elizabeth Ann Whitney, en och en. Han välsignade dem med att de skulle bli vägledda i sitt tjänande. Ända sedan dess har syster Sarah som tjänat i kallelser i Hjälpföreningen, i alla andra kallelser och som besökslärare verkat under myndighet av dem som har prästadömet's nycklar.

President Boyd K. Packer i de tolv apostlarnas kvorum sade:

”Hjälpföreningen verkar under ledning av melkisedekska prästadömet för ’alla andra

myndigheter och ämbeten i kyrkan är tillägg till detta prästadöme’. Den organiserades ’efter prästadömet's mönster’ ...

Bröderna vet att de *tillhör* ett prästadömskvorum. Alltför många systrar, däremot, betraktar Hjälpföreningen enbart som en kurs de deltar i. Samma känsla av att *tillhöra* Hjälpföreningen i stället för att bara delta i en lektion måste födas i hjärtat hos varje kvinna.”²⁹

Prästadömskvorum organiserar män i ett brödraskap för att tjäna, lära, utföra sina plikter och studera evangeliets lärdomar. Hjälpföreningen uppfyller samma syften för kvinnorna i kyrkan. Alla kvinnor i kyrkan tillhör Hjälpföreningen, även om de har andra ansvarsuppgifter som gör det svårt för dem att vara med på alla hjälpföreningsmöten. De fortsätter att vakas över och undervisas genom Hjälpföreningens systerskap.

Enighet: ”Alla måste handla i samstämmighet”

I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga ska män och kvinnor stärka och stötta varandra och arbeta tillsammans i enighet. Herren sade: ”Var ett, om ni inte är ett är ni inte mina.”³⁰

Profeten Joseph Smith lärde: ”Alla måste handla i samstämmighet, annars kan ingenting utföras.”³¹ Och han var ett föredöme i att arbeta i samstämmighet med andra. Syster Eliza R. Snow mindes och värderade hans

.. ————— ..

exempel högt i hela sitt liv. Hon berättade om det för lokala ledare i kyrkan när Hjälpföreningen åter organiserades i Utah. Hon sade att biskoparna skulle "ha samma relation" till församlingarnas Hjälpförening som Joseph Smith hade haft med Hjälpföreningen i Nauvoo. Hon sade också att "ingen förening ... kunde existera utan [biskopens] råd".³²

När syster Bathsheba W. Smith verkade som Hjälpföreningens fjärde generalpresident mindes hon Joseph Smiths undervisning och exempel. Hon uppmanade Hjälpföreningens systrar att arbeta i harmoni med prästadsömsledarna. Hon sade: "Vi önskar ödmjukt förhålliga kallelserna Herren har gett oss, och för att kunna göra det på ett acceptabelt sätt behöver vi förtroende

En känsla av tillhörighet i Hjälpföreningen "måste födas i hjärtat hos varje kvinna" (Boyd K. Packer).

*"Jag ber att [en] anda
av enighet må sprida
sig genom hela kyrkan,
att det må vara
kännetecknande för
stavspreidentskap
och högråd, biskopar,
[hemlärare] och särskilt
kyrkans kворum och
biorganisationer, att de
alla må vara ett, för att
citera Frälsaren, som
han och Fadern är ett."*

David O. McKay

I Conference Report, apr. 1937,
s. 121–122; hänvisar till
Johannes 17:21

och stöd av kyrkans första presidentskap, apostlarna, stavspresidenterna och biskoparna, vilka vi alltid vill stödja och med vilka vi önskar arbeta i harmoni.”³³

Detta mönster har bevarats under årtiondenas gång. President Henry B. Eyring, rådgivare i första presidentskapet, har sagt: ”En underbar del av Hjälpföreningens arv framgår av det sätt som prästadömet alltid har visat respekt för och i sin tur erhållit respekt från Hjälpföreningen.”³⁴

När syster Barbara W. Winder påbörjade sin verksamhet som Hjälpföreningens elfte generalpresident, bad president Gordon B. Hinckley, som då verkade som rådgivare i första presidentskapet, henne att ena systerarna som verkade i Hjälpföreningen, Unga kvinnor

och Primär under prästadömet. Syster Winder insåg att enighet ”inte bara är en fråga om att systerarna arbetar tillsammans, utan att de samarbetar med prästadömsbröderna. Vi är kompanjoner i arbetet.”³⁵

Syster Winder sade att en kort tid efter att hon kallats att verka som Hjälpföreningens generalpresident bad äldste Dallin H. Oaks att få träffa henne. Han hade blivit ombedd att utarbeta ett uttalande för kyrkan i en viktig angelägenhet och kände att han behövde rådgöra med kyrkans kvinnliga ledare. Han visade respekt och tacksamhet för syster Winders kunskap, åsikter och inspiration genom att be om och använda hennes hjälp.

Syster Winder sade senare att kyrkans män och kvinnor behöver varandras hjälp i arbetet.

BARBARA W. WINDER

Hjälpföreningens elfte generalpresident

”Det är min önskan att vi skall vara enade, ett med prästadömet, att vi skall betjäna och uppbygga Guds rike här idag och sprida evangeliets glädje till dem som behöver den. Detta är hans rike. Vårt ansvar att dela med oss av det är stort.”

Barbara W. Winder

I Conference Report, apr. 1984, s. 79; eller Nordstjärnan, juli 1984, s. 59

”Jag lärde mig att när man blir inbjuden till ett möte”, sade hon, ”så blir man inte inbjuden att komma och klaga över alla ens problem, utan man blir inbjuden för att komma med lösningar. Sedan kan vi tillsammans tala om idéerna för att se vad som kan fungera. Prästadömsbröderna förväntar sig och behöver kyrkans kvinnors perspektiv. Vi behöver vara förberedda och hjälpa dem.”³⁶

Denna enighet i fråga om syfte är uppenbar i kyrkans rådsmöten. När männen och kvinnorna i dessa råd lyssnar på varandra, söker Andens vägledning och arbetar i enighet, får de inspiration till att veta hur de ska avhjälpa enskilda och familjers behov. Herren har sagt: ”Där två eller tre är samlade i mitt namn för någon saks skull, se, där är jag mitt ibland dem.”³⁷

President Thomas S. Monson, kyrkans sextonde president, gav ett exempel på vad som kan hända när Hjälpföreningens systrar och prästadöms bröder arbetar tillsammans i Herrens tjänst:

”Den 24 augusti [1992] utbröt orkanen Andrew på Floridas kust söder om Miami. Vindstyrkan översteg 300 kilometer i timmen ... Åttiosjutusen hem förstördes och 150 000 personer blev hemlösa ...

Prästadöms och Hjälpföreningens lokala ledare organiserade sig snabbt för att bedöma skadorna och kunna hjälpa till i röjningsarbetet. I tre omgångar kom över 5 000 medlemmar

I kyrkan arbetar män och kvinnor tillsammans i enighet.

för att arbeta frivilligt sida vid sida med den olycksdrabbade befolkningen, hjälpa till att reparera 3 000 hem, en synagoga, en pingstkyrka och två skolor.”³⁸

”Hand i hand med prästadömet”: Inspirerade råd från nutida profeter

Sista dagars heliga profeter har talat om de välsignelser som kyrkan och familjer får då trofasta prästadömsbröder och trofasta hjälpföreningssystrar arbetar tillsammans.

President Spencer W. Kimball, kyrkans tolfte president, sade: ”Det finns en kraft i [Hjälpföreningens] organisation som ännu inte utnyttjats tillfullo för att stärka hemmen i Sion och

bygga upp Guds rike, och den kommer heller inte att göra det förrän både systerarna och prästadömet fångar visionen av Hjälpföreningen.”³⁹

President Joseph Fielding Smith sammanfattade relationen mellan Hjälpföreningen och prästadörets kворum:

”De [systerarna] har sina egna möten, som Hjälpföreningen, vari de har givits kraft och myndighet att utföra många storslagna gärningar ...

Herren har i sin visdom kallat våra systrar att vara till hjälp för prästadömet. Tack vare deras sympati, ömsinta hjärtan och vänlighet ser Herren på dem och ger dem plikten och ansvaret att hjälpa behövande och nödställda. Han har pekat ut vägen de ska följa och han har gett dem denna storslagna organisation där de har myndighet att tjäna under församlingarnas biskopars vägledning och i harmoni med församlingarnas biskopar, för att se till vårt folks intresse, både andligt och timligt.”⁴⁰

När president Gordon B. Hinckley verkade som kyrkans femtonde president sade han följande till Hjälpförenigens systrar:

”Låt mig först säga till er systrar att ni kommer inte på andra plats i vår himmelske Faders plan för sina barns eviga lycka och välbefinnande. Ni är en oundgänglig del i den planen.

Utan er skulle inte planen fungera. Utan er skulle hela programmet vara omintetgjort ...

”Det finns styrka och stor kapacitet bland kvinnorna i den här kyrkan” (Gordon B. Hinckley).

Var och en av er är en Guds dotter, förlänad gudomlig födslorätt. Ni behöver inget försvar för denna ställning ...

Det finns styrka och stor kapacitet bland kvinnorna i den här kyrkan. Där finns ledarskap och direktiv, en anda av självständighet, och likväl stor tillfredsställelse över att vara en del av detta, Herrens rike, och över att arbeta hand i hand med prästadömet för att föra det framåt.”⁴¹

”Hemmets väktare”

Etablera, vårda och försvara familjen

Att vara en rättfärdig kvinna på jorden i denna sista tid, före vår Frälsares andra ankomst, är en särskilt ädel kallelse. Hon har satts här för att hjälpa till att berika, att skydda och bevara hemmet — vilket är samhällets ädlaste grundinstitution.

Spencer W. Kimball

O LE AIC O SE FOLAFOLA LALOLAG

O LE AU PERESITENE SILI MA LE AUFONO A APO
O LE EKALEA A IESU KERISO O LE AU PAI

O I MATOU, O LE AU PERESITENE SILI MA LE AUFONO A Aposetolo e Toseselulua O Le Ekalesia a Iesu Keriso o le Au Paia o Aso e Gata Ai, matou te fa'itino atu ma le faamaoni, o le faaiipooga i le va o se ali'i ma se tamaiti, ua faauaina e le Atua, ma o le aiga o le totomagaletu lea o le faafuaga a Le Fofa, mo le tasmuga e faavavau o Lana fanau.

O TAGATA UMA—tane ma le fafine—ua fofoaina i le faatusa o le Atua. O'i latou taitoatasi o se atali po o se atafine apaga faacelerale a ni matua faalelei, ma o lea ua tofua ai ma se

le Ali'i" (Salam a latou fanau mea e mara latou a le Atua ma aveve te nonofo atu i le Atua.

O LE AIGA ua ali'i ma le tama

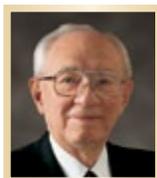

”Hemmets väktare”

Etablera, vårda och försvara familjen

Den 23 september 1995 stod president Gordon B. Hinckley, kyrkans femtonde president, framför kyrkans kvinnor under Hjälpföreningens allmänna möte. Han uttryckte sin tacksamhet mot de trofasta och hängivna sista dagars heliga kvinnorna — unga och gamla, gifta och ensamstående, med barn och utan barn. Han nämnde de allvarliga problem de ställs inför, han gav uppmuntran, råd och varningar för att hjälpa dem uppfylla sina ansvarsuppgifter och finna glädje i livet. Mot slutet av sitt tal sade han:

”Då det finns så många spetsfundigheter framställda som sanning, så mycket bedrägeri angående normer och värderingar, så många lockbeten och frestelser till att långsamt befläckas av världen, har vi känt oss manade att varna och förvarna er. Därför utfärdar vi i första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd nu en kungörelse till kyrkan och till världen som ett klargörande och en ytterligare bekräftelse av normer, lärdomar och förfaringsätt angående familjen som profeterna, siarna och uppenbararna i denna kyrka

Gordon B. Hinckley

gång på gång under dess historia tillkännagett.”¹ Sedan läste han upp ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen.” Detta var första gången som tillkännagivandet lästes offentligt.

I tillkännagivandet förkunnar första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum att ”lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar”. De ”förkunnar högtidligen att äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga välfärd”. De påminner män och hustrur om deras ”ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn”.²

Som tillkännagivandets titel betonar, publicerades det som ”ett tillkännagivande för världen” — för att påminna alla människor, även nationernas ledare, om familjens eviga betydelse. Åtta månader efter att president Hinckley presenterat tillkännagivandet talade han vid en presskonferens i Tokyo. Han sade: ”Varför har vi utfärdat detta tillkännagivande om familjen just nu? Eftersom familjen angrips. Över hela världen sönderfaller familjer. Hemmet är den plats där samhället kan börja

förbättras. Barn gör till största delen vad de blir undervisade om. Vi försöker förbättra världen genom att stärka familjen."³

Hjälpföreningssystemens vittnesbörd visar att tillkännagivandet, förutom att det riktas till hela världen, är ett uttalande om lärosatser som har betydelse för varje familj och varje individ i kyrkan. Principerna i tillkännagivandet har berört systrar i alla situationer.

Syster Barbara Thompson, som senare kallades att verka som rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, var i Tabernaklet i Salt Lake City när president Hinckley läste upp tillkännagivandet där. "Det var ett underbart tillfälle", minns hon. "Jag kände hur viktigt budskapet var. Jag tänkte också: 'Det här är till stor vägledning för föräldrar. Det ger också föräldrarna ett stort ansvar.' Jag tänkte också för ett ögonblick att det egentligen inte gällde mig eftersom jag inte var gift och inte hade några barn. Men nästan samtidigt tänkte jag: 'Men det gäller visst mig. Jag tillhör en familj. Jag är dotter, syster, faster, kusin, brorsdotter och barnbarn. Jag har ansvar — och välsignelser — eftersom jag tillhör en familj. Och även om jag vore den enda levande medlemmen i min familj så tillhör jag fortfarande Guds familj och har ett ansvar att hjälpa till att stärka andra familjer.'"⁴

Barbara Thompson

eningens generalpresidentskap, var i Tabernaklet i Salt Lake City när president Hinckley läste upp tillkännagivandet där. "Det var ett

underbart tillfälle", minns hon. "Jag kände hur viktigt budskapet var. Jag tänkte också: 'Det här är till stor vägledning för föräldrar. Det ger också föräldrarna ett stort ansvar.' Jag tänkte också för ett ögonblick att det egentligen inte gällde mig eftersom jag inte var gift och inte hade några barn. Men nästan samtidigt tänkte jag: 'Men det gäller visst mig. Jag tillhör en familj. Jag är dotter, syster, faster, kusin, brorsdotter och barnbarn. Jag har ansvar — och välsignelser — eftersom jag tillhör en familj. Och även om jag vore den enda levande medlemmen i min familj så tillhör jag fortfarande Guds familj och har ett ansvar att hjälpa till att stärka andra familjer.'"⁴

Syster Bonnie D. Parkin, som senare verkade som Hjälpföreningens fjortonde generalpresident, var också i Tabernaklet när president Hinckley läste tillkännagivandet. Hon erinrar sig: "I församlingen rådde stillhet, men också en känsla av glädje, reaktionen 'ja — vi behöver hjälp med våra familjer!' Jag minns att det kändes så rätt. Tårar rann nedför kinderna på mig. När jag såg på systrarna som satt nära mig, tycktes de uppleva liknande känslor. Det fanns så mycket i tillkännagivandet att jag var ivrig att få tag i ett exemplar att studera. Tillkännagivandet bekräftar kvinnans värdighet. Och tänk att det först gavs till kyrkans kvinnor vid Hjälpföreningens möte."⁵

Varför valde första presidentskapet att presentera tillkännagivandet om familjen på Hjälpföreningens allmänna möte? När president Hinckley hade läst upp det gav han svaret på den frågan. "Ni är hemmets väktare", sade han till systrarna. "Det är ni som föder barnen. Det är ni som fostrar dem och grundlägger deras livsvanor. Inget annat arbete kommer så nära det gudomliga som fostrandet av Guds söner och döttrar."⁶

President James E. Faust, president Hinckleys andre rådgivare, tillade följande förklaring: "Eftersom ni mödrar är hjärtat och själen i varje familj, var det lämpligt att det [tillkännagivandet] först lästes vid Hjälpföreningens allmänna möte."⁷

"Ni mödrar är hjärtat och själen i varje familj" (James E. Faust).

En "bekräftelse av normer, lärdomar och förfaringssätt"

Lärdomarna i tillkännagivandet om familjen var inte nya 1995. Som president Hinckley sade, var de "en ytterligare bekräftelse av normer, lärdomar och förfaringssätt".⁸ De hade haft "en central roll i Skaparens plan" också innan han skapade jorden.⁹

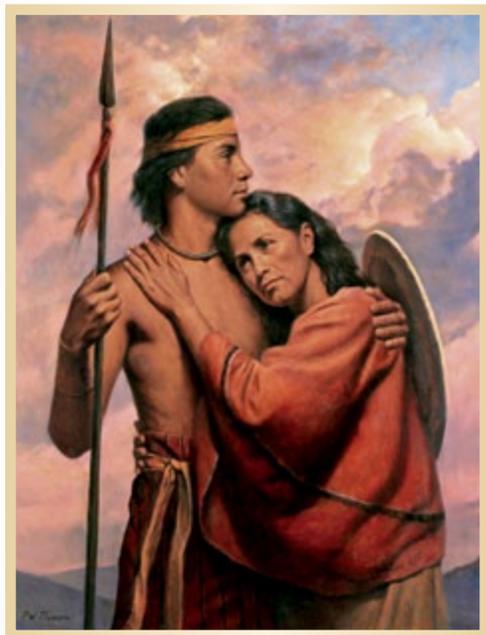
Syster Julie B. Beck, Hjälpföreningens femtonde generalpresident, har sagt: "I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har vi en lära om familjen som grundas på skapelsen, fallet och försoningen. I och med jordens skapelse tillkom en plats där familjen kunde bo ... Fallet gav familjen möjlighet att växa ... Försoningen gör det möjligt för familjen att bli besegrad för evigt."¹⁰

"Vi uppmanar föräldrarna att göra sitt allra bästa för att undervisa och fostra sina barn i evangelieprinciper som kan hjälpa dem hålla sig nära kyrkan. Hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv och inget annat kan ta dess plats eller fylla dess viktiga funktion i att fullgöra detta gudagivna ansvar."

*Första presidentskapet
(Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson,
James E. Faust)*

Liahona, dec. 1999, s. 1

Trofasta kvinnor och män har varit trogna denna lära om familjen och följt dessa normer, lärdomar och förfaringssätt närhelst evangeliet har funnits på jorden. "Vår ärorika moder Eva" och vår "fader Adam" var ledare för sina barn och undervisade dem om "glädjen över vår återlösning och det eviga livet som Gud ger till alla de lydiga".¹¹ Rebecka och Isak såg till att deras familj inte skulle gå miste om prästadömetts förbund och välsignelser.¹² En änka i staden Sarefat kunde ta hand om sin son eftersom hon hade tro nog att följa profeten Elia.¹³ Tvåtusensexio unga

Anti-nephi-lehiterna utvecklade stor tro tack vare sina mödrars undervisning (se Alma 56:47).

krigare stred modigt för att skydda sina familjer. De litade på sina mödrars löfte att "Gud [skulle] rädda dem".¹⁴ Som ung man växte Jesus Kristus till "i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor", fostrad av kärleken och omsorgen från sin mor Maria och hennes man Josef.¹⁵

Med evangeliets återställelse fick kyrkans första medlemmar större kunskap om familjens betydelse.¹⁶ De heliga lärde sig att de genom prästadömetts kraft kunde ta emot templetts förrättningar och förbund som skulle binda samman deras familjer för evigt. Detta löfte stärkte medlemmarna i deras strävan att uppfylla sina roller som Guds söner och döttrar.

De första hjälpföreningsledarna uppmunttrade kvinnorna att göra familjen till det centrala i sitt liv. Syster Eliza R. Snow, Hjälpföreningens andra generalpresident, fick aldrig några egna barn. Men hon förstod betydelsen av en mors inflytande. Hon rådde hjälpföreningssystrarna: "Låt er första prioritering vara att utföra era plikter i hemmet."¹⁷ Syster Zina D. H. Young, Hjälpföreningens tredje generalpresident, lärde systrarna att "göra hemmet till en attraktionspunkt där en anda av kärlek, frid och enighet råder och den ljuva kärlek som inte tänker något ont alltid består."¹⁸

Mary Fielding Smith var ett gott exempel på en stark, kärleksfull mor. Hennes son Joseph F. Smith, som blev kyrkans sjätte president, erinrade sig:

”Jag minns min mor under tiden i Nauvoo. Jag minns hur jag såg henne och hennes hjälplösa barn skynda sig på en flatbottnad båt med det lilla hon kunde bära ut ur huset när pöbeln började anfalla staden Nauvoo. Jag minns kyrkans svårigheter där och på väg till Winter Quarters, på Missourifloden, och hur hon bad för sina barn och sin familj under sin tröttsamma färd ... Jag minns alla våra prövningar i samband med att vi försökte ge oss iväg med Israels läger, och jag minns hur vi kom till dessa bergs dalar utan tillräckligt många djur att dra våra vagnar. Eftersom vi inte hade några möjligheter att få tag på de djur vi behövde, satte hon ok på våra kor och kalvar och band ihop två vagnar. Vi började ta oss till Utah under dessa enkla och hjälplösa omständigheter, och min mor sade: 'Herren visar oss en utväg', men hur han skulle visa oss en utväg visste ingen. Jag var en liten pojke då, och jag drev på djuren och gjorde min del av arbetet. Jag minns hur jag råkade höra henne i avskild bön be till Gud om att hon skulle kunna utföra sitt verk och sitt uppdrag. Tror ni inte att detta gjorde intryck på mig? Tror ni att jag kan glömma min mors exempel? Nej! Hennes tro och exempel finns alltid klart och tydligt i mitt minne. Vad jag tror? Varje andetag jag tar, varje känsla i min själ stiger till Gud i tacksamhet mot honom för att min mor var en helig, att hon var en Guds kvinna, ren och trofast, och att hon hellre hade lidit döden än svikit det ansvar hon

Rebecka, här med Abrahams tjänare, förstod betydelsen av förbundsäktenskap (se 1 Mosebok 24:1–28).

var ålagd. Hon led hellre fattigdom och elände i vildmarken och försökte hålla ihop sin familj, än förblev i Babylon. Detta är andan som genom-syrade henne och hennes barn.”¹⁹

Timliga ansvarsuppgifter och eviga roller

I samklang med tidlösa principer om hemmets och familjens heliga karaktär hjälper melkisedek-ska prästadömetns kvorum männen att fullgöra sina ansvarsuppgifter som söner, bröder, makar och fäder. Hjälpföreningen hjälper kvinnor att fullgöra sina ansvarsuppgifter som döttrar, systrar,

hustrur och mödrar. Hjälpföreningssystrarna har alltid stöttat varandra i ansträngningarna att stärka familjen, lära sig praktiska färdigheter som förbättrar hemmet och göra hemmet till en plats där Anden kan vistas.

Att vårda familjen

Syster Zina D. H. Young var en kärleksfull, vårdande mor och hon undervisade Hjälpföreningens systrar om de principer som vägledde hennes eget arbete i hemmet. Hon sade: "Om det finns någon mor här som inte undervisar och instruerar sina barn på rätt sätt ... så ber jag henne att göra det. Samla barnen omkring dig ... och be med dem ... Varna barnen för allt det onda som omger oss ... så att de inte blir offer för detta onda utan växer upp i helighet och renhet inför Herren."²⁰ Hon sade också: "Var flitiga i

alla livets plikter, som mödrar och hustrur ... Låt oss vara nogga med att tala med visdom inför våra små och undvika felfinneri ... och utveckla vår naturs högre egenskaper som verkar för att upphöja, förfina och rena hjärtat ... Vi bör anstränga oss till det yttersta för att lära Sions barn att vara ärliga, dygdiga, hederliga och punktliga i alla sina plikter, och även att vara arbetsamma och hålla sabbatsdagen helig ... Mödrar bör aldrig säga ett ord som kan skada faderns anseende inför barnen, för de är noggranna observatörer. Så goda frön i deras unga och känsliga sinnen, och föredra alltid principer före riktlinjer, så kommer ni att samla skatter i himlen."²¹

När syster Bathsheba W. Smith verkade som Hjälpföreningens fjärde generalpresident såg hon ett behov av att stärka familjerna. Därför startade hon moderskapslektioner för

BONNIE D. PARKIN

Hjälpföreningens fjortonde generalpresident

Om jag fick önska en sak för denna kyrkas föräldrar och ledare, så vore det att de skulle känna Herrens kärlek i sitt liv varje dag medan de tar hand om vår himmelske Faders barn ... Jag inbjuder er att i allt ni gör ta på er kärlekens mantel och omsvepa er familj i Kristi rena kärlek."

Bonnie D. Parkin

Liahona, juni 2006, s. 61, 65

hjälpföreningssystrarna. Lektionerna tog upp äktenskapsråd, mödravård och barnuppfostran. Lektionerna stödde president Joseph F. Smiths lärdomar om att Hjälpföreningen ska hjälpa kvinnorna i deras roll i hemmet:

”Varhelst det råder okunnighet eller åtminstone brist på insikt om familjen, familjens plikter, om skyldigheter som bör förekomma och som rättmätigt förekommer mellan man och hustru och mellan föräldrar och barn, finns denna organisation där eller nära till hands, och genom naturliga begåvningar och den inspiration som tillkommer organisationen är man förberedd på och redo att undervisa om dessa viktiga plikter. Varhelst det finns en ung mor, som inte fått de erfarenheter hon borde ha fått av hur hon skall kunna fostra och ta hand om sitt barn, eller göra sitt hem trivsamt och vackert och önskvärt för sig själv och sin make, finns denna organisation där, någon del av dess organisation, för att undervisa denna unga mor och hjälpa henne att utföra sin uppgift och göra det väl. Och varhelst det råder brist på erfarenhet av hur man ger nyttig och närande och lämplig mat till barnen, eller där det finns behov av att ge lämplig andlig undervisning och andlig föda till barnen, finns det systrar i Kvinnliga hjälpföreningens underbara organisationer i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och i Sions mödrars och döttrars organisationer, som är rustade att förmedla denna undervisning.”²²

Förmågan att vårda är inte enbart förbehållen kvinnor som har egna barn. Syster Sheri L. Dew har sagt: ”Av olika anledningar som endast Herren känner till, krävs det av somliga kvinnor att de måste vänta med att få barn. Detta dröjsmål är inte lätt för en rättfärdig kvinna. Men Herrens tidsschema för var och en av oss omintetgör inte vår vårdande natur. Så därför måste en del av oss hitta andra sätt att vara som en mor. Och överallt omkring oss finns det människor som behöver kärlek och vägledning.”²³

Systrarna i kyrkan har möjlighet att vårda när de får kallelser som ledare och lärare och

Hjälpföreningen hjälper mödrarna i deras heliga ansvar.

Mödrar och mormödrar kan förbereda sina döttrar och dotterdöttrar att bli vårdare.

när de verkar som besökslärare. Vissa systrar skänker moderlig kärlek och påverkar barn som inte är deras egna. Ensamstående systrar är ofta bland de första som anstränger sig för att vara till välsignelse för barn som behöver rättfärdiga kvinnors inflytande. Ibland fortgår denna vård i dagar, veckor och år. Genom osjälviskt tjänande och tro har kvinnor räddat många barn från känslomässig, andlig och fysisk fara.

Göra hemmet till ett andligt kraftcentrum

Alltsedan Hjälpföreningens första dagar i Nauvoo, Illinois har systrarna samlats för att

lära sig mer om hur de kärleksfullt uppfyller sina praktiska ansvarsuppgifter. De har utövat färdigheter som hjälper dem stärka sin tro och rättfärdighet, stärka sin familj och göra sitt hem till ett andligt kraftcentrum och hjälpa behovande. De har tillämpat principerna att leva förutseende och vara andligt och timligt oberoende. Deras systerskap och enighet har också stärkts när de har undervisat varandra och tjänat tillsammans. Denna utbildning har blivit till välsignelse för systrar i alla omständigheter. Syster Bonnie D. Parkin berättade hur dessa möten har stärkt henne:

.. ————— ..

”Som medlemmar i Hjälpföreningen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är det vår förmån och vårt ansvar att vårda och stödja familjen. Alla tillhör en familj och alla familjer behöver stärkas och beskyddas.

De som hjälpt mig mest att lära mig att sköta ett hem är för det första min mor och mormor och därefter systerarna i Hjälpföreningen i de olika församlingar där vi bott. Jag lärde mig färdigheter. Jag såg exempel på den glädje som kommer av att skapa ett hem där andra trivs ... Hjälpföreningens ledare, se nu till att de möten och aktiviteter ni planerar stärker alla systerarnas hem.”²⁴

Syster Barbara W. Winder, Hjälpföreningens elfte generalpresident, påminde kvinnorna om de andliga välsignelser som kommer när de håller sina hem rena och i ordning: ”Det är en konst att ta hand om ett hem. För vår skull och för vår familjs är det viktigt att vi har en fristad — en tillflykt från världen där vi trivs och där andra också kan trivas om de kommer dit.”²⁵

Enskilt och kollektivt är Hjälpföreningens syster exempel för varandra på hur man stärker hemmet och familjen. Syster Belle S. Spafford, Hjälpföreningens nionde generalpresident, bar sitt vittnesbörd om Hjälpföreningens gudomliga ursprung och dess roll att hjälpa kvinnor uppfylla sina roller som hustru och mor. ”Jag tror att den har stort och gott inflytande på hemmet”, sade hon. ”Om någon har en god mor så har hon ett gott hem, och om hon har en god hjälpföreningsmor, kan hon vara övertygad om att visdom och gott inflytande råder i hemmet.”²⁶

Alla systrar har ansvaret att vårda, eller fostra. Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum har

”Den första tanke som steg upp i mitt inre, varje gång ... [frestelserna] blev som mest lockande och frestande för mig, [var] denna: Kom ihåg din mors kärlek! Minns hur hon strävade för ditt väl. Minns hur villig hon var att uppoffra sitt liv för ditt bästa. Kom ihåg vad hon lärde dig under din barndom ... Denna känsla för min mor blev ett skydd, en barriär mellan mig och frestelserna.”

Joseph F. Smith

Kyrkans presidenters lärdomar:
Joseph F. Smith (1999), s. 35.

Mödrar och fäder har ett heligt ansvar att undervisa och vårda sina barn.

sagt: "Systrar, vi, era bröder, kan inte göra det som ni blev gudomligt utsedda att göra före världens grundläggning. Vi kan försöka, men vi kan aldrig ens hoppas på att kunna efterlikna era unika gåvor. Det finns inget i den här världen som är så personligt, så fostrande och så livsförändrande som en rättfärdig kvinnas inflytande ... *Alla* kvinnor [har] i sin gudomliga natur ... både den inneboende förmågan och förvalterskapet att fostra."²⁷

Ordet *moderskap* fastställer kvinnornas eviga roller. Det beskriver deras natur som vårdare. *Vårda* är ett rikt ord. Det innebär att undervisa, bidra till utveckling, främja tillväxt och att ge näring och föda. Kvinnor har fått den stora

förmånen och ansvaret att vårda i ordets alla bemärkelser, och Hjälpföreningen har ansvaret att undervisa och stödja kvinnorna i deras gudomligt förordnade, outhärliga roller som mödrar och vårdare.²⁸

Syster Julie B. Beck har undervisat om rollen att vårda: "Att vårda betyder att ägna sig åt, ta hand om och få att växa. Därför [bör] mödrar skapa en omgivning för andlig och timlig tillväxt i sitt hem. Ett annat uttryck för att *vårda* är *ta hand om ett hem*. I detta att ta hand om ett hem ingår att laga mat, tvätta, diska och hålla ordning i hemmet. Kvinnors makt och inflytande är som störst i hemmet. Därför bör sista dagars heligas kvinnor vara bäst i världen på att ta hand om ett hem. Att utföra sysslorna i hemmet tillsammans med barnen ger möjligheter att undervisa och ge exempel på egenskaper som barn bör försöka efterlikna. Mödrar som vårdar är kunniga, men all den utbildning som kvinnor skaffar sig blir till ingen nytta för dem om de inte har förmågan att skapa ett hem där atmosfären ger andlig tillväxt ... För att kunna fostra krävs organisation, tålmod, kärlek och arbete. Att genom vård bidra till tillväxten är verkligen en mäktig och inflytelserik uppgift som kvinnor tilldelats."²⁹

Att försvara familjen och moderskapet

Förutom att stärka hemmet från insidan har Hjälpföreningen tillhandahållit ett orubbligt skydd mot inflytanden som attackerar familjen

från utsidan. President Howard W. Hunter, kyrkans fjortonde president, sade:

”Det tycks mig som om behovet är stort av att samla kyrkans kvinnor till att stå tillsammans med och för generalauktoriteterna, för att hejda den onskans tidvattenvåg som omger oss, och att främja vår Frälsares verk ...

Vi bönfaller er att utöva ert mäktiga, goda inflytande och därigenom stärka våra familjer, vår kyrka och våra samhällen.”³⁰

Hjälpföreningens ledare har alltid motsatt sig ansträngningarna att försvaga den traditionella familjen och förringa hustruns och moderns roll. Syster Amy Brown Lyman, Hjälpföreningens åttonde generalpresident, betonade behovet av att mödrarna är med sina barn. Hon verkade som president under andra världskriget, en tid när regerings- och samhällsledare uppmuntrade kvinnorna att arbeta utanför hemmet för att stödja sitt lands ekonomi medan deras makar var ute i krig. En del systrar behövde arbeta utanför hemmet för att förse sin familj med livets nödvändigheter. Syster Lyman uttryckte sin erkänsla för sådana utmaningar men uppmuntrade systrarna att göra allt de kunde för att vara hemma och undervisa sina barn.

Syster Lymans budskap överensstämde med första presidentskapets lärdomar. De påminde kyrkans medlemmar om moderskapets ”heliga hängivenhet”.³¹ President Heber J. Grant,

kyrkans sjunde president, och hans rådgivare, presidenterna J. Reuben Clark Jr. och David O. McKay, förkunnade:

”Moderskap är nära gudomlighet. Det är det högsta, heligaste tjänande som någon människa kan utföra. Det sätter henne som hedrar sin heliga kallelse närmast änglarna. Till er mödrar i Israel säger vi: Må Gud välsigna och beskydda er, och ge er den styrka och det mod, den tro och kunskap, den heliga kärlek och hängivenhet mot er plikt, som gör det möjligt för er att i fullaste mått uppfylla den heliga kallelse som är er. Till er mödrar och kommande mödrar säger vi: Vår kyska, var rena, lev rättfärdigt, så att era efterkommande ända till den sista generationen må välsigna er.”³²

Under årtiondena efter andra världskriget trappades de negativa inflytandena på familjen upp. När president Spencer W. Kimball, kyrkans tolfte president, avskilde syster Barbara B. Smith till att verka som Hjälpföreningens tionde generalpresident, fick syster Smith ”en stark känsla för ansvaret ... att försvara hemmet och kvinnans delaktighet i den heliga familjekretsen”.³³ Under hela sin tid som president försvarade hon de uppenbarade sanningarna om kvinnans gudomliga roller och om välsignelsen som en evig familj är. När hon, hennes rådgivare och prästadömsledarna noggrant studerade sin tids sociala angelägenheter, upptäckte de att de initiativ som många

främjade inte skyddade kvinnans förmåner i hennes roller som hustru och mor och att de försvagade familjen.

En nyhetsreporter sammanfattade syster Smiths upprepade budskap: "Håll huvudet högt, ni hustrur, mödrar och hemmafruar. Ni skapar liv och berikar det. Byt inte ut den genomträngande kraften mot flyktiga, ytliga ting. Vårda den, förhåll dig till den, förstora den. Ni har en mäktig ställning." Det var budskapet från mormonkvinnornas ledare, Barbara B. Smith.³⁴

Angreppen på moderskapets och familjens helgd har ökat sedan syster Smith verkade som president. Men med tro på Gud och kunskap om den eviga betydelsen av deras ansvarsuppgifter, fortsätter Hjälpföreningens systrar i alla åldrar att uppehålla och försvara de sanningar som stärker hemmet och familjen. De vakar över familjens helgd utifrån många olika roller: som mödrar och far- och mormödrar, som döttrar och systrar, som fastrar och mostrar och som lärare och ledare i kyrkan. När en kvinna

JULIE B. BECK

Hjälpföreningens femtonde generalpresident

"Förmågan att kvalificera sig för, ta emot och handla efter personlig uppenbarelse är den absolut viktigaste färdighet man kan skaffa sig i livet ... Det krävs en medveten ansträngning att minska på distraktioner, men om man har uppenbarelsens ande hos sig kan man övervinna motsättningar och hårda ut i tro under svåra dagar och viktiga rutinuppgifter ... När vi har gjort vårt allra bästa kan vi fortfarande bli besvikna, men vi känner oss inte besvikna på oss själva. Vi kan med säkerhet veta att Herren är nöjd när vi känner Anden utföra sitt arbete genom oss."

A handwritten signature of Julie B. Beck in black ink.

I Conference Report, apr. 2010, s. 9, 10; eller –Liahona, maj 2010, s. 11, 12.

stärker ett barns tro bidrar hon till familjens styrka — nu och i framtiden.

Nutida profeters lärdomar om familjen

En far och mor frågade en gång sina barn vad de hade tyckt om i den senaste generalkonferensen. Deras sextonåriga dotter sade: "Den var jättebra! Jag tyckte om att höra inspirerade, intelligenta profeter och ledare försvara moderskapet." Innerst inne hade denna unga kvinna alltid velat bli mamma, men det bekymrade henne att moderskap var så impopulärt och degraderades av många människor i världen. Hon blev tröstad när hon hörde profeter och apostlar bekräfta det goda i hennes ideal.³⁵

President David O. McKay, kyrkans nionde president, sade ofta att "ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet".³⁶

President Harold B. Lee, kyrkans elfte president, gav ett liknande råd: "Det viktigaste arbete ni någonsin kommer att uträtta för Herren, sker inom ert eget hems väggar."³⁷

President Spencer W. Kimball, som var bekymrad över de fortsatta angreppen mot familjen, profeterade och varnade:

"Många av de sociala band som tidigare förstärkt och bevarat familjen är idag upplösta. Den tid ska komma då endast de som har en

Unga hjälpföreningssysstrar kan lära sig hushållsfärdigheter av mer erfarna sysstrar.

djup och aktiv tro på familjen är i stånd att bevara sin familj bland den tilltagande ondskan runt omkring oss ...

Det finns personer som definierar ordet familj på ett så otraditionellt sätt att de helt definierar bort den ...

Vi, av alla människor ... bör inte låta oss luras av skenbara argument om att familjeenheten på något sätt är knuten till en utvecklingsfas som samhället går igenom. Det står oss fritt att motstå de rörelser som förminskar familjens betydelse och som förstörar upp betydelsen av självisk individualism. Vi vet att familjen är evig. Vi vet att när saker går fel i familjen så går det fel i varje annan institution i samhället."³⁸

Samtidigt med dessa allvarliga varningar har nutida profeter talat hoppfulla ord till trofasta föräldrar vars barn har vandrat bort från evangeliets stig. President James E. Faust sade: "Till de förkrossade föräldrar som har varit rättfärdiga, flitiga och alltid bitt i sin undervisning av sina olydiga barn, säger vi att den gode Herden vakar över dem. Gud känner till och förstår er djupa sorg. Det finns hopp."³⁹

President Gordon B. Hinckley uttryckte sin tilltro till att sista dagars heliga kvinnor, stärkta av umgänget i Hjälpföreningen, kan hjälpa sin familj stå emot angreppen mot hemmet. Han betonade att Hjälpföreningens systrar kan förena sig för att försvara familjen:

"Det är så oerhört viktigt att kyrkans kvinnor står starka och orubbliga för det som är rätt och tillbörligt enligt Herrens plan. Jag är övertygad om att det inte finns någon annan organisation som går upp mot Hjälpföreningen i denna kyrka ... Om de står eniga och talar med en stämma, blir deras styrka omätlig.

Vi kallar kyrkans kvinnor att stå tillsammans för rättfärdighet. De måste börja i sina egna hem. De kan undervisa om det i sina lektioner. De kan ge röst åt det i sina samhällen.

De måste vara sina döttrars lärare och väktare. Dessa döttrar måste undervisas i Primär och i Unga kvinnors lektioner om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas värderingar. När du räddar en flicka, räddar du generationer. Hon tillväxer i

styrka och rättfärdighet. Hon gifter sig i Herrens hus. Hon undervisar sina barn om sanningens vägar. De kommer att vandra hennes vägar och undervisa sina barn på samma sätt. Underbara mormödrar kommer att ge uppmuntran."⁴⁰

Glimtar av himlen

En man frågade en gång president Spencer W. Kimball: "Har du någonsin varit i himlen?" Som svar på frågan sade president Kimball att han hade fått en glimt av himlen samma dag när han förrättade beseglingen av ett par, varav den ena var den sista av åtta syskon som hade tagit emot den heliga förrättningen. "De rena i hjärtat var där", sade president Kimball. "Himlen var där." Han berättade om ett tillfälle när han hade fått en glimt av himlen hemma hos en stavspresident. Huset var litet men familjen var stor. Barnen dukade tillsammans och ett litet barn bad en innerlig bön innan kvällsmaten. President Kimball sade att han hade fått en glimt av himlen när han hade pratat med ett par som inte hade kunnat få egna barn men som hade "fyllt sitt hem" med arton föräldralösa barn. Han berättade om andra tillfällen när han hade fått glimtar av himlen i trofasta medlemmars liv som uttryckt sina vittnesbörd genom ord och handling. "Himlen är en plats", sade president Kimball, "men också ett tillstånd. Den är hemmet och familjen. Den är

*"Ätenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud"
(Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum).*

förståelse och vänlighet. Den är ömsesidigt beroende och osjälviskt arbete. Den är ett lugnt, sunt leverne, personliga uppoffringar, äkta gästfrihet, sund omsorg om andra. Den är att leva enligt Guds bud utan skrytsamhet eller hyckleri. Den är osjälviskhet. Den finns runt omkring oss. Vi behöver bara kunna känna igen den då vi finner den och njuta av den. Ja, min kära broder, jag har sett många glimtar av himlen."⁴¹

I hela världen har Hjälpföreningens systrar och deras familjer nalkats himlen genom det sätt de har levt på.

"Mödrar i Sion, era gudagivna roller är så viktiga för er upphöjelse och för era familjers frälsning och upphöjelse. Ett barn behöver en mor mer än något som kan köpas för pengar. Tiden ni tillbringar med era barn är den största gåvan av alla."

Ezra Taft Benson

The Teachings of Ezra Taft Benson (1988), s. 515

En syster i Förenta staterna tog hand om sin döende mor i tre år. Mindre än ett år senare fick hennes dotter en ovanlig åkomma. Denna hängivna mor tog hand om sin dotter varje dag i tio år tills den unga kvinnan dog vid 17 års ålder.

En ensamstående mor i Tonga hade ett enkelt hem där hon fostrade flera barn. Hennes största önskan var att hennes söner och döttrar skulle tjäna Herren och förbättra sitt liv. I enlighet med dessa prioriteringar hjälpte hon sina barn att etablera evangeliemönster i sitt liv. Under hennes ledarskap fick de en bra utbildning. De bad, studerade skrifterna, arbetade och dyrkade Herren tillsammans.

En syster i Förenta staterna hade åtta barn under 14 år. Varje dag var en fysisk, mental, andlig, intellektuell och känslomässig utmaning

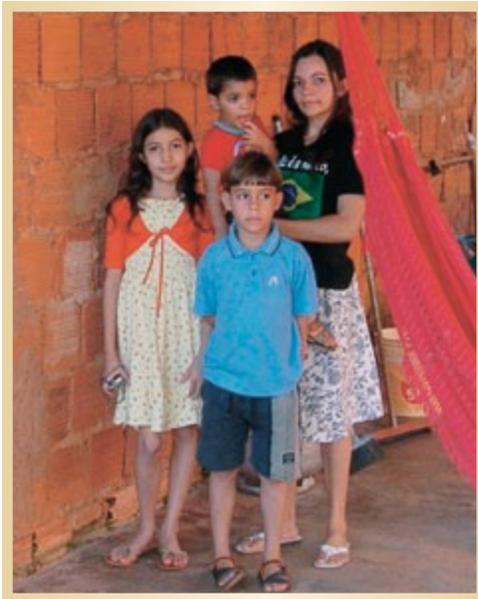

Rättfärdiga kvinnor kan göra sitt hem till en tillflyktsort där Anden kan vistas.

för henne, men hon tog hand om de rätta sakerna. Hon stöttade sin make i hans tjänande i kyrkan och i hans ansträngningar för att försörja familjen. Tillsammans bad de för varje barn och begrundade hur de kunde hjälpa var och en med deras personliga ansvarsuppgifter och mål. I hemmet hade denna syster ett enormt arbete bara med att laga mat, hantera vardagen, tänka och be. Dessutom hade hon tackat ja till att vara besökslärare, och hon tog hand om systrar i församlingen som behövde bli upplyfta. Hon bad för dem, oroade sig för dem, besökte dem och pratade med dem flera gånger i månaden.

En trofast familj i Mexiko bodde i en hektisk, högljud stad i en bostad bakom en stor mur med järngrind. På insidan av muren målade modern en vacker trädgård med träd, blommor och en fontän. Inne i hemmet hade familjen böcker på hyllorna och utsedda platser där de samlades, studerade och lekte tillsammans.

En syster i Ghana brukade familjens gård. Utanför staketet odlade hon rölleka. Innanför staketet hade hon getter i fållor. Hon odlade också palmnötter som hon kokade för att göra palmolja som hon sålde på ortens marknader. Allt i hennes prydliga inhägnad vittnade om hennes kärlek till familjen. Hon krattade, städade och sopade i trädgården. Under ett mangoträd hade familjen en hemmagjord bänk där de satt på hemaftnarna och andra familjesammankomster.

Rättfärdiga mödrar fostrar sina barn i evangeliets ljus.

En ensamstående syster med fysiska handikapp bodde på åttionde våningen i en skyskrapa i Hongkong. Hon bodde ensam och var den enda medlemmen i kyrkan i sin familj, men hon skapade ett hem som var en tillflyktsort där hon och hennes besökare kunde känna Andens inflytande. På en liten hylla ligger hennes skrifter, Hjälpföreningens studiematerial och hennes psalmbok. Hon forskade efter sina förfäder och reste till templet för att utföra förrättningar för dem.

En syster i Indien hjälpte till att etablera en gren i sin stad. Hennes man var grens-president

och hon var hjälpföreningspresident för en grupp på omkring tjugo medlemmar. De fosterade tre trofasta döttrar med evangeliets principer som skyddade dem i deras heliga hem.

En mor i Brasilien bodde i ett rött tegelhus, på en gård med röd jord omgiven av en röd tegelmur. Ljudet av primärsånger fyllde rummen och bilder urklippta ur *Liahona* av tempel, Guds profeter och Frälsaren täckte väggarna. Hon och hennes make gjorde uppoffringar för att kunna beseglas i templet så att deras barn skulle födas inom förbundet. Hennes konstanta bön var att Herren skulle hjälpa henne och ge henne styrka och inspiration nog för att fostra barnen i evangeliets ljus, sanning och styrka så att de skulle kunna ingå och hålla förbunden som hon och hennes make hade gjort uppoffringar för att de skulle få.

Dessa systrar, som representerar många fler, är sannerligen, som president Gordon B. Hinckley sade, "hemmets väktare".⁴² De är värdiga följande ord som president Spencer W. Kimball har uttalat:

"Att vara en rättfärdig kvinna är en underbar sak under vilken tidsperiod som helst. Att vara en rättfärdig kvinna på jorden i denna sista tid, före vår Frälsares andra ankomst, är en särskilt ädel kallelse. Den rättfärdiga kvinnans styrka och inflytande idag kan bli tiofaldigt mot vad det kan vara under lugnare tider. Hon har satts här för att hjälpa till att berika, att skydda och

bevara hemmet — vilket är samhällets ädlaste grundinstitution. Andra institutioner i samhället kan vackla och till och med falla, men den rättfärdiga kvinnan kan hjälpa till att rädda hemmet, vilket kan bli den sista och enda fristaden som en del av oss människor känner till mitt i livets stormar och strävanden.”⁴³

”Må ni få styrka att klara av vår tids utmaningar”

Den historiska kvällen när president Hinckley läste upp tillkännagivandet om familjen, avslutade han sitt tal med att välsigna kyrkans kvinnor:

”Må Herren välsigna er, mina älskade systrar ... Må ni få styrka att klara av vår tids utmaningar. Må ni begåvas med en visdom större än er egen, då ni handhar de problem ni ständigt ställs inför. Må era böner och era vädjanden besvaras med välsignelser till er och till era nära och kära. Vi ger er vår kärlek och vår välsignelse, så att era liv må fyllas med frid och glädje. Det kan bli så. Många av er kan vittna om att det har blivit så. Må Herren välsigna er nu och under de kommande åren, ber jag ödmjukt.”⁴⁴ ▣

”Att vara en rättfärdig kvinna på jorden i denna sista tid ... är en särskilt ädel kallelse” (Spencer W. Kimball).

Familjen

Ett tillkännagivande för världen

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Vi, första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, förkunnar högtidligen att äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga välfärd.

Alla människor — män och kvinnor — är skapade till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar. Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift.

I föruttillvaron kände och dyrkade dessa söner och döttrar Gud som sin evige Fader och antog hans plan, enligt vilken hans barn kunde få en fysisk kropp och få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämmelse som arvtagare till evigt liv. Den gudomliga lycksalighetsplanen möjliggör att familjebanden fortsätter bortom graven. Heliga förordningar och förbund i heliga tempel gör det

möjligt för enskilda personer att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt.

Det första bud som Gud gav Adam och Eva gällde deras möjlighet att som man och hustru bli föräldrar. Vi förkunnar att Guds bud till sina barn att föröka sig och uppfylla jorden fortfarande gäller. Vi förkunnar vidare att Gud har befallt att den heliga fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru.

Vi tillkännager att det sätt varpå människoliv skapas har bestämts av Gud. Vi bekräftar livets helgd och dess betydelse i Guds eviga plan.

Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. "Barn är en HERRENS gåva." (Psalterna 127:3) Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor. Män och hustrur — mödrar och

.. ————— ..

fäder — kommer att stå till svars inför Gud för hur de uppfyller dessa plikter.

Familjen är instiftad av Gud. Äktenskap mellan man och kvinna är en nödvändig del av hans eviga plan. Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet. Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herren Jesu Kristi lärdomar. Framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation. Enligt gudomlig plan skall fadern presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj. Moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad. I dessa heliga ansvar är fadern och modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar. Handikapp, död eller andra omständigheter kan göra det nödvändigt med individuella anpassningar. Släktingar bör vid behov ge hjälp och stöd.

Vi varnar dem som bryter mot kyskhetsbudet, som förgriper sig på maka eller barn, eller som underlåter att fullgöra sina skyldigheter mot familjen, att de en dag kommer att stå ansvariga inför Gud. Vi varnar vidare för att familjens upplösning kommer att frambringa de stora olyckor över enskilda människor, samhällen och nationer som förutsagts av forntida och nutida profeter.

Vi uppmanar ansvariga samhällsmedborgare, regeringar och myndigheter överallt att verka aktivt för att bevara och stärka familjen som samhällets grundläggande enhet.

Detta tillkännagivande upplästes av president Gordon B Hinckley som en del av hans budskap vid Hjälpföreningens allmänna möte den 23 september 1995 i Salt Lake City i Utah.

KAPITEL 10

”Lev upp till era förmåner”

*Ni är nu i den ställningen att
ni kan handla enligt de känslor som
Gud har inplanterat i er själ. Hur stort och
härligt om ni lever upp till dessa principer! Om
ni lever upp till era förmåner kan änglarna
inte hindras från att vara i ert sällskap ...
Om ni är rena kan inget hindra er.*

Joseph Smith

3

...nder Room
...th 1842.

...aylor,

...by Rev.

...ointed Secretary,

...it of God

...aylor.

...and secured

...if all

...willing to

...ad about them

...to be performed.

...land

...Mrs. Hawkey

Elizabeth Jones

Sophia Packard

Philinda Merrick

Martina Knight

Dilemonna Hulme

Elizabeth Ann White

Lemora Taylor

...H...

Rev. W. Smith, &

A decorative background featuring a green patterned surface, a vertical strip of hands with hearts on the left, and various fabric scraps and patterns at the top and bottom.

”Lev upp till era förmåner”

Under ett av de första mötena som hölls av Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo uppmanade president Joseph Smith systrarna att ”lev[a] upp till [sina] förmåner”.¹ Med den uppmuntaran till grund har systrarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga lärt sig att leva upp till sin gudomliga potential genom att uppfylla Guds syften för dem. När de lär sig förstå vilka de egentligen är — Guds döttrar, med en medfödd förmåga att älska och vårda — når de sin

Gud har välsignat sina döttrar med stor förmåga att älska och vårda.

potential som heliga kvinnor. Med kärlek i hjärtat uppfyller de Hjälpföreningens syften: att stärka tro och rättfärdighet, stärka familjen och hemmet och söka upp och hjälpa behövande.

Etablerad som en väsentlig del av återställelsen hjälper Hjälpföreningen sista dagars heliga kvinnor att leva upp till sina förmåner. Genom denna organisation får systrarna en vision och försäkran om sin identitet som döttrar till Gud. De får också möjlighet att tjäna och den vägledning och myndighet de behöver för att fullgöra dessa ansvarsuppgifter.

Guds döttrar

Joseph Smith undervisade Hjälpföreningens systrar om deras upphöjdhet som döttrar till Gud och hjälpte dem förstå att Gud älskade dem och hade ett stort syfte för dem att uppfylla. Kvinnorna i kyrkan har en viktig roll i vår himmelske Faders frälsningsplan — lika viktig som den roll männen har i prästadömet. Herren har begåvat kvinnor med en medfödd förmåga att tjäna och välsigna andra, och han har anförtrott dem ett heligt ansvar att använda sina gåvor för att hjälpa till att rädda hans barn.

Kvinnorna glömmet ibland hur ädla de är och ger efter för världens nöjen och frestelser. Syster Mary Ellen Smoot, Hjälpföreningens trettonde generalpresident, var bekymrad över detta, och tillsammans med sina rådgivare, systrarna Virginia U. Jensen och Sheri L. Dew, ville hon påminna kyrkans kvinnor om deras identitet. Under ett av Hjälpföreningens allmänna möten talade de om vad det innebär att vara Guds döttrar:

”Vi är älskade andliga döttrar till Gud, och vårt liv har betydelse, ändamål och inriktning. Som ett världsomfattande systraskap är vi för-enade i vår hängivenhet mot Jesus Kristus, vår Frälsare och vårt Föredöme. Vi är kvinnor med tro, dygd, visioner och kristlig kärlek som:

Stärker vårt vittnesbörd om Jesus Kristus genom bön och skriftstudier.

Söker andlig styrka genom att följa den Helige Andens maningar.

Ägnar oss åt att stärka äktenskap, familjer och hem.

Finner upphöjdhet i moderskap och glädje i kvinnlighet.

Finner glädje i tjänande och goda gärningar.

Älskar att leva och att lära.

Står för sanning och rättfärdighet.

Stöder prästadömet som Guds myndighet på jorden.

Gläder oss åt templets välsignelser, förstår vår gudomliga bestämmelse och strävar mot upphöjelse.”²

Prästadömsledare har också påmint kvinnor om deras gudomliga natur och heliga ansvars-uppgifter. Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum sade: ”Vi tror på och räknar med er godhet och er styrka, era anlag för dygd och tapperhet, er vänlighet och ert mod, er styrka och uthållighet. Vi tror på er uppgift som Guds kvinnor ... Vi tror helt enkelt att kyrkan inte kan uträta det den måste uträta utan er tro och trofasthet och er naturliga tendens att sätta andras välbefinnande framför ert eget. Och vi tror på er andliga styrka och fasthet. Vi tror att Guds plan är att ni ska bli drottningar och få ta emot de högsta välsignelser någon kvinna kan få i tid eller evighet.”³

När kvinnor lever upp till sina förmåner och sin potential som Guds döttrar förbereder de sig själva för det eviga livets välsignelse. Detta är den härliga bestämmelse Gud har i beredskap åt sina trofasta döttrar.

Sann kristuslik kärlek, ett arv som går från hjärta till hjärta

Profeten Joseph Smith lärde: ”Det är naturligt för kvinnor att ha kristuslik kärlek.” När Hjälpföreningen organiserades sade han till systrarna: ”Ni är nu i den ställningen att ni kan handla enligt de känslor som Gud har inplanterat i er själ.”⁴ För att sann kristuslik kärlek ska blomstra i hjärtat måste kvinnor kombinera

När kvinnor lever upp till sin potential som Guds döttrar förbereder de sig själva för det eviga livets välsignelse.

sin medfödda medkänsla med tro på Jesus Kristus och hans försoning. President Henry B. Eyring, rådgivare i första presidentskapet, förklarade att denna sanna kristuslika kärlek är Hjälpföreningens arv:

"Jag vill ikväll tala ... om det stora arv de som gick före er i Hjälpföreningen efterlämnade till er. Den del ... som för mig tycks vara den allra viktigaste och mest konstanta är att kärlek ska vara själva kärnan i föreningen och finnas i varje medlems hjärta, vara en del av hennes natur. Kärleken till nästan var för dem långt mer än en känsla av välvilja. Den kärleken kommer av tro på

"Jag har citerats med orden: 'Gör ditt bästa.'

Men jag vill betona att jag menar det allra bästa Vi är alltför benägna att nöja oss med medelmåttiga insatser. Vi har förmåga att göra så mycket bättre."

Gordon B. Hinckley

Världsomfattande ledarutbildningsmöte, 10 jan 2004, s. 20

Herren Jesus Kristus och är en följd av att hans försoning verkar i medlemmarnas hjärtan ...

Den här föreningen består av kvinnor vars kärlek till nästan uppstår i hjärtan som förändrats genom att de kvalificerar sig för och håller de förbund som endast erbjuds i Herrens sanna kyrka. Deras kärlek till nästan kommer från honom genom hans försoning. Deras kärleksfulla handlingar vägleds av hans exempel och kommer av tacksamhet för hans oändliga barmhärtighetsgåva och genom den Helige Anden som han sänder för att åtfölja hans tjänare i deras kärleksarbete.”⁵

Henry B. Eyring

Detta kärleksarv inleddes med systrarna i Nauvoo som engagerade sig i organiserat kärleksfullt arbete och tog emot tempelförbund. Det fortsatte i Winter Quarters och längs den mödosamma färden till Saltsjödalen. Det höll kyrkans kvinnor uppe medan de bosatte sig i avlägsna samhällen, uthärdade politisk förföljelse och världskrig och gav dem hopp under den ekonomiska depressionen. Det har inspirerat till kärleksfull vänlighet i hemmet och hjälpinsatser över hela världen. Det har motiverat hjälpföreningssystrarna medan de har tjänat på sjukhus och hjälpt till med adoptioner, vete-förråd, humanitär hjälpverksamhet och välfärd. Och Kristi rena kärlek fortsätter att motivera hjälpföreningssystrarna idag medan de samlas

för att undervisa och tjäna varandra och medan de stärker och vakar över varandra en och en.

Varje sista dagars helig kvinna blir en del av det här kärleksarvet och har ansvaret och förmånen att dela med sig av arvet till andra.

En familjs historia visar hur Hjälpföreningens arv har gått från mor till dotter i generationer. Varje dotter har omfattat Hjälpföreningens motto: "Kärleken upphör aldrig".

Arvet började med Elizabeth Haven Barlow som blev medlem i kyrkan 1837. Elizabeth blev medlem i Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo den 28 april 1842, och hon hörde profeten Joseph Smith undervisa om organisationens grundläggande principer. Dessa lärdomar var till stöd för henne under hennes liv när hon utsattes för pöbelhopar och förföljelse, födde ett barn under färden till Saltsjödalen och tog hand om små barn medan hennes make tjänade som missionär. Hon verkade som Hjälpföreningens president i Bountiful i Utah mellan 1857 och 1888, tre år före sin död vid 81 års ålder.

Historien fortsätter med hennes dotter Pamela Barlow Thompson. Pamela och hennes make kallades att bosätta sig i Panaca i Nevada, där hon blev Hjälpföreningens president. Hon lärde ut hushållskunskap till systrarna, bland annat hur man använder ett nytt mekaniskt underverk: symaskinen. Medan de bodde i Nevada dödades hennes make. Hon och hennes familj flyttade sedan till Bountiful i

Utah, där hon återigen kallades att verka i ett hjälpföreningspresidentskap.

Pamela förde sitt arv vidare till sin dotter Theresa Thompson Call. En kort tid efter att Theresa hade gift sig flyttade hon och hennes make till Mexiko. Under större delen av sitt liv verkade hon samtidigt som hjälpföreningspresident och som rådgivare i Primärs presidentskap. Hon var bekant för sitt kärleksfulla tjänande. Hon tog måltider till behövande. Hon gjorde det till en vana att ge tårter åt sina äldre grannar på deras födelsedagar. Vid ett sådant tillfälle kom hon inte ihåg en grannes födelsedag förrän efter kvällsmaten. Hängiven

principen "kärleken upphör aldrig" tände hon på nytt eld i spisen och bakade en kaka. När hon kom till grannen sent på kvällen brast systemen i gråt och sade: "Jag har väntat hela dagen på dig och hade just förlikat mig med att du hade glömt bort mig den här gången."

Therasas dotter Athelia Call Sears älskade också Hjälpföreningen. Hon skyndade sig att stryka sin tvätt varje tisdagsmorgon så att hon kunde vara med på Hjälpföreningens möte på eftermiddagen. När hon hade fyllt sjuttio kallades hon till församlingens hjälpföreningspresident. På den tiden krävdes det att församlingarna samlade in pengar till utrustning och

"Hjälpföreningens historia finns nedtecknad i ord och antal, men arvet förs vidare från hjärta till hjärta" (Henry B. Eyring).

aktiviteter, så hon ledde Hjälpföreningen i att samla in pengar för att köpa köksutrustning till möteshuset, och ytterligare 1 000 dollar till biskopen som skulle användas till andra behov i församlingen.

Athelia Sears Tanner, en av syster Sears döttrar, kallades som ung mor till församlingens hjälpföreningspresident. En stor del av hennes tjänande bestod i att ta hand om och ta måltider till mödrar med nyfödda barn. Athelia hade en medfödd talang för undervisning och ett starkt vittnesbörd om Jesus Kristus. Hon fostrade tretton barn, tjänade andra och räddade själar i olika egenskaper i Hjälpföreningen i hela sitt liv.

Kristi rena kärlek fortsätter att inspirera Hjälpföreningens systrar medan de undervisar och tjänar varandra.

Kärleksarvet har fortsatt i denna familj. Alla syster Tanners döttrar har trofast verkat i Hjälpföreningen, och hennes dotterdöttrar har följt mödrarnas exempel.⁶

Kärleksfullt tjänande är varje hjälpföreningsmedlems andliga arv. Som president Eyring förklarade: "Ni för arvet vidare när ni hjälper andra ta emot kärlekens gåva i sina hjärtan. De kommer sedan att kunna föra det vidare till andra. Hjälpföreningens historia finns nedtecknad i ord och antal, men arvet förs vidare från hjärta till hjärta."⁷

"Min tur att tjäna"

Efter att ha gett många exempel på personer med stor tro, sade aposteln Paulus: "När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare."⁸

Kyrkans kvinnor är omgivna av en stor sky av vittnen, bland annat "vår ärorika moder Eva" och "många av [hennes] trofasta döttrar som [har] levt genom tidsåldrarna och tillbett den sanne och levande Guden".⁹ Trofasta döttrar till Gud lever upp till sina förmåner genom att de går i dessa vittnens fotspår, lägger åt sidan problemen och frestelserna

som snärjer dem och går den väg som Herren har stakat ut åt dem.

I varje generation finns ädla, kärleksfulla, trofasta, heliga kvinnor. Fastän få av dessa kvinnor får sina namn nedtecknade i historien så känner deras himmelske Fader dem väl. Och detta, som Eliza R. Snow sade, är allt som egentligen betyder något: "Det finns många systrar vars arbete inte är bekant bortom deras eget hem och kanske inte ens uppskattades där, men vad har det för betydelse? Om ditt arbete accepteras av Gud, hur enkla dina plikter än är, om de utförs trofast bör du aldrig känna dig missmodig."¹⁰

Följande berättelse är ett av otaliga exempel på det inflytande som Hjälpföreningens trofasta systrar har. I detta fall var det en handfull kvinnor som hjälpte en ung vuxen kvinna som hette Lynne. Tack vare att Lynne såg dessa systrar tjäna blev hon fast besluten att göra detsamma när hon blev hjälpföreningssystem.

När Lynne var arton eller nitton år fick hon och hennes mamma veta att hennes styvfar hade blivit allvarligt skadad i avlägsen stad. De tog snabbt flyget för att besöka honom, men han dog innan de hann dit. Lynne berättade sedan vad som hände när de återvände hem:

"När mamma och jag, utmattade och nedstämnda, gick nerför trappan från flygplanet, stod [en] man och en kvinna bredvid landningsbanan. De kom fram och lade armarna

Mödrar kan föra Hjälpföreningens arv vidare till sina döttrar.

om oss. Det var grens-presidenten och Hjälpföreningens president ...

Det var en förvirrande tid då vi kämpade för att hantera det faktum att [min styvfar] var död ... Men det fanns alltid en syster där som tyst väntade i bakgrunden för att ta emot meddelanden, öppna dörren när någon kom, hålla oss i handen när vi ringde till våra släktingar och vänner. De var där för att hjälpa oss packa, hjälpa oss ta hand om allt som behövde göras.

Under tiden allt detta hände utvecklade jag en sådan tacksamhet att jag inte kunde förstå hur jag skulle kunna återgälda dessa kära systrar. Jag försökte förtvivlat komma på ett sätt, men fantasin gav vika för utmattning."

Flera år senare när Lynne var gift och hade tre små barn kallades hon att verka i ett

hjälpföreningspresidentskap. Ibland undrade hon om hon kunde klara kraven som hennes kallelse innebar. Men sedan mindes hon hur man hade tjänat henne när hennes styvfar hade dött. "Nu", tänkte hon för sig själv, "är det min tur." Hon återgav följande upplevelse:

"En kvinna i församlingen hade förlorat sin fjortonåriga dotter. Modern bad mig köpa en vacker klänning och att klä hennes dotters kropp i den inför begravningen. Jag kunde göra det — och det blev en mycket speciell upplevelse. Det var min tur att tjäna så som [andra systrar] hade tjänat mig.

En äldre kvinna i församlingen som bodde ensam tog en överdos av sin medicin och befann sig i ett hjälplöst tillstånd i tre dagar. Den andra rådgivaren och jag fann henne fortfarande vid liv i hennes lägenhet och gjorde henne i ordning innan ambulansen kom. Vi stannade kvar för att skura lägenheten — väggar och golv — med desinfektionsmedel. Min tur återigen.

En ung mor i församlingen, en av mina väninnor, förlorade plötsligt sitt enda barn, en vacker treårig dotter, som dog av en infektion innan läkarna ens var medvetna om hur allvarlig hennes sjukdom var. Den andra rådgivaren och jag gick hem till dem så fort vi fick höra om lilla Robins död. När vi var framme vid myggnätsdörren hörde vi hur fadern (som inte var medlem i kyrkan) grät medan han talade på

telefon med sin mor som bodde långt därifrån. Han tittade upp, såg oss, och grät fortfarande när han sade i telefonen: 'Det ordnar sig, mamma. Mormonkvinnorna är här.' Min tur ännu en gång."

Lynne sade senare att när andra frågade henne vad hon tyckte om Hjälpföreningen, så berättade hon för dem om sina upplevelser av att ta emot och ge hjälp. Hon sade: "Det är så jag känner för Hjälpföreningen innerst inne. Och varför."¹¹

Sista dagars heliga kvinnor över hela världen känner på samma sätt för Hjälpföreningen "innerst inne". Liksom Lynne har de fått hjälp av Hjälpföreningen och de vet att det är deras tur att tjäna i kärlek och tro. De tjänar så i olika egenskaper — som döttrar, hustrur, mödrar, systrar, fastrar, mostrar, besökslärare, hjälpföreningsledare, grannar och vänner. En del av deras tjänande görs för att de fått det i uppgift av kyrkans ledare, en del på grund av tysta maningar från den Helige Anden. När de ser att de har "en så stor sky av vittnen omkring [sig]" är de redo att "löpa uthålligt i det lopp som [de] har framför [sig]".

"Led världen ... i allt som är prisvärt"

President Joseph F. Smith, kyrkan sjätte president, uppmanade de sista dagars heliga

kvinnorna att "leda världen, och särskilt världens kvinnor, i allt som är prisvärt, allt som är gudalikt, allt som är upplyftande och som har en renande inverkan". Han sade: "Ni är kallade genom Guds profets röst att göra detta, att vara de förnämsta, att vara de största och de bästa, de renaste och de mest hängivna i att göra det som är rätt."¹²

Under Herrens återställda kyrkas hela historia har kvinnliga lärjungar till Kristus följt denna norm. Liksom Ester har de trofast och modigt mött svåra prövningar. De har funnit syftet med sitt liv, liksom Ester gjorde när hennes kusin Mordokaj sade: "Vem vet om du inte

"För en tid som denna" (Ester 4:14)

"Jag tror att Gud, när vi i våra hjärtan beslutar oss för att vi genom Gud vår himmelske Faders välsignelser ska utföra ett visst arbete, ger oss förmågan att utföra detta arbete, men när vi lägger av, när vi blir missmodiga, när vi ser upp mot bergets topp och säger att det är omöjligt att nå toppen och vi struntar i att anstränga oss, kommer vi aldrig att lyckas."

Heber J. Grant

Kyrkans presidenters lärdomar:
Heber J. Grant (2003) s, 36

har nått kunglig värdighet just för en tid som denna?"¹³ Liksom Nehemja i Gamla testamentet har de inte låtit sig avledas från sina heliga ansvarsuppgifter. När Nehemjas fiender försökte fresta honom att svika sin plikt att bygga upp Jerusalems mur på nytt, svarade han: "Jag håller på med ett stort arbete och kan inte komma. Varför skulle arbetet få stanna av? Det blir ju fallet om jag lämnar det och kommer ner till er."¹⁴ Hans fiender fortsatte att fresta honom, men han förblev stark och trogen sitt

viktiga arbete. Världen har försökt övertala kyrkans kvinnor att överge sina gudagivna uppgifter, men de trofasta hjälpföreningssystemerna har inte lämnat sitt viktiga arbete.

Uppmaningen att leda i allt som är prisvärt, gudalikt, upplyftande och renande är krävande. Det har den alltid varit. Men de enskilda hjälpföreningssystemerna är inte ensamma om att följa uppmaningen. De är del av en stor organisation, grundad av prästadömetts myndighet och stärkt av profeternas lärdomar

I varje ny generation kan Hjälpföreningens systrar säga: "Nu är det vår tur att tjäna."

och förkunnelser. De är älskade döttrar till Gud med heliga ansvarsuppgifter. De är Lammets förbundsfolk, "beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet".¹⁵ När de förenar sig med andra trofasta heliga och lär av deras exempel som har gått före dem, kan de segra över de jordiska prövningarna. De kan hjälpa till att bygga Guds rike i hela världen och i sina hem. De kan säga: "Nu är det vår tur — vår tur att tjäna och att skriva ett kapitel på sidorna i Hjälpföreningens historia." Med visshet om vår himmelske Faders kärlek till dem och ett vittnesbörd om Jesu Kristi försörnings kraft, kan de höja sig över vanliga tankar och ambitioner och vara en del av "något extraordinärt".¹⁶

Herrens löften är säkra när systrarna följer rådet han gav till Hjälpföreningens första president: "Sannerligen säger jag dig: Alla de som tar emot mitt evangelium är söner och döttrar i mitt rike ... Du skall lägga åt sidan det som hör världen till och söka det som hör till en bättre värld ... Håll fast vid de förbund som du har slutit."¹⁷ När profeten Joseph Smith uppmanade hjälpföreningssystrarna att "leva upp till [sina] förmåner" lade han till ett löfte: "Änglarna [kan] inte hindras från att vara i ert sällskap ... Om ni är rena kan inget hindra er."¹⁸

VIKTIGA HÄNDELSER I

Hjälpföreningens historia

6 APRIL 1830

Kyrkan organiseras.

1830

Joseph Smith tar emot en uppenbarelse för sin hustru Emma (se L&F 25).

17 MARS 1842

Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo organiseras. Emma Smith väljs till president.

1843

Emma Smith och hennes rådgivare utser besökslärarkommittéer i församlingarna i Nauvoo i Illinois.

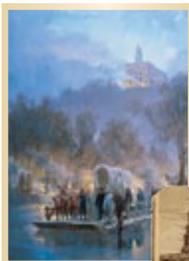
27 JUNI 1844

Profeten Joseph Smith och hans bror Hyrum lider martyrdöden i Carthagefängelset.

FEBRUARI 1846

De heliga börjar lämna Nauvoo.

1846

Templet i Nauvoo invigs.

JULI 1847

Det första pionjärkompaniet når Saltsjödalén.

1867

Brigham Young uppfordrar biskopar att åter organisera Hjälpföreningen i varje församling.

1870

Unga kvinnors avdelning av Junior and Senior Cooperative Retrenchment Association bildas för unga kvinnor.

1872

Hjälpföreningen stöder publicerandet av *Woman's Exponent*.

1873

Hjälpföreningens systrar uppmuntras att skaffa sig medicinsk utbildning.

1876

Deseret Silk Association grundas med Zina D. H. Young som ledare.

1878

Primärföreningen bildas för barn.

1882

Hjälpföreningen etablerar Deseret Hospital.

1890

Wilford Woodruff får en uppenbarelse som leder till att månggifftet upphör.

1893

Salt Lake-templet invigs.

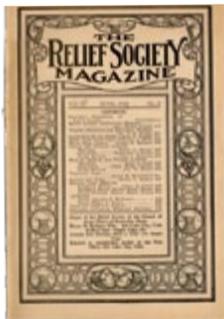
1913

"Kärleken upphör aldrig" blir Hjälpföreningens motto.

1915

Hjälpföreningen börjar publicera *Relief Society Magazine*.

1916

Besökslärarna börjar ge ett evangeliebudskap till systarna varje månad.

1918

Hjälpföreningen säljer omkring 5,5 ton vete till den amerikanska staten.

1921

Hjälpföreningen grundar ett bambördshus.

1936

Första presidentskapet etablerar kyrkans välfärdsprogram.

1944

Besökslärare slutar samla in donationer och inriktar sig i stället på att betjäna systarna de besöker.

1954

Belle S. Spafford leder Förenta staternas delegation vid internationella kvinnorådet.

1956

Hjälpföreningens byggnad invigs i Salt Lake City.

1969

Hjälpföreningens socialtjänstavdelning införlivas med kyrkans välfärds- och socialtjänst.

1971

Tidningen *Relief Society Magazine* upphör och ersätts av *Ensign*.

1978

Minnesträdgården med monument till kvinnan invigs i Nauvoo.

16 SEPTEMBER 1978

Hjälpföreningens första allmänna möte hålls.

1987

Ett månatligt besökslärarbudskap tas med i kyrkans internationella tidning (nu *Liahona*) och *Ensign*.

1992

Systrarna firar Hjälpföreningens 150-årsjubileum genom att delta i tjänandeprojekt på platsen där de bor.

23 SEPTEMBER 1995

President Gordon B. Hinckley läser upp "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" under Hjälpföreningens allmänna möte.

1997

Hjälpföreningar, högprästgrupper och äldstekvorum börjar studera samma studiekursmaterial på söndagarna.

2004

Hjälpföreningens, Unga kvinnors och Primärs generalpresidentskap deltar i det första världsomfattande ledarutbildningsmötet för biorganisationerna.

2009

Antalet hjälpföreningssystrar når 6 miljoner.

Systrar vid Hjälpföreningens allmänna möte

2011

Kyrkan firar välfärdsprogrammets 75-årsjubileum.

Hjälpföreningens generalpresidentskap

President: Emma Hale Smith, 1842–1844.

Första rådgivare: Sarah Marietta Kingsley Cleveland, 1842–1844. **Andra rådgivare:** Elizabeth Ann Smith Whitney, 1842–1844.

President: Eliza Roxcy Snow, 1866–1887.

Första rådgivare: Zina Diantha Huntington Young, 1880–1888. **Andra rådgivare:** Elizabeth Ann Smith Whitney, 1880–1882.

President: Zina Diantha Huntington Young, 1888–1901. **Första rådgivare:** Jane Snyder Richards, 1888–1901. **Andra rådgivare:** Bathsheba Wilson Smith, 1888–1901.

President: Bathsheba Wilson Smith, 1901–1910.

Första rådgivare: Annie Taylor Hyde, 1901–1909. **Andra rådgivare:** Ida Smoot Dusenberry, 1901–1910.

President: Emmeline Woodward B. Wells, 1910–1921. **Första rådgivare:** Clarissa Smith Williams, 1910–1921. **Andra rådgivare:** Julina Lambson Smith, 1910–1921.

President: Clarissa Smith Williams, 1921–1928.

Första rådgivare: Jennie Brimhall Knight, 1921–1928. **Andra rådgivare:** Louise Yates Robison, 1921–1928.

President: Louise Yates Robison, 1928–1939.

Första rådgivare: Amy Brown Lyman, 1928–1939. **Andra rådgivare:** Julia Alleman Child, 1928–1935; Kate Montgomery Barker, 1935–1939.

President: Amy Brown Lyman, 1940–1945.

Första rådgivare: Marcia Knowlton Howells, 1940–1945. **Andra rådgivare:** Donna Durrant Sorensen, 1940–1942; Belle Smith Spafford, 1942–1945.

President: Belle Smith Spafford, 1945–1974.

Första rådgivare: Marianne Clark Sharp, 1945–1974. **Andra rådgivare:** Gertrude Ryberg Garff, 1945–1947; Velma Nebeker Simonsen, 1947–1956; Helen Woodruff Anderson, 1957–1958; Louise Wallace Madsen, 1958–1974.

President: Barbara Bradshaw Smith, 1974–1984.

Första rådgivare: Janath Russell Cannon, 1974–1978; Marian Richards Boyer, 1978–1984. **Andra rådgivare:** Marian Richards Boyer, 1974–1978; Shirley Wilkes Thomas, 1978–1983; Ann Stoddard Reese, 1983–1984.

President: Barbara Woodhead Winder, 1984–1990. **Första rådgivare:** Joy Frewin Evans, 1984–1990. **Andra rådgivare:** Joanne Bushman Doxey, 1984–1990.

President: Elaine Low Jack, 1990–1997. **Första rådgivare:** Chieko Nishimura Okazaki, 1990–1997. **Andra rådgivare:** Aileen Hales Clyde, 1990–1997.

President: Mary Ellen Wood Smoot, 1997–2002. **Första rådgivare:** Virginia Urry Jensen, 1997–2002. **Andra rådgivare:** Sheri L. Dew, 1997–2002.

President: Bonnie Dansie Parkin, 2002–2007. **Första rådgivare:** Kathleen Hurst Hughes, 2002–2007. **Andra rådgivare:** Anne Clark Pingree, 2002–2007.

President: Julie Bangerter Beck, med början 2007. **Första rådgivare:** Silvia Henriquez Allred, med början 2007. **Andra rådgivare:** Barbara Thompson, med början 2007.

Slutnoter

Förord

1. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842, kyrkans historiska bibliotek, s. 12.
2. Se Spencer W. Kimball, "Syst-rarnas privilegium och ansvar", *Nordstjärnan*, apr. 1979, s. 160.
3. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), s. 23.
4. Alma 37:6.

Kapitel 1

1. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 461.
2. Se Joh 19:25–27.
3. Se Joh 20:1–18.
4. Se Luk 10:38–42.
5. Se Joh 11:20–27.
6. Luk 8:1–3.
7. 1 Tim 5:10.
8. Tit 2:4.
9. Apg 9:36–40.
10. Se Rom 16:3–5.
11. 1 Kor 16:19; kursivering tillagd.
12. Se Rom 16:6.
13. Se Apg 16:14–15.
14. Rom 16:1–2; kursivering tillagd.
15. Joseph Smith, citerad i Sarah M. Kimball, "Auto-biography", *Woman's Exponent*, 1 sept. 1883, s. 51; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 446.

16. Eliza R. Snow, "Female Relief Society", *Deseret News*, 22 apr. 1868, s. 1.
17. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith* (1999), s. 185.
18. Lorenzo Snow, i "Prest. Snow to Relief Societies", *Deseret Evening News*, 9 juli 1901, s. 1.
19. Julie B. Beck, "Vad sista dagars heliga kvinnor gör bäst: Stå starka och orubbliga", *Liahona*, nov. 2007, s. 109

Kapitel 2

1. Sarah M. Kimball, i Record of the Relief Society from First Organization to Conference, Apr. 5, 1892, Book II, kyrkans historiska bibliotek, s. 29; standardiserad stavning och användning av stor begynnelsebokstav.
2. Sarah M. Kimball, "Auto-biography", *Woman's Exponent*, 1 sep. 1883, s. 51.
3. Se Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842, s. 6–7; tjugo systrar närvarade vid det första mötet, och sju som inte var närvarande inröstades i föreningen som en del av det mötet.
4. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842, kyrkans historiska bibliotek, s. 7; stavning, interpunktion och användande av stor begynnelsebokstav standardiserad efter behov i alla utdrag från denna protokollbok.

5. Se Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842, s. 8–9.
6. Läran och förbunden 25:3, 7.
7. Se Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842, s. 8.
8. Se Läran och förbunden 25:2, 5–8, 10–11, 13–15.
9. Läran och förbunden 25:16.
10. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842, s. 8.
11. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842, s. 12.
12. Se Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842, s. 14.
13. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 40.
14. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 30 mars 1842, s. 22.
15. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 38.
16. Boyd K. Packer, i Conference Report, okt. 1978, s. 9–10; eller *Nordstjärnan*, apr. 1979, s. 12.
17. Se Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842, s. 8.
18. Eliza R. Snow, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 41.

19. Se Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9 juni 1842, s. 63.
20. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9 juni 1842, s. 63.
21. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9 juni 1842, s. 63.
22. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 38.
23. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 35.
24. Läran och förbunden 20:69.
25. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 38.
26. Läran och förbunden 25:5.
27. Läran och förbunden 68:25–28.
28. Läran och förbunden 93:40, 44, 49–50.
29. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9 mars 1844, s. 123.
30. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 40.
31. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 477.
32. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 14 apr. 1842, s. 28.
33. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 5 aug. 1843, s. 103.
34. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 13 aug. 1843, s. 107.
35. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, möte för Hjälpföreningen i tredje församlingen, inget datum, s. 112.
36. Läran och förbunden 124:27–30.
37. Se Läran och förbunden 131–132.
38. Sally Randall, i Kenneth W. Godfrey, *Women's Voices: An Untold History of the Latter-day Saints* (1982), s. 138–139.
39. Matt 25:40.
40. "R. S. Reports", *Woman's Exponent*, 1 sep. 1876, s. 50.
41. Joseph Smith, citerad i Edward W. Tullidge, *The Women of Mormonism* (1877), s. 76.
42. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 16 juni 1843, s. 91–92.
43. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 39.
44. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9 juni 1842, s. 62.
45. Ellen Douglas, brev daterat den 14 apr. 1844, maskinskrivet, kyrkans historiska bibliotek.
46. John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, sammanst. av G. Homer Durham, 3 band i 1 (1960), s. 308.
47. Emily Woodmansee, "Som syst-rar i Sion", *Psalmer*, nr 199.
48. Russell Ballard, "Rättfärdighetens kvinnor", *Liahona*, dec. 2002, s. 39.
49. Lucy Mack Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 24 mars 1842, s. 18–19.
- Report, apr. 2009, s. 42; eller *Liahona*, maj 2009, s. 44–45.
5. Läran och förbunden 136:4.
6. I Charles Lanman, *A Summer in the Wilderness* (1847), s. 32.
7. Läran och förbunden 136:1, 8.
8. Presendia Lathrop Kimball, "A Venerable Woman", *Woman's Exponent*, 1 juni 1883, s. 2.
9. Drusilla Dorris Hendricks, "Historical Sketch of James Hendricks and Drusilla Dorris Hendricks", i *Henry Hendricks Genealogy*, sammanst. av Marguerite Allen (1963), s. 28.
10. Se Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon och Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Coenant: The Story of Relief Society* (1992), s. 67.
11. Dagbok av Eliza Partridge Lyman, 14 juli–12 dec. 1846, kyrkans historiska bibliotek, s. 32–35.
12. Dagbok av Eliza Partridge Lyman, s. 38.
13. Självbiografi av Bathsheba W. Smith, maskinskrivet manuskript, kyrkans historiska bibliotek, s. 13; standardiserad interpunktion, stavning och skrivning med stor begynnelsebokstav.
14. Helen Mar Whitney, "Scenes and Incidents at Winter Quarters", *Woman's Exponent*, 1 dec. 1885, s. 98.
15. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1981), s. 13.
16. Alma 34:28.
17. Emmeline B. Wells, "After the Days of Nauvoo", i Record of the Relief Society from First Organization to Conference, Apr. 5, 1892, bok II, kyrkans historiska bibliotek, s. 234–235; stavning och användande av stor begynnelsebokstav standardiserad.

Kapitel 3

1. Läran och förbunden 25:13.
2. Alma 27:27.
3. Brigham Young, i *History of the Church*, 7:567.
4. Sarah DeArmon Pea Rich, "Autobiography, 1885–1893", kyrkans historiska bibliotek, s. 66; standardiserad stavning, interpunktion och skrivning med stor begynnelsebokstav; citerad av Richard G. Scott, i Conference

18. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News*, 15 okt. 1856, s. 252.
19. Lucy Meserve Smith, "Historical Sketches of My Great Grandfathers", manuskript, Special Collections, Marriott Library, University of Utah, s. 53–54; standardiserad stavning, användande av stor begynnelsebokstav och interpunktion.
20. Moroni 7:47.
21. Lucy Meserve Smith, "Historical Sketches of My Great Grandfathers", s. 54.

Kapitel 4

1. Se Journal of Wilford Woodruff, 26 dec. 1866, kyrkans historiska bibliotek.
2. Brigham Young, "Remarks", *Deseret Evening News*, 14 dec. 1867, s. 2; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* (1997), s. 131.
3. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, kyrkans historiska bibliotek, s. 38; standardiserad stavning.
4. Eliza R. Snow, "Female Relief Society", *Deseret News*, 22 apr. 1868, s. 81.
5. Eliza R. Snow, "Female Relief Society", s. 81.
6. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, tredje församlingen, Salt Lake stav, 23 sep. 1868, kyrkans historiska bibliotek, s. 17.
7. Brigham Young, citerad i *The Personal Writings of Eliza Roxcy Snow*, red. Maureen Ursenbach Beecher (1995), s. 35.
8. Läran och förbunden 25:7.
9. Eliza R. Snow, "Female Relief Society", s. 81.

10. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News Weekly*, 13 maj 1868, s. 3; standardiserad interpunktion.
11. I Susa Young Gates, *History of the Young Ladies' Mutual Improvement Association* (1911), s. 9–10.
12. Eliza R. Snow, i Senior and Junior Cooperative Retrenchment Association Minutes, 20 feb. 1875, maskinskrivet manuskript, kyrkans historiska bibliotek; standardiserad interpunktion.
13. Brev från Eliza R. Snow till Mary Elizabeth Lightner, 27 maj 1869, kyrkans historiska bibliotek.
14. Eliza R. Snow, "An Address by Miss Eliza R. Snow", *Millennial Star*, 13 jan. 1874, s. 18.
15. Se Läran och förbunden 132.
16. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, femtonde församlingen, Salt Lake stav, 6 jan. 1870, kyrkans historiska bibliotek, s. 140; standardiserad interpunktion och användande av stor begynnelsebokstav.
17. I "Great Indignation Meeting", *Millennial Star*, 22 feb. 1870, s. 115.
18. "The Mormon Question", *New York Times*, 8 feb. 1870, s. 1.
19. "Mormon Women in Council", *New York Herald*, 23 jan. 1870; citerad i *Deseret News*, 16 feb. 1870, s. 23.
20. Wilford Woodruff, "Remarks", *Deseret Weekly*, 14 nov. 1891, s. 660.
21. Zina D. H. Youngs dagbok, 6 okt. 1890, kyrkans historiska bibliotek; standardiserad stavning.
22. Helen Mar Whitney, *A Woman's View: Helen Mar Whitney's Reminiscences of Early Church History*, red. Richard N. Holzapfel och Jeni B. Holzapfel (1997), s. 140.
23. Se Andrew Jenson, *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia*, 4 band (1901–1936), 1:695.
24. Eliza R. Snow, i Tenth Ward Relief Society Minutes, 22 jan. 1874, kyrkans historiska bibliotek, s. 24; standardiserad interpunktion och användande av stor begynnelsebokstav.
25. Emily S. Richards, i "General Conference Relief Society", *Woman's Exponent*, dec. 1901, s. 54.
26. I "Emily S. Richards", *Brigham Young University Bulletin: Dedicatory Services for Naming and Dedication of Twelve Buildings*, 7 maj 1957, s. 21.
27. Se Spencer W. Kimball, "Rättfärdiga kvinnors roll", *Nordstjärnan*, maj 1980, s. 152, 154.
28. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s. 167.
29. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News Weekly*, 13 maj 1868, s. 3.
30. Eliza R. Snow, "Female Relief Society", s. 81.
31. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News Weekly*, 13 maj 1868, s. 3.
32. Emmeline B. Wells, "Be Wise and Hearken to Counsel", *Woman's Exponent*, 1 nov. 1876, s. 84; standardiserad interpunktion.
33. Sarah Howard, i "General Meeting of Central and Ward Committees", *Woman's Exponent*, 1 dec. 1876, s. 99.
34. John Taylor, "Discourse by Prest. John Taylor", *Deseret News*, 9 apr. 1879, s. 147.
35. Emmeline B. Wells, "Sisters Be in Earnest", *Woman's Exponent*, 15 okt. 1876, s. 76.
36. Se Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon och Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), s. 165–166.

37. Se "Church Wheat to Be Turned Over to Government", *Deseret Evening News*, 20 maj 1918, s. 1.
 38. Eliza R. Snow, "An Address", *Woman's Exponent*, 15 sep. 1873, s. 63.
 39. Emmeline B. Wells, "Zina D. H. Young—A Character Sketch", *Improvement Era*, nov. 1901, s. 45.
 40. Eliza R. Snow, "An Address by Miss Eliza R. Snow", s. 20; standardiserad interpunktion.
 41. Emma Andersen Liljenquist, i *Our Pioneer Heritage*, sammanst. av Kate B. Carter (1963), 6:445–446.
 42. "Deseret Hospital", *Woman's Exponent*, 1 aug. 1882, s. 36.
 43. Emmeline B. Wells dagbok, 4 jan. 1878, Harold B. Lee Library Special Collections, Brigham Young-universitetet; standardiserad interpunktion.
 44. Emmeline B. Wells dagbok, 1 aug. 1895.
 45. Eliza R. Snow, "An Address by Miss Eliza R. Snow", s. 21.
 46. Eliza R. Snow, *Poems: Religious, Historical, and Political* (1856), s. 148–149.
- ## Kapitel 5
1. Emmeline B. Wells, Clarissa S. Williams och Julina L. Smith, "Resolutions of Relief Society", *Woman's Exponent*, nov. 1913, s. 79.
 2. 1 Kor 13:8; Moroni 7:46; se också General Board Minutes, 1842–2007, 3 juli 1913, kyrkans historiska bibliotek.
 3. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9 juni 1842, kyrkans historiska bibliotek, s. 63.
 4. Moroni 7:47.
 5. Emmeline B. Wells, Clarissa S. Williams och Julina L. Smith, "Epistle to the Relief Society Concerning These War Times", *Relief Society Magazine*, juli 1917, s. 364.
 6. Se Moroni 7:46–47.
 7. Joseph F. Smith, i Minutes of the General Board of Relief Society, 17 mars 1914, kyrkans historiska bibliotek, s. 54–55.
 8. I "Notes from the Field", *Relief Society Magazine*, sep. 1917, s. 512.
 9. Emmeline B. Wells, "The Grain Question", Relief Society Bulletin, sep. 1914, s. 1–2.
 10. Amy Brown Lyman, "Social Service Work in the Relief Society, 1917–1928", maskinskrivet manuskript, kyrkans historiska bibliotek, s. 2.
 11. Clarissa S. Williams, i "Relief Society Gives Hard Job to General Head", *Deseret News*, 23 sep. 1925, del 2, sidan 1.
 12. Gladys Robison Winter, i *The Life and Family of Louise Yates Robison*, sammanst. av Gladys Robison Winter, kyrkans historiska bibliotek.
 13. Se Evelyn Hodges Lewis, intervju av Loretta Hefner, sep. 1979, avskrift, kyrkans historiska bibliotek.
 14. Louise Y. Robison, "Officers' Meeting", *Relief Society Magazine*, maj 1935, s. 272.
 15. Heber J. Grant, i Conference Report, okt 1936, s. 3.
 16. Se Thomas S. Monson, "Riktlinjer för den enskildes och familjens välfärd", *Nordstjärnan*, feb. 1987, s. 7.
 17. Harold B. Lee, "Place of the Relief Society in the Church Security Plan", *Relief Society Magazine*, mars 1937, s. 143; standardiserad interpunktion.
 18. Joseph L. Wirthlin, "Relief Society—An Aid to the Bishops", *Relief Society Magazine*, juni 1941, s. 417.
 19. "Memo of Suggestions", 1–6, Church Union Board Executive Committee Minutes, kyrkans historiska bibliotek.
 20. Amy Brown Lyman, i Mayola R. Miltonberger, *Fifty Years of Relief Society Social Services* (1987), s. 2; standardiserad användning av stor begynnelsebokstav.
 21. Boyd K. Packer, opublicerat manuskript.
 22. Maria Speidel, i "Notes from the Field", *Relief Society Magazine*, feb. 1946, s. 123.
 23. John Zippro, "Life Story of John Zippro", opublicerat manuskript, citerad i Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon och Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), s. 301–302.
 24. Eva M. Gregerson, i "Notes from the Field", *Relief Society Magazine*, feb. 1946, s. 118.
 25. Hugh B. Brown, i "Notes from the Field", *Relief Society Magazine*, okt. 1944, s. 591–592.
 26. Se Hedwig Biereichel, i Roger P. Minert, *In Harm's Way: East German Saints in World War II* (2009), s. 209.
 27. Se Jennifer A. Heckmann, i Nathan N. Waite, "Steadfast German Saints", *BYU Magazine*, vintern 2010, s. 57.
 28. Amy Brown Lyman, *In Retrospect* (1945), s. 160–161.
 29. Moroni 7:46–47.
- ## Kapitel 6
1. Eliza R. Snow, i Weber Stake Relief Society Minutes, 30 okt. 1877, kyrkans historiska bibliotek, s. 27–28.

2. Belle S. Spafford, Marianne Sharp och Gertrude Garff, "The New Year", *Relief Society Magazine*, jan. 1947, s. 3.
3. Boyd K. Packer, i Conference Report, apr. 1998, s. 95; eller *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 75.
4. Boyd K. Packer, "Systrars krets", *Nordstjärnan*, apr. 1981, s. 202.
5. Henry B. Eyring, "Hjälpföreningens bestående arv", *Liahona*, nov. 2009, s. 124–125.
6. Se Boyd K. Packer, "Systrars krets", s. 203.
7. Boyd K. Packer, i Conference Report, apr. 1998, s. 97; eller *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 77.
8. George Albert Smith, "Address to Members of Relief Society", *Relief Society Magazine*, dec. 1945, s. 717.
9. Se Belle S. Spafford, "A Relief Society Building to Be Erected", *Relief Society Magazine*, dec. 1945, s. 751–753.
10. Belle S. Spafford, "Joy in Full Measure", *Relief Society Magazine*, nov. 1948, s. 725.
11. David O. McKay, "Dedicatory Prayer of the Relief Society Building", *Relief Society Magazine*, dec. 1956, s. 789.
12. Boyd K. Packer, i Conference Report, okt. 1978, s. 910; eller *Nordstjärnan*, apr. 1979, s. 12.
13. Belle S. Spafford, intervjuad av Jill Mulvay [Derr], 20 jan. 1976, avskrift, kyrkans historiska bibliotek, s. 127.
14. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), s. 98; ändrad avsnittsindelning.
15. Se Silvia H. Allred, "Alla kvinnor behöver Hjälpföreningen", *Liahona*, nov. 2009, s. 115–116.
16. Se Olga Kovářová Campora, "Fruits of Faithfulness: The Saints of Czechoslovakia", i *Women Steadfast in Christ* (1992), s. 141–146.
17. Se Spencer W. Kimball, "Rättfärdiga kvinnors roll", *Nordstjärnan*, maj 1980, s. 154.
18. Elaine L. Jack, intervjuad av Julie B. Beck, 10 feb. 2009, avskrift, kyrkans historiska bibliotek; standardiserad interpunktion.
19. Elaine L. Jack, intervjuad av Julie B. Beck, 10 feb. 2009; standardiserat användande av stor begynnelsebokstav och interpunktion.
20. Thomas S. Monson, "Hjälpföreningens oerhörda styrka", *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 98.
21. Julie B. Beck, "Uppfyll syftet med Hjälpföreningen", *Liahona*, nov. 2008, s. 110.
22. Boyd K. Packer, "Systrars krets", s. 202.
23. Boyd K. Packer, i Conference Report, apr. 1998, s. 95; eller *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 75.
24. Se Boyd K. Packer, "Systrars krets", s. 203.
25. Thomas S. Monson, "Kärleken upphör aldrig", *Liahona*, nov. 2010, 124–125; se också Handledning för skriftstudier, "Kärlek"; Moroni 7:46–47.
6. Joseph F. Smith, "Address of President Joseph F. Smith", *Woman's Exponent*, maj 1903, s. 93; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* (1999), s. 187–188.
7. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, sjätte församlingen, Salt Lake stav, 16 jan. 1868, kyrkans historiska bibliotek, s. 16; standardiserad stavning och användande av stor begynnelsebokstav.
8. Eliza R. Snow, i Mt. Pleasant North Relief Society Minutes, 7 aug. 1880, kyrkans historiska bibliotek, s. 56; standardiserat användande av stor begynnelsebokstav.
9. Sarah M. Kimball, i 15th Ward Relief Society Minutes, 1868–1873, kyrkans historiska bibliotek; standardiserad interpunktion.
10. Jane Richards, i "R. S. Reports", *Woman's Exponent*, sep. 1907, s. 24.
11. Minutes of General Board of Relief Society, 19 apr. 1944, kyrkans historiska bibliotek, s. 39–40.
12. Belle S. Spafford, intervjuad av Jill Mulvay [Derr], 1 dec. 1975, avskrift, kyrkans historiska bibliotek.
13. Belle S. Spafford, intervjuad av Jill Mulvay [Derr], 8 dec. 1975, avskrift, kyrkans historiska bibliotek.
14. Henry B. Eyring, "Hjälpföreningens bestående arv", *Liahona*, nov. 2009, s. 123.
15. Julie B. Beck, "'Strengthen Thy Stakes': Strong and Immovable in Faith", i *Awake, Arise, and Come unto Christ: Talks from the 2008 BYU Women's Conference* (Deseret Book, 2009), s. 86–87; portugisisk översättning reviderad.

Kapitel 7

1. Se Eliza R. Snow, "How Great the Wisdom and the Love", *Hymns*, nr 195.
2. Se Luk 15:3–7.
3. Se 3 Nephi 11:13–17; 17:5–25.
4. Julie B. Beck, "Hjälpföreningen: Ett heligt verk", *Liahona*, nov. 2009, s. 113.
5. Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 juli 1843, kyrkans historiska bibliotek, s. 101.

16. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 38.
17. Se Spencer W. Kimball, "Små handlingar av tjänande", *Nordstjärnan*, dec. 1976, s. 1.
18. Thomas S. Monson, i Conference Report, okt. 2009, s. 84; eller *Liahona*, nov. 2009, s. 86.
19. Dieter F. Uchtdorf, "Glädje, vår arvedel", *Liahona*, nov. 2008, s. 120.
20. Se Spencer W. Kimball, "En vision av besökslärarinnans kall", *Nordstjärnan*, dec. 1978, s. 4; se också *Läran och förbunden* 20:53–54.
21. Camilla Kimball, i Caroline Eyring Miner och Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball* (1980), s. 175.
22. Cathie Humphrey, i "Starka händer och ett kärleksfullt hjärta", *Liahona*, dec. 2004, s. 26–27.
23. Citerat av Mary Ellen Smoot i en intervju av Julie B. Beck, 20 maj 2009, avskrift, kyrkans historiska bibliotek.
24. "Starka händer och ett kärleksfullt hjärta", s. 29–30.
25. Se Spencer W. Kimball, "En vision av besökslärarinnans kall", s. 5–6.
26. I Virginia U. Jensen, "Ringar på vattnet", *Liahona*, jan. 2001, s. 109.
27. Mary Ellen Smoot, i Conference Report, okt. 1997, s. 13–14; eller *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 13.
28. Se Spencer W. Kimball, "En vision av besökslärarinnans kall", s. 6, 7.
29. Elaine Reiser Alder, "Visiting Teaching: The Multiplier Effect", *Ensign*, mars 1985, s. 19.
30. Elaine L. Jack, i Jaclyn W. Sorensen, "Visiting Teaching—Giving Selfless Service in a Loving Sisterhood", *Church News*, 7 mars 1992, s. 5.
31. Vivien D. Olson, "The Visiting Teacher Who Made a Difference", *Church News*, 15 maj 1982, s. 2.
32. Hope Kanell Vernon, "The Visiting Teacher Who Made a Difference", *Church News*, 12 juni 1982, s. 2.
33. Se "Enighet och samarbete: Ett samtal med Hjälpföreningens generalpresidentskap", *Nordstjärnan*, nov. 1985, s. 11.
34. Robyn Romney Evans, "In the Vineyard", *Ensign*, mars 2004, s. 21–23.
35. Lorenzo Snow, i "Prest. Snow to Relief Societies", *Deseret Evening News*, 9 juli 1901, s. 1; citerar Jakobs brev 1:27.
- 28 apr. 1842, kyrkans historiska bibliotek, s. 36.
9. Trosartiklarna 1:7.
10. Amanda Barnes Smith, i Edward W. Tullidge, *The Women of Mormonism* (1877), s. 124, 128; se också *Vår arvedel: Kortfattad historik över Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga* (1996), s. 47–48; kvarken ägdes av en man som hette Jacob Hawn.
11. Elizabeth Ann Whitney, "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 1 aug. 1878, s. 33.
12. Joseph Smith, citerad av Mercy Fielding Thompson, i "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 1 juli 1892, s. 400.
13. *Läran och förbunden* 95:8.
14. *Läran och förbunden* 97:28.
15. *Läran och förbunden* 97:13–14.
16. *Läran och förbunden* 124:28, 40.
17. Elizabeth Ann Whitney, "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 15 feb. 1879, s. 191.
18. Se *Läran och förbunden* 84:19–22.
19. Joseph Fielding Smith, "Relief Society—An Aid to the Priesthood", *Relief Society Magazine*, jan. 1959, s. 5–6.
20. Russell M. Nelson, i Conference Report, apr. 2006, s. 38; eller *Liahona*, maj 2006, s. 37.
21. Richard G. Scott, "Biorganisations doktrinära grund", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan. 2004, s. 4.
22. Dallin H. Oaks, i Conference Report, apr. 1992, s. 51; eller *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 37; citerar 1 Kor 11:11.

Kapitel 8

1. Mose 1:39.
2. Dallin H. Oaks, i Conference Report, apr. 1992, s. 51; eller *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 36.
3. John A. Widtsoe, *Priesthood and Church Government* (1939), s. 83.
4. Se Elaine L. Jack, i Conference Report, okt. 1996, s. 105; eller *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 74.
5. Sheri L. Dew, i Conference Report, okt. 2001, s. 13; eller *Liahona*, nov. 2001, s. 14; citerar *Läran och förbunden* 109:22.
6. Elizabeth Ann Whitney, "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 1 sep. 1878, s. 51.
7. Elizabeth Ann Whitney, "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 1 aug. 1878, s. 33.
8. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois,

23. Dallin H. Oaks, i Conference Report, apr. 1992, s. 51; eller *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 36; citerar Läran och förbunden 14:7.
24. Se Läran och förbunden 68:25–28.
25. Bruce R. McConkie, i Conference Report, områdeskonferens i Sydney, Australien 1976, s. 34; citerar Mose 5:11.
26. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", sidan 166 i den här boken.
27. Dallin H. Oaks, i Conference Report, okt. 2005, s. 24, 26, 28; eller *Nordstjärnan*, nov. 2005, s. 24, 26–27.
28. Opublicerat manuskript; författaren vill vara anonym.
29. Se Boyd K. Packer, i Conference Report, apr. 1998, s. 95–96; eller *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 76; citerar Läran och förbunden 107:5 och Joseph Smith, i Sarah M. Kimball, "Auto-biography", *Woman's Exponent*, 1 sep. 1883, s. 51.
30. Läran och förbunden 38:27.
31. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 30 mars 1842, s. 22.
32. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, elfte församlingen, Salt Lake stav, 3 mars 1869, kyrkans historiska bibliotek.
33. Bathsheba W. Smith, "Official Announcement", *Woman's Exponent*, 1 jan. 1902, s. 68.
34. Henry B. Eyring, "Hjälpföreningens bestående arv", *Liahona*, nov. 2009, s. 123.
35. Barbara W. Winder, intervjuad av Susan W. Tanner, 3 jan 2011, avskrift, kyrkans historiska bibliotek, s. 1.
36. Barbara W. Winder, intervjuad av Susan W. Tanner, 3 jan 2011, s. 1.
37. Läran och förbunden 6:32
38. Thomas S. Monson, i Conference Report, okt. 1992, s. 68; eller *Nordstjärnan*, jan. 1993, s. 46.
39. Spencer W. Kimball, "Hjälpföreningen — Dess löften och möjligheter", *Nordstjärnan*, mars 1977, s. 2.
40. Joseph Fielding Smith, "Relief Society—an Aid to the Priesthood", s. 5.
41. Gordon B. Hinckley, i Conference Report, okt. 1996, s. 90–91; eller *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 64.

Kapitel 9

1. Se Gordon B. Hinckley, "Håll stånd mot världens bedrägerier", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 100.
2. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", sidan 166–167 i den här boken.
3. Gordon B. Hinckley, citerad i "Inspirerande tankar", *Nordstjärnan*, aug. 1997, s. 5.
4. Barbara Thompson, "Jag styrker dig, jag hjälper dig", *Liahona*, nov. 2007, s. 117.
5. Bonnie D. Parkin, "Föräldrar har ett heligt ansvar", *Liahona*, juni 2006, s. 61.
6. Se Gordon B. Hinckley, "Håll stånd mot världens bedrägerier", s. 101.
7. James E. Faust, "Hjälpföreningens stora nyckelord", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 91; standardiserat användande av stor begynnelsebokstav.
8. Se Gordon B. Hinckley, "Håll stånd mot världens bedrägerier", s. 100.
9. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", sidan 166 i den här boken.
10. Julie B. Beck, "Undervisa om läran om familjen", *Liahona*, mars 2011, s. 32.
11. Se Läran och förbunden 138:38–39; Mose 5:10–12.
12. Se 1 Mos 27–28; se också Julie B. Beck, "Undervisa om läran om familjen", s. 36.
13. Se 1 Kung 17:8–24.
14. Se Alma 56:47–48.
15. Se Luk 2:40–52.
16. Se Läran och förbunden 68:25–28; 93:36–48; 131:1–3.
17. Eliza R. Snow, "An Address", *Woman's Exponent*, 15 sep. 1873, s. 63.
18. Zina D. H. Young, i "First General Conference of the Relief Society", *Woman's Exponent*, 15 apr. 1889, s. 172.
19. Joseph F. Smith, i *Deseret Weekly*, 9 jan 1892, s. 71; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* (1999), s. 31–32.
20. Zina D. H. Young, i "Relief Society Jubilee", *Woman's Exponent*, 1 apr. 1892, s. 140.
21. Zina D. H. Young, i "First General Conference of the Relief Society", s. 172.
22. Joseph F. Smith, i Minutes of Relief Society General Board, 17 mars 1914, s. 50–51; citerad i *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* (1999), s. 187.
23. Se Sheri L. Dew, "Är vi inte alla mödrar?" *Liahona*, jan. 2002, s. 113.
24. Se Bonnie D. Parkin, "Föräldrar har ett heligt ansvar", s. 65.
25. Barbara W. Winder, i "Enriching and Protecting the Home", *Ensign*, mars 1986, s. 20.
26. Belle S. Spafford, intervjuad av Jill Mulvay [Derr], 8 mars 1976, avskrift, kyrkans historiska bibliotek, s. 238.
27. M. Russell Ballard, i Conference Report, apr. 2010, s. 17; eller *Liahona*, maj 2010, s. 18.

28. Se Sheri L. Dew, "Är vi inte alla mödrar?", s. 112–114.
29. Julie B. Beck, i Conference Report, okt. 2007, s. 81; eller se *Liahona*, nov. 2007, s. 76–77.
30. Se Howard W. Hunter, "Till kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan. 1993, s. 93.
31. Budskap från första presidentskapet, i Conference Report, okt. 1942, s. 12; uppläst av J. Reuben Clark Jr.
32. Budskap från första presidentskapet, i Conference Report, okt. 1942, s. 12–13; uppläst av J. Reuben Clark Jr.
33. Barbara B. Smith, *A Fruitful Season* (1988), s. 55.
34. George W. Cornell, "Home-makers Get a Boost", *Fresno [California] Bee*, 5 apr. 1978, C-5; citerad i Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon och Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), s. 361.
35. Se Susan W. Tanner, "Stärk våra framtida mödrar", *Liahona*, juni 2005, s. 16.
36. David O. McKay, citerad i J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), s. 42; Conference Report, apr. 1935, s. 116.
37. Harold B. Lee, "Be Loyal to the Royal within You", i *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973* (1974), 91; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee* (2001), s. 134.
38. Se Spencer W. Kimball, i Conference Report, okt. 1980, s. 3–4; eller *Nordstjärnan*, apr. 1981, s. 5–6.
39. James E. Faust, i Conference Report, apr. 2003, s. 70; eller *Liahona*, maj 2003, s. 68.
40. Se Gordon B. Hinckley, "Stå starka och orubbliga", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 1 jan. 2004, s. 20.
41. Se Spencer W. Kimball, i Conference Report, okt. 1971, s. 152–156; eller *Nordstjärnan*, apr. 1972, s. 137–141.
42. Se Gordon B. Hinckley, "Håll stånd mot världens bedrägerier", s. 101.
43. Se Spencer W. Kimball, "Systarnas privilegium och ansvar", *Nordstjärnan*, apr. 1979, s. 158.
44. Se Gordon B. Hinckley, "Håll stånd mot världens bedrägerier", s. 101.
10. Eliza R. Snow, "Speech by E. R. Snow", *Woman's Exponent*, 1 maj 1891, s. 167; standardiserad användning av stor begynnelsebokstav
11. Se Lynne Christy, "Now It's My Turn", *Ensign*, mars 1992, s. 25–27.
12. Joseph F. Smith, i Minutes of the General Board of Relief Society, 17 mars 1914, kyrkans historiska bibliotek, s. 54–55.
13. Est 4:14.
14. Neh 6:3.
15. 1 Nephi 14:14.
16. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842, s. 12.
17. Läran och förbunden 25:1, 10, 13.
18. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 38–39.

Kapitel 10

- Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, kyrkans historiska bibliotek, s. 38; standardiserad stavning, interpunktion och användning av stor begynnelsebokstav, vilket varit nödvändigt i alla utdrag ur protokollboken.
- Se Mary Ellen Smoot, "Jubla och gläd er, ni Sions döttrar!" *Liahona*, jan. 2000, s. 111–112.
- M. Russell Ballard, "Rättfärdighetens kvinnor", *Liahona*, dec. 2002, s. 37.
- Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28 apr. 1842, s. 38.
- Henry B. Eyring, "Hjälpföreningens bestående arv", *Liahona*, nov. 2009, s. 121.
- Se Athelia T. Woolley, med Athelia S. Tanner, "Our Five-Generation Love Affair with Relief Society", *Ensign*, juni 1978, s. 37–39.
- Henry B. Eyring, "Hjälpföreningens bestående arv", s. 124–125.
- Hebr 12:1–2.
- Läran och förbunden 138:39.

Bildförteckning

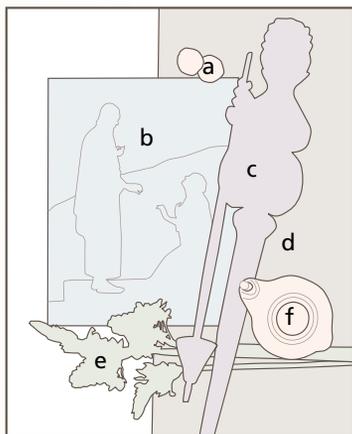
Sida II *Kristus i röd mantel*, av Minerva K. Teichert.
© IRI. Med tillstånd av kyrkans historiska museum

Förord

Sida XI *Kristus undervisar Maria och Marta*, av Anton Dorph. © Hope Gallery.

Kapitel 1

Sida 2

a. Kopparmynt som de som nämns i Markus 12:41–44.

b. *Maria och den uppståndne Kristus*, av Harry Anderson. © IRI.

c. Slända, ett verktyg som används till att spinna garn. Med tillstånd av Carma de Jong Anderson.

d. Tyget representerar kläderna som bars på Nya testamentets tid. Med tillstånd av Carma de Jong Anderson.

e. Blomman Betlehems stjärna, växer naturligt i det heliga landet.

f. Reproduktion av en oljelampa som liknar dem som användes på Kristi tid. Skapad av Andrew Watson.

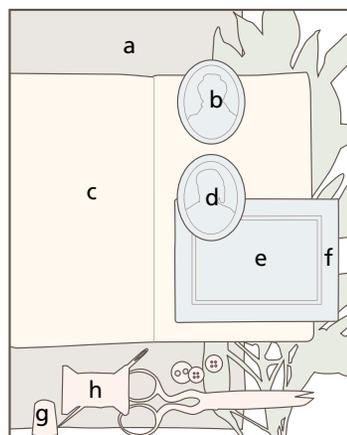
Sida 4 Detalj från *Maria lyssnade till hans ord*, av Walter Rane. © 2001 IRI.

Sida 5 Detalj från *Levande vatten*, av Simon Dewey. © Simon Dewey.

Sida 6 *Tabita syr*, av Jeremy Winborg. © Jeremy Winborg.

Kapitel 2

Sida 10

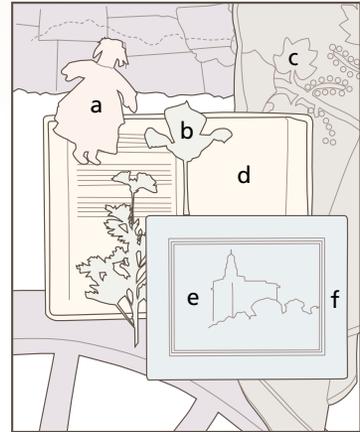

a. Korsstygsmotiv från pionjärtiden. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.

- b. Detalj från *Joseph Smith*, av Kenneth Corbett. © Kenneth Corbett.
- c. Manuskript från 1830-talet av Book of Commandments and Revelations som innehöll uppenbarelser som givits till profeten Joseph Smith. De flesta av dessa uppenbarelser finns idag i Läran och förbunden.
- d. Detalj från *Emma Hale Smith*, av Lee Greene Richards. © 1941 IRI.
- e. *Nauvoo, Illinois, 1859*, av John Schroder. © IRI.
- f. Ram med tillstånd av kyrkans historiska museum.
- g. Knappar och fingerborg med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.
- h. Nål, tråd och sax från pionjärtiden, med tillstånd av kyrkans historiska museum.
- Sida 11 *Joseph Smith vid templet i Nauvoo*, av Gary Smith. © Gary Smith.
- Sida 12 Detalj från *Emma Hale Smith*, av Lee Greene Richards. © 1941 IRI.
- Sida 13 *Hjälpföreningen organiseras*, av Nadine B. Barton. © 1985 IRI.
- Sida 14 *Porträtt av John Taylor*. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.
- Sida 15 *Återställelsen av melkisedekska prästadömet*, av Walter Rane. © IRI.
- Sida 16 *Emma Smith*, av Robert Barrett. © 1991 Robert Barrett.
- Sida 17 Detalj från *Kom, låt oss nu glädjas*, av Walter Rane. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.
- Sida 23 *Emma, återställelsens utvalda kvinna, 1839*, av Theodore S. Gorka. © 1996 IRI.
- Sida 24 *Joseph Smith*, av Kenneth Corbett. © Kenneth Corbett.

Kapitel 3

Sida 28

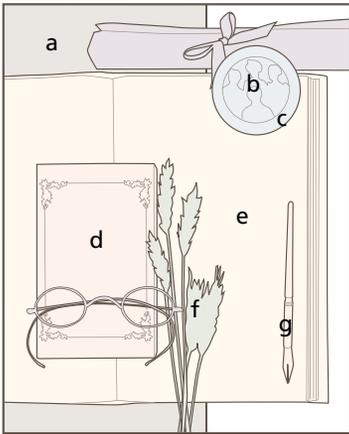

- a. Docka från pionjärtiden med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.
- b. Segoliljan, ett av Hjälpföreningens emblem. De första som bosatte sig i Utah åt segoliljans lök när det var hungersnöd.
- c. Lapptäcke från pionjärtiden med tillstånd av kyrkans historiska museum.
- d. Isländsk psalmbok med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.
- e. *Templet i Nauvoo*, av Jon McNaughton. © Jon McNaughton.
- f. Ram med tillstånd av kyrkans historiska museum.
- Sida 31 Detalj från *Templet i Nauvoo, Illinois*, av Scott Goodwin. © Scott Goodwin.
- Sida 32 *Sweetwater*, av Harold Hopkinson. © Harold Hopkinson.
- Sida 33 Fotografi av Eliza Partridge Lyman. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.
- Madonna på slätten*, av Robert Barrett. © 1987 Robert Barrett.
- Sida 34 Detalj från *Bathsheba W. Smith*, av Lee Greene Richards. © IRI. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.

- Sida 35 *Tvättid på slätten*, av Minerva K. Teichert. 1938. Med tillstånd av Brigham Young University Museum of Art. Med ensamrätt. Kopiering förbjuden.
- Sida 36 Detalj från *Elizabeth H. Jackson: Pionjärmor*, av Megan Rieker.
- Sida 37 Detalj från *Pionjärträdgård*, av VaLoy Eaton. © VaLoy Eaton. Med tillstånd av Zions Bank. Kopiering förbjuden.

Kapitel 4

Sida 40

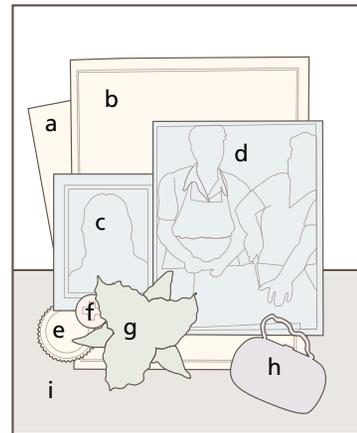
- a. Sjal med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.
- b. Fotografi av elever som tagit examen vid Hjälpföreningens sjuksköterskeskola. Med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.
- c. Ram med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.
- d. Faksimile av en tysk Mormons bok från 1852.
- e. Faksimile av Hjälpföreningens protokollbok från Nauvoo i Illinois. Med tillstånd av kyrkans historiska museum. (Se sidan 42.)
- f. Vete, ett av Hjälpföreningens emblem. (Se sidorna 51–54.)

g. Reservoarpenna med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.

- Sida 42 Detalj från *Eliza R. Snow*. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.
- Sida 44 *Eliza Snow undervisar hjälpföreningssystrar*, av Michael T. Malm. © Michael T. Malm.
- Sida 46 Detalj från *Bön*, av Walter Rane. © Walter Rane.
- Sida 49 Detalj från *Sabbatsstudier*, av Sheri Lynn Boyer Doty. © IRI. Med tillstånd av Sheri Lynn Boyer Doty.
- Sida 50 *Spencer W. Kimball*, av Judith A. Mehr. © IRI. *Brigham Young*, av John Willard Clawson.
- Sida 56 Detalj från *Zina Diantha Huntington Young*. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.
- Sida 58 Detalj från *Det förlorade lammet räddas*, av Minerva K. Teichert.

Kapitel 5

Sida 62

a. Meddelande skrivet på ett vykort som visar Beaver West Ward Relief Society Hall, 1909. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.

b. Flygblad skapat av Hjälpföreningens generalkommitté. Det delades ut av besökslärare och bad om kläddonationer till europeiska heliga under andra världskriget. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.

c. *Kristus*, av Heinrich Hofmann. Med tillstånd av C. Harrison Conroy Co., Inc.

d. Fotografi med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.

e. Hjälpföreningssigill som användes på ett certifikat som Hjälpföreningens generalkommitté gav ut. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.

f. Rödakorsetnål med tillstånd av kyrkans historiska museum.

g. Bild av vit treblad © Gerald A. DeBoer, 2010. Använd under licens från Shutterstock.com.

h. Portmonnä som användes av Harriet Barney Young. Med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.

i. Röd paisleymönstrad sjal med tillstånd av Carma de Jong Anderson.

Sida 64 Detalj från *Emmeline B. Wells*, av Lee Greene Richards. Med tillstånd av kyrkans historiska museum

Sida 66 Detalj från *Joseph F. Smith*, av Albert E. Salzbrenner.

Sida 70 Detalj från *Louise Y. Robison*, av John Willard Clawson. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.

Sida 71 Detalj från *Heber J. Grant*, av C. J. Fox. © IRI.

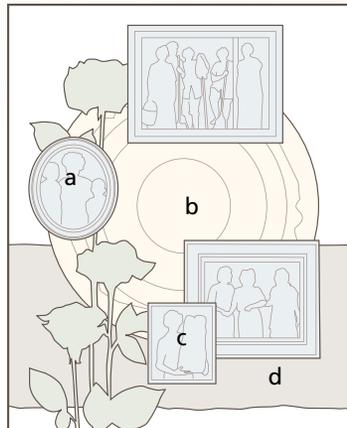
Sida 74 Detalj från *Clarissa S. Williams*, av Lee Greene Richards. © 1924 IRI. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.

Sida 78 Detalj från *Amy Brown Lyman*, av Lee Greene Richards. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.

Sida 79 Detalj från *Kristus botar en blind man*, av Del Parson, © 1983 IRI.

Kapitel 6

Sida 82

a. Foto Jeffrey D. Allred och Mike Terry. © *Deseret News*.

b. Broderi av Hjälpföreningens sigill.

c. Fotografi av kvinna som håller en insamlingsväska från *Deseret Industries*, 1940-talet. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.

d. Spets från pionjärtiden med tillstånd av kyrkans historiska museum. (Se uttalandet av president Boyd K. Packer på sidorna 98–99.)

Sida 85 *En krets av systrar*, av David Dibble. © David Dibble.

Sida 86 Detalj från *Belle S. Spafford*, av Alvin Gittins. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.

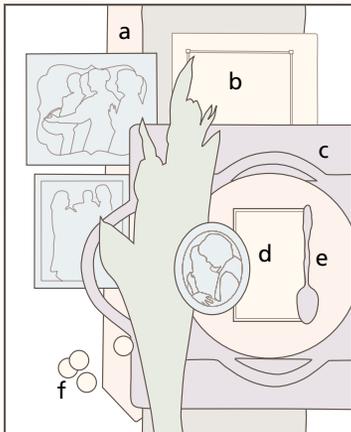
Sida 93 *Kristus kallar Petrus och Andreas*, av Harry Anderson. © IRI.

Sida 94 Fotografi av Elaine L. Jack © Busath.com.

Sida 95 Foto © Jason Swensen.

Kapitel 7

Sida 104

a. Vänskapsbanderoll som en grupp kvinnor tillverkade som en symbol för deras vänskap. Med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.

b. Anteckningsbok för besöksverksamheten med tillstånd av kyrkans historiska museum.

c. Fotografi av korgar © Joey Celis/Flickr/ Getty Images.

d. Kort med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers. Texten på kortet lyder: "Herren är med mig."

e. Tallrik och sked med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.

f. Mynt från Förenta staterna från början av 1900-talet. De representerar donationerna som samlades in av besökslärarna. Med tillstånd av Carma de Jong Anderson.

Sida 105 Detalj från *En och en*, av Walter Rane. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.

Sida 107 *Pionjärkvinnor*, av Julie Rogers. © Julie Rogers.

Sida 114 Detalj from *Rättfärdiga kvinnors inflytande*, av Julie Rogers. © 2009 Julie Rogers.

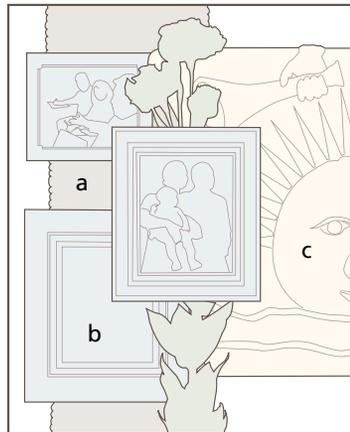
Sida 116 Detalj från *Besöksundervisning*, av Shannon Gygi Christensen. © 2006 Shannon Christensen.

Sida 122 Målning av Keith Larson. © 1992 Keith Larson.

Sida 123 Detalj från *Lorenzo Snow*, av Lewis A. Ramsey. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.

Kapitel 8

Sida 126

a. Skärp tillverkat av Sarah Jane Casts Evans av silke som hon skördat från silkeslarver. Med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.

b. *Uppförandet av templet i Kirtland*, av Walter Rane, © IRI.

c. Solsten som användes på det återuppbyggda templet i Nauvoo, Illinois.

Sida 130 Detalj från *Jag ska aldrig överge dig*, av Julie Rogers. © Julie Rogers.

Sida 133 Detalj från *Joseph Fielding Smith*, av Shauna Cook Clinger. © 1983 IRI.

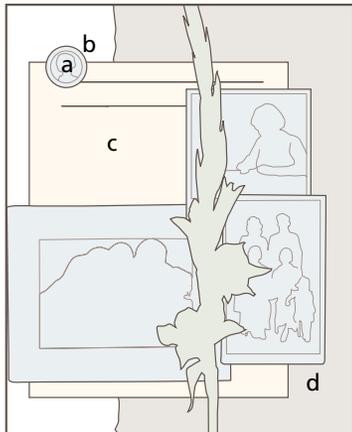
Sida 135 *Adam och Eva undervisar sina barn*, av Del Parson. © 1978 IRI.

Sida 136 Detalj från *Barbara B. Smith*, av Cloy Kent. © IRI.

Sida 140 Fotografi av Barbara W. Winder © Busath Photography.

Kapitel 9

Sida 146

a. Porträtt av Abbie H. Wells med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.

b. Medaljong med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.

c. Samoansk översättning av "Familjen: Ett tillkännagivande för världen".

d. Rutig filt, kardad, spunnen och vävd av Eliza R. Snow när hon var ung. Med tillstånd av International Society Daughters of Utah Pioneers.

Sida 150 *Farväl, min unge krigare*, av Del Parson. © Del Parson.

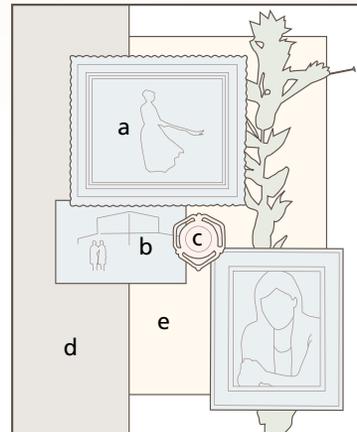
Sida 151 *Rebecka vid källan*, av Michael Deas. © 1995 IRI.

Sida 152 Fotografi av Bonnie D. Parkin © Busath.com.

Sida 158 Fotografi av Julie B. Beck © Busath.com.

Kapitel 10

Sida 170

a. *Solrosor och buffelmöckor*, av Gary L. Kapp. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.

b. Fotografi av kvinnor utanför templet i Mesa, Arizona, 1920, av George Edward Anderson. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.

c. Hjälpföreningsnål.

d. Lapptäcke designat av Cristina Franco, gjort till Primärs generalpresidentskap.

e. Sida från Hjälpföreningens protokollbok, Nauvoo, Illinois, 17 mars 1842. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek. (Se sidan 42.)

Sida 173 *Vända hjärtat till familjen*, av Anne Marie Oborn. © 1997 Anne Marie Oborn.

Sida 175 Foto © 2000 Steve Bunderson.

Sida 179 Detalj från *Drottning Ester*, av Minerva K. Teichert. © William och Betty Stokes.

Viktiga händelser i Hjälpföreningens historia

Sida 182 Detalj från *Emma Hale Smith*, av Lee Greene Richards. © 1941 IRI.

Detalj från *Hjälpföreningen organiseras*, av Nadine B. Barton. © 1985 IRI.

Detalj från *Pionjärkvinnor*, av Julie Rogers. © Julie Rogers.

Detalj från *Josephs och Hyrums martyrdöd*, av Gary Smith. © 1984 IRI.

Ena änden av Parley's Street, av Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson.

Fotografi av Brigham Young, C. R. Savage. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.

Detalj från *Retrenchment Association organiseras av Brigham Young, 1869*, av Dale Kilbourn. © IRI.

Detalj från *Zina Diantha Huntington Young*. Med tillstånd av kyrkans historiska museum.

Sida 183 Detalj från *Primärföreningens första möte*, av Lynn Fausett och Gordon Cope. © IRI.

Fotografi av Salt Lake-templet. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.

Fotografi av biljett till invigningen av Salt Lake-templet. Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek.

Sida 184 Fotografi av kvinnor som tjänar © Jason Swensen.

Register

A

Adam och Eva: deras förbundsrelation, 134–135; undervisar sina barn tillsammans, 135, 150

Allred, Silvia H., berättar om sin mors tjänande, 91–92

Alvarenga, Hilda, hjälper systrar som grenens hjälpföreningspresident, 91–92

Andens gåvor, kvinnor får, 130–131

Andliga gåvor. *Se* Andens gåvor

Andra världskriget, 000

B

Ballard, M. Russell: om systrars förbund att bygga upp Guds rike, 25; om systrars inneboende gåva att fostra, 155–156; om systrars styrka och gudomliga bestämmelse, 172

Bangerter, Geraldine, arbetar med brasilianska systrar för att etablera besöksverksamheten i Brasilien, 111–112

Barlow, Elizabeth Haven, för Hjälpföreningens arv vidare till sin familj, 174

Barnbördshus, 69

Beck, Julie B.: om att besökslärare följer Jesu Kristi exempel, 105; om att rusta Hjälpföreningen till att stärka familjen, 96–97; om att ta emot och handla efter personlig uppenbarelse, 158; om att vårda och att ta hand om ett hem, 156; om hjälpföreningsystrar som Kristi lärjungar, 7; om hur hon fick styrka från Hjälpföreningen när

hon var en ung mor, 96–97; om kyrkans lära om familjen, 149

Benson, Ezra Taft: om att gudaktighetens kraft blir uppenbar i templet, 129; om att mödrar bör tillbringa tid med sina barn, 161

Berättelser: Amanda Barnes Smith får profetians gåva för att kunna ta hand om sin son, 130–131; armeniska systrar tjänar andra trots sin fattigdom, 69; Belle S. Spafford följer George Albert Smiths råd om att göra sitt inflytande känt, 88–91; besökslärare tjänar en nödlidande syster och får hennes hjälp i gengäld, 118; Boyd K. och Donna Packer besöker en hjälpförening i Tjeckoslovakien, 84–85; Dallin H. Oaks mor leder familjen efter sin makes död, 137–138; Dallin H. Oaks rådgör med Barbara W. Winder om frågor som gäller kvinnorna i kyrkan, 140; Danska heliga ger norska heliga mat, 76–77; Elizabeth Ann Whitney omvänds till det återställda evangeliet, 128–129; Eliza Partridge Lyman tar emot och ger tröst efter barns död, 32–33; Ellen Douglas ger och tar emot kristuslik kärlek i svåra tider, 24–25; Emily S. Richards får självförtroende som offentlig talare, 49; Emma Andersen Liljenquist får inspiration som sjuksköterska, 55; en ensamstående mor stärks genom förbunden som hon ingått, 137–138; en familj för Hjälpföreningens arv vidare i generationer, 174–176; en hjälpföreningspresident hjälper sina systrar efter en jordbävning, 86–87; en hjälpföreningssystem bestämmer sig för att det är hennes tur att tjäna, 177–178; en oemottaglig syster ber sin besökslärare om stöd, 114;

en syster får veta att ett tacke som hon gjort hjälpte någon i ett annat land, 66; en syster lär sig älska alla systrar hon tjänar som besökslärare, 120–123; en ung kvinna uttrycker sin tacksamhet för profeternas lärdomar om moderskap, 159; Ester visar tro och mod för att rädda sitt folk, 179–180; exempel på hur man följer evangeliet i sista dagars heliga hem, 161–164; Geraldine Bangerter arbetar med brasilianska systrar för att etablera hjälpverksamheten i Brasilien, 111–112; Gertrude Zippro verkar som hjälpföreningspresident trots prövningar och fara, 76; Heber J. Grant ger försäkringen till Louise Y. Robison när hon kallas att tjäna i Hjälpföreningens generalpresidentskap, 70–71; Hedwig Biereichel ger mat till ryska krigsfångar, 78; Heliga får tempelvälsignelser innan de lämnar Nauvoo, 29; Heliga lämnar ett budskap på en av templetts väggar i Nauvoo, 30; Hilda Alvarenga vårdat systrarna i grenens Hjälpförening, 91–92; Hjälpföreningens början, 11–12; Hjälpföreningens systrar försvarar månggifftet, 46–48; Hjälpföreningens systrar tjänar för att fira organisationens 150-årsjubileum, 95; Jesus Kristus inbjuder Marta och Maria att bli hans lärjungar, 3–4; Joseph F. Smith såg Hjälpföreningens systrar tjäna en behövande familj, 106–107; Joseph Smith organiserar Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo, 12–13; Julie B. Beck får som ung mor stöd av Hjälpföreningen, 96–97; kvinnor donerar underkjolar när de hör talas om lidande handkärreptionärer,

36–37; kvinnor och män arbetar tillsammans efter en orkan, 141; Lucy Meserve Smith leder andra systrar i att ge hjälp till handkärre-pionjärer, 36–37; Mary Fielding Smith leder och vårdar sina barn, 150–151; Matilda Dudley leder andra systrar i att tjäna behövande amerikanska indianer, 36; Nehemja vägrar överge sitt arbete med att återuppbbygga Jerusalem, 180; Olga Kovářová omvänds till evangeliet och tjänar i riket, 92–95; Sally Randall finner tröst i dop för de döda, 20–21; Spencer W. Kimball berättar om tillfällen när han har fått glimtar av himlen, 160–161; systrar berättar om sin uppskattning för sina besökslärare, 120; Theresa Thompson Call tar en tårta till en vän för att fira en födelsedag, 175; Thomas S. Monson träffar en kvinna som drog nytta av Hjälpföreningens arbete med läs- och skrivkunnet, 96; två systrar får inspiration om hur de ska hjälpa behövande, 114–116

Besöksverksamhet: beslutsamhet krävs för, 113–114; dess början, 105–107; frågor att ställa för besökslärare, 115; förslag för effektiv sådan, 123; förändringar i den ursprungliga metoden för, 108–110; och att frälsa själar, 117; och att hjälpa andra följa Jesus Kristus, 116–117; och att hjälpa andra känna Jesu Kristi kärlek, 117; och att uppfylla timliga behov med kärlek, 118–119; som ett andligt tjänande, 108, 116–117; som välsignelse för besökslärare, 120–123; söka andlig vägledning i, 115–116; undervisa och vittna i, 116–117; uttryck av tacksamhet för, 116–117, 120

Biereichel, Hedwig, ett exempel på mod och tro, 78

Brown, Hugh B., om exempel på kristuslik kärlek under andra världskriget, 77–78

C

Call, Theresa Thompson, för Hjälpföreningens arv vidare till sin familj, 175–176

Chukwurah, Florence, får inspiration som besökslärare, 115–116

Clark, J. Reuben Jr., träffar andra ledare i kyrkan för att diskutera förenkling av program och aktiviteter, 74

Cleveland, Sarah M., avskiljs som medlem i det första hjälpföreningspresidentskapet, 12–13

Cook, Margaret, och Hjälpföreningens början, 11, 25

D

Deseret Hospital, 55–56

Dew, Sheri L.: om att barnlösa kvinnor får hitta andra sätt att vara som en mor, 153; om att prästadömet välsignelser är tillgängliga för alla rättfärdiga medlemmar i kyrkan, 128

Douglas, Ellen, ger och tar emot kristuslik kärlek i svåra tider, 24–25

Dudley, Matilda, organiserar kvinnor för att ta hand om behövande amerikanska indianer, 36

E

Enighet, bland män och kvinnor i kyrkan, 15, 73, 138–142

Ensign, tidningen, 57

Ester, ett exempel på tro och mod, 179–180

Eva: och Adam, deras förbundsrelation, 135; och Adam, undervisar sina barn tillsammans, 134–135, 150; och hennes trofasta döttrar tillber Gud, 176

Eyring, Henry B.: om att dela med sig av kristuslik kärlek, Hjälpföreningens arv, 86, 173–174, 175; om besöksverksamhetens inspirerade mönster, 110; om kristuslik kärlek och Jesu Kristi försoning, 173–174; om respekten mellan Hjälpföreningens systrar och prästadömsbärare, 140

F

Familjen: exempel på rättfärdighet i, 150–151, 162–164; förbundsrelation i, mellan man och hustru, 134–136; försvara, 156–159; grunden till ett rättfärdigt liv, 134, 149; Hjälpföreningen undervisar om systrarnas ansvar i, 151–159; Joseph Smiths och de första hjälpföreningsstrukturer ansträngningar för att stärka, 18–21; lärdomar om, 149–150, 159–160; och prästadömet, 133–138; stärka, genom templets förrättningar, 20–21; stärka, som en av Hjälpföreningens grundläggande principer, XI, XIII, 7, 17, 18–21, 29, 41, 67–70, 74–75, 78, 84, 86–87, 96, 118–119, 133, 151–159, 171, 172; stärka, som ett av prästadömet grundläggande syften, 133, 151–152; tillhandahålla timliga förnödenheter till, 51; tillkännagivande för världen om, 166–167; uppenbarelser om, 18–19

Familjen: Ett tillkännagivande för världen: hela texten, 166–167; observationer angående, 147–148

Faust, James E.: om tröst för föräldrar som har barn som gått vilse, 160; om varför tillkännagivandet om familjen presenterades på Hjälpföreningens allmänna möte, 148

Febe, en kvinna som tjänade kyrkan på Nya testamentets tid, 6

Fife, Veara, tar emot hjälp från och ger hjälp till sina besökslärare, 118–119

Fostran: ett ansvar som alla kvinnor har, 155; kvinnor utan barn har möjlighet att engagera sig i, 153–154

Förbund: att följa Jesus Kristus, uppfylls genom besöksverksamheten, 112; bevarades, av Rebecka och Isak, 150; Hjälpföreningen hjälper kvinnor förbereda sig för att ingå, 16, 131, 132–133; Hjälpförenings-systrar som förbundsfolk, 181; och prästadömet kraft, 127; styrka genom, 15, 128–129, 137–138; understödjer pionjärer under resa, 29–30, 33–34; varje syster som har ingått, har ett gudomligt uppdrag att rädda själar, 25

Förmåner, leva upp till, 169, 171

Förrättningar, välsignelser genom, 15, 128–129. *Se också* Förbund; Prästadömet

Försoning, Jesu Kristi: en viktig del av kristuslik kärlek, 172–174; finna styrka genom, 76; gör att familjer kan beseglas för evigheten, 149; hjälper oss höja oss över vanliga tankar och ambitioner, 181; vittnesbörd om, hjälper oss att förbereda oss för att besöka templet, 21

Första världskriget, leva fridsamt under, 64–67

Föräldraskap. *Se* Familjen

G

Grant, Heber J.: ger försäkran till Louise Y. Robison efter att ha kallat henne att verka i Hjälpföreningens generalpresidentskap, 71; och rådgivare, om att moderskap är nära gudomlighet, 157; och rådgivare, om oberoendets principer, 71; om att övervinna missmod, 179; om välfärdsprogrammets främsta mål, 72; stödjer etablerandet av Hjälpföreningens socialtjänstindelning, 67

Gregersen, Eva M., om hur danska heliga hjälper norskar under andra världskriget, 76–77

Gud Fadern. *Se* Himmelske Fader, vår

Guds döttrar: deras gudomliga födslorätt, 85, 142; deras oändliga värde, XII; kände och dyrkade Gud i föruttillvaron, 166; vikten av att kvinnor kommer ihåg att de är, 171–172, 181; välsignade av prästadömet makt, 127

H

Heliga kläder, 134

Helige Anden, den: dess gåva, 128; dess ständiga sällskap, 128; följa dess maningar, inom besöksverksamheten, 113, 115–116; personlig uppenbarelse genom, 128; vägledning och tröst av, 45–46

Hemkunskap: konsten att ta hand om ett hem, 155; och att vårda, 156

Hemmet: exempel på rättfärdighet i, 160–164; som ett kraftcentrum, 154–156. *Se också* Familjen

Hendricks, Drusilla Dorris, om sjukdom bland kyrkans pionjärer, 32

Himmelske Fader, vår: beseglingsförrättning binder familjer till, 134; be till, 47, 55, 130–131; evigt liv med, 97; hans kärlek, 181; hans plan för vår frälsning och lycka, XII, 50, 142, 166, 171; hjälper oss åstadkomma stora bedrifter, 179; känner sina döttrar, XII, 177. *Se också* Guds döttrar; Tro

Hinckley, Gordon B.: läser upp tillkännagivandet om familjen under Hjälpföreningens allmänna möte, 147–148; och rådgivare, om hemmet som grunden till ett rättfärdigt liv, 149; om att kvinnor bör stå starka och orubbliga för rättfärdighet, 160; om att vi ska göra vårt allra bästa, 173; om behovet av tillkännagivandet om familjen, 147–148; om kvinnor

som hemmets väktare, 148, 163; om styrkan som kommer av att kvinnor arbetar med prästadömet's bröder, 125; om systrars stora kapacitet och outhärliga plats i vår himmelske Faders plan, 142; om tjänande som utförts, 113; uttalar en välsignelser över kyrkans kvinnor, 164

Hjälpa behövande, som en av Hjälpföreningens grundläggande principer, XI, XIII, 7, 17, 21–25, 84, 154, 171. *Se också* Besöksverksamhet; Kristuslik kärlek

Hjälpföreningen: dess början, 11, 171; dess första möte, 12–14; dess inflytande på systrar i församlingar och grenar, 96–97; dess möten, där kärleksfulla och praktiska ansvarsuppgifter och familjeansvar lärs ut, 154–155; en gudomlig organisation, 7, 65, 171; en tillflyktsort och en inflytelserik plats, 81, 83, 84; en viktig del av återställelsen, 1, 7, 171; ett viktigt uppdrag, 84; exemplifierar sann religion, 123; gör något extraordinärt, XI; jämförd med prästadömskvorum, 138, 151–152; ledare i, verkar under prästadömet's ledning, 138; organiserad under prästadömet's myndighet och mönster, 12, 14–15, 98, 138; syftena med, XI, XIII, 7, 16–25, 84, 154, 171; tidiga systrars glädje över att gå med i, 15; undervisar om ansvarsuppgifter inom familjen, 152; upphörde tillfälligt, 29; åter etablerad, 41

Hjälpföreningens byggnad, 88

Hjälpföreningens motto: etablerat, 63; följs av systrar i svåra tider, 63–79. *Se också* Kristuslik kärlek

Humphrey, Cathie, får veta om sitt inflytande som besökslärare, 114

Hunter, Howard W.: om att stärka familjen, 157; om Guds döttrars gudomliga födslorätt, 85

Hur man använder den här boken, XII–XIV

Hälsöovård och medicin: systrar uppmuntras att studera, 54–55; utbildningsprogram för sjuksköterskor och sjukvårdsbiträden, 68

I

Isak och Rebecka, såg till att de inte skulle gå miste om förbunden, 150

J

Jack, Elaine L.: om att främja läs- och skrivkunnsighet, 95–96; om att sträcka sig ut mot andra genom besöksverksamheten, 119; om Hjälpföreningens systemskap, 94; om prästodöms välsignelser, 127–128; om tjänande som utfördes för att fira Hjälpföreningens 150-årsjubileum, 95

Jesus Kristus: följa hans exempel, 105, 112–113; hans jordiska verksamhet, 3–4; hans lärdomar leder till lycka i familjelivet, 147, 167; hans särskilda kärlek till och omsorg om kvinnor, 3; hjälpa andra att följa, 93–94, 116–117; hjälpa andra att känna hans kärlek, 117; hjälpföreningssystrars hängivenhet mot, 172; inbjuder Marta och Maria att bli hans lärjungar, 3–4; vittnesbörd om, leder vår syn, 58; vårdades under barndomen av Maria och Josef, 150; vår tros upphovsman och fullkomnare, 176. *Se också* Försoning, Jesu Kristi; Kristuslik kärlek; Lärjungar; Tro

K

Kimball, Camilla, om sina ansträngningar som besökslärare, 114

Kimball, Presendia, om bristen på män som kunde hjälpa till med kyrkans pionjärkompanier, 31

Kimball, Sarah M.: och arbetet med att lagra vete, 52–53; och Hjälpföreningens början, 11–12, 25; om besöksverksamheten, 108

Kimball, Spencer W.: jämför besöksverksamheten med hemlärarverksamheten, 113–114; om att Hjälpföreningens systrar ska studera skrifterna, 50; om att kultivera kristuslika egenskaper, 5; om att kyrkan tillväxer tack vare systrars inflytande, 94–95; om att motstå inflytanden som försvagar familjen, 159; om besöksverksamheten som ett medel för att frälsa själar, 117; om den ädla kallelsen att vara en rättfärdig kvinna i de sista dagarna, 145, 163–164; om det mäktiga inflytande som rättfärdiga, värtaliga hjälpföreningssystrar har, 50, 94–95; om glimtar av himlen i rättfärdiga medlemmars liv, 160–161; om Hjälpföreningens potentiella kraft, 141–142; om hur besökslärare hjälper andra att följa Frälsaren, 116; om hur Gud uppfyller våra behov genom andra, 112; om kvinnor som uppskattar det förgångna, XII

Kläder, heliga, 134

Kovářová, Olga, hennes omvändelse och tjänande, 92–95

Krig, leva fridsamt under, 64–67

Kristuslik kärlek: beskrivs av Thomas S. Monson, 99–101; exempel på, bland de första sista dagars heliga, 21–25, 30–37; exempel på, under svåra tider, 67–70, 74–79; exemplifierad av Emma och Joseph Smith, 23–24; Herren är mycket glad över, 106; i besöksverksamheten, 116–119; i hemmet, 19, 150–151; i Hjälpföreningens motto, 63, 174; och Jesu Kristi försoning, 173–174; Silvia Allred lär sig om den av sin mor, 91–92; som en av Hjälpföreningens grundläggande principer, 44–45, 63, 70, 171; som en uppbyggande kraft i krig och fred, 64–65; som Hjälpföreningens arv, 85–86, 172–176; stärker

systemskap, 99–101; undervisades om av Joseph Smith, 23; visas genom tjänande, 176–178. *Se också* Hjälpna behövande

Kvinnor: deras gudomliga roll och potential, 171–172; Guds dottrar, 171–172; i Nya testamentet, 3–6; Jesu Kristi kärlek till och omsorg om, 3; sista dagars heliga kvinnors rättfärdiga inflytande, 90

Kvinnors rösträtt, 56

Kyrkans råd, 141

L

Lee, Harold B.: om att bli självförsörjande, 53; om att det viktigaste arbetet sker i hemmet, 159; om enighet mellan prästodömsledare och hjälpföreningsledare, 73; om tempel som den enda platsen på jorden där vi kan få fullheten av prästodöms välsignelser, 133

Liahona, tidningen, 57

Liljenquist, Emma Andersen, om när hon lärde sig om sjukvård, 55

Lyman, Amy Brown: betonade behovet av att mödrar finns i hemmet, 157; och förändringar i den ursprungliga metoden för besöksverksamhet, 108–109; om enighet mellan prästodömsledare och hjälpföreningsledare, 75; om Hjälpföreningens storhet, 78; om upplevelser hon haft när hon verkat som hjälpföreningsledare, 78–79; om vittnesbördets kraft, 78; som chef för Hjälpföreningens socialtjänstavdelning, 67

Lyman, Elizabeth Partridge, om hur hon fått och gett tröst när barn har dött, 32–33

Lärjungar: bland kvinnorna idag, XI, 7, 105, 179–180; bland kvinnorna i Nya testamentet, XI, 3–6

M

Manifestet, 47–48

Marta och Maria, som Jesus Kristi lärjungar, XI, 3–4

McConkie, Bruce R., om förbundsrelationen mellan Eva och Adam, 134–135

McKay, David O.: om att ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet, 159; om enighet inom kyrkan, 139; uppsänder invigningsbönen för Hjälpföreningens byggnad, 88

Medicin och sjukvård, systrar uppmuntras att studera, 54

Monson, Thomas S.: om att tjäna som Herrens händer på jorden, 103, 112; om att åstadkomma under genom tro, 91; om Hjälpföreningens arbete med läs- och skrivkunskaper, 96; om hur kvinnor och män arbetade tillsammans efter orkanen Andrew, 141; om uttryck för kristuslik kärlek, 99–101; om välfärdsprogrammets ändamål, 72

Mormonbataljonen, 31

Månggifte: Förenta staternas regering inför lagar mot, 46; försvarades av de tidiga sista dagars heliga kvinnorna, 46–48

Mödrar, moderskap: en del av kvinnans eviga natur, 156; försvara, 156–159; hennes andliga roll, 75; inflytande på unga krigare i Mormons bok, 150; kvinnor uppmuntras att stanna hemma, 74–75. *Se också* Familjen

N

Nauvoo: Hjälpföreningen grundad i, 12; tempel byggt i, 11; tjänande som utförts i, 21–25; uttåg ur, 29–30

Nehemja, ett exempel på tro och mod, 180

Nelson, Russell M., om att familjer beseglas genom prästadömet kraft, 133

Nya testamentet, kvinnor i, 3–6

O

Oaks, Dallin H.: om att prästadömet välsignar både kvinnor och män lika mycket, 127; om sin mors ledarskap efter faderns död, 136–137; om äktenskaps- och familjerelationers helighet, 134; rådgör med Barbara W. Winder om frågor som gäller kvinnorna i kyrkan, 140

Oberoende: exempel på, bland hjälpföreningssystrar i slutet av 1800-talet, 50–58; främjade, under den stora depressionen, 70–73; utveckla, 51

P

Packer, Boyd K.: och hustru, träffade en krets systrar i Tjeckoslovakien, 84–85, 98–99; om hur Hjälpföreningen skyddar systerskapet, 81, 86; om hur kvinnor tillägnar sig Hjälpföreningens dygder, 16; om inflytandet från en församlings- eller grensfamilj, 86; om känslan att tillhöra Hjälpföreningen, 138; om programmet för inackordering av studerande indianer, 75–76; om välsignelser som trofasta hjälpföreningssystrar får, 99

Parkin, Bonnie D.: om att få styrka av Hjälpföreningens möten, 154–155; om att utveckla kristuslik kärlek i hemmet, 152; om tillkännagivandet om familjen, 148

Pionjärer: deras levnadsförhållanden, 30–35; håller fast vid förbunden när de lämnar Nauvoo, 29–30; tjänande bland, 32–37

Primärföreningen, 57–58

Program för inackordering av studerande indianer, 75–76

Prästadömet: beseglar familjer för evigheten, 133; grunden till ett rättfärdigt liv, 134; Hjälpföreningen organiserades under dess myndighet, 12, 14–15, 98, 138; hur det välsignar trofasta kvinnor, 14–15, 127–133; välsignar både män och kvinnor lika mycket, 127–128

Prästadömskvorum, jämförs med Hjälpföreningen, 138, 151–152

Publikationer, 56–57

R

Randall, Sally, finner tröst i dop för de döda, 20–21

Rebecka och Isak, såg till att de inte skulle gå miste om förbunden, 150

Relief Society Magazine, 57

Rich, Sarah, om de heligas välsignelser när de lämnade Nauvoo, 30

Richards, Emily S., får självförtroende som offentlig talare, 49

Richards, Willard: närvarar vid Hjälpföreningens första möte, 12; var närvarande när Joseph och Hyrum Smith led martyrdöden, 29

Robison, Louise Y.: försäkras av Heber J. Grant efter att ha kallats att verka i Hjälpföreningens generalpresidentskap, 71; hennes bakgrund, 70–71; om att finna glädje i att tjäna Gud, 70; om sin uppskattning för hjälpen som regeringen gett, 72

Rösta, rättighet att, 56

S

Samhällstjänst, av hjälpföreningssystrar, 64–65, 75–76

- Sandberg, Bobbie, fick hjälp av hjälpföreningspresident efter en jordbävning, 86–87
- Scott, Richard G.: om hemmet som grunden till ett rättfärdigt liv, 133–134; om hur prästadömet stödjer familjen, 133–134
- Sears, Athelia Call, för Hjälpföreningens arv vidare till sin familj, 175–176
- Silke, produktion, 51
- Skriftstudier, 49–50, 172
- Smith, Amanda Barnes, får profetians gåva för att kunna ta hand om sin son, 130–131
- Smith, Barbara B.: om att försvara familj och moderskap, 157–158; om att hjälpföreningssystrar följer prästadömet råd och tar emot inspiration, 136
- Smith, Bathsheba W.: om de tidiga pionjärens prövningar och välsignelser, 33–34; om enighet mellan kyrkans kvinnor och män, 139–140; om hur hon fick ett vittnesbörd om det återställda evangeliet, 34; startar moderskapslektioner, 152–153
- Smith, Emma: ett exempel i fråga om kristuslikt tjänande, 23–24; om att Hjälpföreningen gör något extraordinärt, XI, 14; om att mödrar ska undervisa sina döttrar, 19; om hennes önskan att vägledas genom uppenbarelse, 12; uppenbarelse till, 13–14; valdes som Hjälpföreningens första president, 12
- Smith, George Albert: om lycka genom tjänande, 77; om när Joseph Smith vred om nyckeln till kvinnans frigörelse, 87; råder Belle S. Spafford att göra sitt inflytande känt, 88–91
- Smith, Hyrum, hans martyrdöd, 29
- Smith, Joseph: hans martyrdöd, 29; hans undervisning, inspirerar tidiga pionjärv kvinnor, 34; leder arbetet med att bygga templet i Kirtland, 21; om att hjälpa behövande, 22–23, 119; om att hjälpföreningssystemerna ska leva upp till sina förmåner, 169, 171; om att kvinnor alltid är de första och främsta i allt gott arbete, 21; om att kvinnor får Andens gåvor, 130; om att kvinnor har kristuslik kärlek, 172; om att söka i skrifterna, 47; om att änglar är i hjälpföreningssystemernas sällskap, 181; om enighet inom kyrkan, 138; om Hjälpföreningens organiserande, 9, 12–15; om Hjälpföreningen som en exklusiv förening, 15; om Hjälpföreningen som en återställelse av ett forntida mönster, 1, 7; om Hjälpföreningen som något bättre, 11–12; om hjälpföreningssystemernas förmåga att handla enligt sina känslor, 15–16, 41, 112, 172; om hur hjälpföreningssystemerna hjälper fattiga och räddar själar, 17, 24, 63, 83; om plikterna som Hjälpföreningens presidentskap har, 12; om templets välsignelser, 131–132; om uppenbarelsen i L&F 25, 13–14; om vänlighetens kraft, 22–23; prästadömet återställdes genom, 127; undervisar systrarna om Hjälpföreningens syften, 16–25; uppenbarelsor till, om familjeansvar, 18–20; uppmuntar de heliga att bygga templet i Nauvoo, 11
- Smith, Joseph F.: om att Hjälpföreningen ska leda världen i allt som är prisvärt, 65–66, 178–179; om att Hjälpföreningen undervisar om familjeansvar, 153; om Hjälpföreningens gudomliga natur, 7, 65–66; om hur han såg Hjälpföreningens systrar tjäna en behövande familj, 106–107; om sin mors exempel, 150–151; om sin mors skyddande inflytande, 155
- Smith, Joseph Fielding: om att Hjälpföreningen etablerades genom uppenbarelse, 13; om att Hjälpföreningen hjälper trofasta medlemmar att sträva efter evigt liv, 97; om att kvinnor får templets välsignelser, 133; om relationen mellan Hjälpföreningen och prästadömskvorumen, 142
- Smith, Lucy Mack, om systerskapet i Hjälpföreningen, 25
- Smith, Lucy Meserve: om att tjäna de tidiga heliga som anlände till Saltsjödalarna, 36–37; om villigheten att fortsätta tjäna andra, 37
- Smith, Mary Fielding, exempel som mor, 150–151
- Smoot, Mary Ellen: och rådgivare, om vad det innebär att vara en Guds dotter, 172; om behovet av trofasta besökslärare, 118; om hur Hjälpföreningen hjälper andra känna Frälsarens kärlek, 117
- Snow, Eliza R.: bevarar protokollen från Nauvoo, 42; förde protokoll över de första hjälpföreningsmötena, 16; kallades att hjälpa biskopar bilda en hjälpförening i församlingarna, 42; kallades att undervisa systrarna, 43–44; kallades som Hjälpföreningens andra generalpresident, 43–44; kallades som Hjälpföreningens första sekreterare, 16; om Andens inflytande på ett hjälpföreningsmöte, 16; om att en himmelsk uppteckning över tjänande förs, 83; om att följa Jesu Kristi exempel, 105; om att Hjälpföreningens verksamhetsfält blir allt större, 44; om att Hjälpföreningen tillhört kyrkans organisation, 42–43; om att hjälpföreningssystemerna ska uttrycka sina tankar, 49; om att systrarna bör studera medicin, 54–55; om att systrarna ska skapa sitt eget mode, 51; om att tjäna utan offentligt erkännande, 42, 177; om att avlägsna sig från världsligt inflytande, 45; om besökslärarnas inflytande, 108; om enighet mellan kyrkans kvinnor och män, 138–139; om hemmet som första prioritet, 150; om Hjälpföreningens förfinande och upphöjande inflytande, 42; om Hjälpföreningen

- som en återställelse av ett forntida mönster, 1, 7; om hjälpförenings-systrarnas omfattande inflytande, 39, 44; om personlig uppenbarelse, 45, 46; om sista dagars heliga kvinnors värdighet, 46; om styrkan som kommer genom ett vittnesbörd om Jesus, 59; skriver stadgar till en syförening för kvinnor, 11; undervisar från protokollen från Nauvoo, 43
- Snow, Lorenzo: om att hjälpförenings-systrar exemplifierar sann religion, 123; om att hjälpförenings-systrarna tar del av Guds rikets arbete och belöningar, 7; om att lita till Gud och inte bli missmodig, 43; om Hjälpföreningens kraft att göra gott, 19
- Socialtjänstavdelningen: erbjuder utbildning inom familjevårld, 68; införlivas med kyrkans välfärd och socialtjänst, 73; samarbetar med Förenta staternas regering, 72; om tjänandeavdelning i stället för en hjälporganisation, 67–68
- Spafford, Belle S.: följer George Albert Smiths råd om att göra sitt inflytande känt, 88–91; och rådgivare, om Hjälpföreningens socialtjänstavdelning, 84; om att göra prioriteringar, XIII; om besökslärnas inflytande, 109–110; om en god hjälpföreningsmors inflytande, 155; om förändringar i den ursprungliga metoden för besöksverksamhet, 109; om Hjälpföreningens byggnad, 88; om Hjälpföreningens konstanta syfte, 86; samlar frukt som ska ges bort, 73
- Speidel, Maria, om att lita till Herren under motgångar, 76
- Studera den här boken, XII–XIV
- Systerskap i Hjälpföreningen, 79, 83–101, 138, 154–155, 172
- Systrar, ensamstående: presiderar i sitt hem, 137–138; välsignas när de håller sina förbund, 136–138
- Sömnad, 51
- T**
- Tabita, ett exempel på en dygdig kvinna i Nya testamentet, 5–6
- Tala offentligt, 48–50
- Talmage, James E., om Frälsarens kärlek till och omsorg om kvinnor, 3
- Tanner, Athelia Spears, för Hjälpföreningens arv vidare till sin familj, 176
- Taylor, John: deltar i Hjälpföreningens första möte, 12–14; kallar generalpresidenter till Unga kvinnors och Primärs organisationer, 58; om att lagra vete, 53; om att verka för andras välfärd, 65; om hur han gladdes när Hjälpföreningen organiserades, 14; var närvarande när Joseph och Hyrum Smith led martyrdöden, 29
- Tempel: dess förrättningar, stärker familjen, 20–21; förberedelser för att besöka, 21, 132–133; gudaktighetens kraft uppenbar i, 129; heliga begåvas med kraft från höjden i, 132; Hjälpföreningen hjälper systrar att komma till, 132–133; Hjälpföreningens första systrar hjälper till att förbereda andra för, 25; som platser för tacksägelse, undervisning och lärdom, 132; tempeltjänare i, 133; välsignelser för trofasta kvinnor i, 133
- Templet i Nauvoo: budskap skrivet på väggen, när de heliga lämnade Nauvoo, 30; hjälp till tempelbyggnaderna, 11; tusentals heliga tar emot sin begåvning och beseglas i, 29
- Thompson, Barbara B., om tillkännagivandet om familjen, 148
- Thompson, Pamela Barlow, för Hjälpföreningens arv vidare till sin familj, 174–175
- Tjänande. *Se* Besöksverksamheten; Hjälpa behövande; Kristuslik kärlek
- Tro: och mod till att möta utmaningar, 51; på vår himmelske Fader och Jesus Kristus, XI, 3, 17–18, 29–32, 50, 70, 158, 173–174; stärka, som en av Hjälpföreningens grundläggande principer, XI, XIII, 7, 17–18, 84, 154, 171
- U**
- Uchtdorf, Dieter F., om hur Hjälpföreningens systrar följer Frälsarens exempel, 112–113
- Unga kvinnors organisation, 57–58
- Uppenbarelse, personlig, enskilda systrar kan ta emot, 45–46, 158
- V**
- Vete: användes för att hjälpa många, 54; Brigham Young uppmuntrar systrar att odla och skörda, 51; Emmeline B. Wells om att lagra, 51–52, 53, 66; John Taylors råd till bröderna om, 53; systrars ansträngningar för att lagra, 53–54; sålde till Förenta staternas regering, 54, 66–67
- Vittnesbörd: bära, under Hjälpföreningens möten, 48–50; styrka genom, 78
- Värda och ta hand om ett hem, 156
- Välfärdsprogrammet: dess mål, 72–73; hjälpföreningspresidentens roll i, 73; samarbete inom, 73; tillkännagives av första presidentskapet, 72
- Världslighet, vända sig bort från, 45
- W**
- Wells, Emmeline B.: etablerar Hjälpföreningens motto tillsammans med sina rådgivare, 63; hennes förberedelse, för att bli Hjälpföreningens generalpresident, 63; och rådgivare, om att leva fridsamt under krigstider, 64; och rådgivare, om att vara sann mot

- Hjälpföreningens grundläggande principer, 63; om att hjälpa kvinnor utvecklas andligt och utbildningsmässigt, 57; om att lagra vete, 52, 53, 66; om att lära av kvinnors exempel i det förlutna, 64; om att systarna förblev trofasta mot Hjälpföreningens syften, 27, 35–36; om Zina D. H. Youngs tjänande inom hälsovården, 54; som redaktör för *Woman's Exponent*, 56–57
- Whitney, Elizabeth Ann: avskildes som medlem i Hjälpföreningens första presidentskap, 12–13; om hennes omvändelse, 128–129; om när hon verkade som tempeltjänare, 133
- Whitney, Helen Mar: om Guds kärlek bland kyrkans tidiga pionjärer, 34; om kvinnorna som följde lagen om månggifte, 48
- Widtsoe, John A., om hjälpen som ges genom Hjälpföreningen, 25
- Williams, Clarissa S.: förbereddes att verka som Hjälpföreningens generalpresident, 69; hennes oro, angående kvinnors och barns levnadsförhållanden, 66–67, 69–70; om att förbättra nödställda familjers liv, 69; om vad Hjälpföreningen har uppnått genom kärlek, 74
- Winder, Barbara W.: besöker en hjälpförening i Tjeckoslovakien tillsammans med sin man, 94–95; om att besöksverksamheten välsignar besökslärare, 120; om enighet mellan kyrkans kvinnor och män, 140–141; om hur systrar deltar i kyrkans rådmöten, 140–141; om konsten att ta hand om ett hem, 155
- Winter Quarters, 31
- Wirthlin, Joseph L., om en hjälpföreningpresidents välfärdsarbete, 73
- Woman's Exponent*, 57
- Woodruff, Wilford: om hur människor kan åstadkomma det Gud har kallat dem att göra, 31; om när manifestet skrevs, 47
- Y**
- Young, Brigham: arbetar långa dagar i templet i Nauvoo för att hjälpa heliga ta emot förrättningar, 29; hans förtroende för kyrkans kvinnor, 51; kallar Eliza R. Snow att hjälpa till att organisera Hjälpföreningen på nytt, 42; kallar Eliza R. Snow att undervisa systarna, 43–44; kallar heliga att hjälpa strandsatta handkärrepionjärer, 36; om att biskopar ska söka hjälp av Hjälpföreningen, 41; om att ingå förbund att vandra enligt Herrens förordningar, 30; om att systarna bör studera medicin, 54; om att systarna ska skapa sitt eget mode, 51; om att vända sig bort från världsligt inflytande, 45; om Herrens befallningar till Israels här, 30; om kristuslik kärlek, 45; om medlidande och tjänande, 107; om vad Hjälpföreningens systrar utträttat, 50; påbörjar arbetet med att åter organisera Hjälpföreningen, 41; råder de heliga att hålla sig åtskilda från världen och förändra sig, 45; råder de heliga att lämna Nauvoo, 29; råder heliga att hjälpa behövande, 35, 36; uppmanar systarna att lagra vete, 51; uppmuntrar systarna att etablera en silkesförening, 51
- Young, Zina D. H.: hennes tjänande inom hälsovården, 54; om att göra hemmet till en attraktionspunkt, 150; om de heligas reaktion på manifestet, 47–48; om mödrars ansvarsuppgifter, 152; om värdet av ett vittnesbörd, 56; som president för Deseret Silk Association, 51
- Z**
- Zippro, Gertrude, visar exempel på hängivet tjänande inom Hjälpföreningen, 76
- Ä**
- Änglar, i trofasta hjälpföreningssystemars sällskap, 181

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

SWEDISH

4 02065 00180 8

06500 180